

นันทาน

คามิ

ชิไบ

「かみしばい」

คามิชิไบ
นิทานไทย นิทานญี่ปุ่น
タイと日本の昔話
かみしばい

จัดทำโดย นิสิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ร่วมกับ นักศึกษาสาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยโตเกียวศึกษาต่างประเทศ

Tokyo University of Foreign Studies (TUFS)

Srinakharinwirot University (SWU)

คำนำ

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือรวบรวมผลงานจากกิจกรรมเล่านิทานพื้นบ้าน “คามิชิโบ” ของนักศึกษาเอกไทยศึกษา มหาวิทยาลัยโตเกียวศึกษาต่างประเทศ (TUFS) และนิสิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (SWU) กิจกรรมนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการอบรมภาษาและวัฒนธรรมไทย ที่จัดโดยสาขาไทยศึกษา TUFS ซึ่งเริ่มจัดมาตั้งแต่พ.ศ.2534 และได้รับความร่วมมือมาโดยตลอด จากส่วนวิเทศ-สัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ตลอดจนคณาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาของ SWU โดยนักศึกษาเอกไทยศึกษาจะมีโอกาสเข้าร่วมเมื่อเรียนภาษาไทยไปได้ 1 ปี

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นจากกิจกรรมในโครงการอบรมที่จัดขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2020 ซึ่งเป็นช่วงที่เกิดการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 เป็นช่วงที่เกิดการหวาดระแวงต่อกันไปทั่วโลก นักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการอาจกังวลกับสถานการณ์ไม่สงบเหล่านี้ แต่ในกิจกรรมแลกเปลี่ยนที่จัดขึ้น จะเห็นได้ว่านักศึกษาจากทั้งสองชาติต่างพยายามที่จะถ่ายทอดวัฒนธรรมของชาติตนเพื่อสร้างความเข้าใจที่ลึกซึ้งต่อกัน ทำให้เราตระหนักได้ว่ากิจกรรมแลกเปลี่ยนมีความสำคัญต่อการสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกันเช่นใด และยังได้เห็นถึงพลังอันยิ่งใหญ่ของวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นต่อกันในครั้งนี้

นิทานพื้นบ้านของทั้งสองประเทศ ต่างสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนถึงขนบธรรมเนียมทัศนคติของผู้คนของทั้งสองชาติ ผู้อ่านจะได้เพลิดเพลินกับทั้งเนื้อหาที่น่าสนใจเหล่านี้ และภาพวาดที่นักศึกษาได้ช่วยกันวาดประกอบเนื้อเรื่อง

สุดท้ายนี้ ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.ภัทรธร พิพัฒน์กุล เป็นอย่างยิ่งที่กรุณาให้ความร่วมมืออย่างเต็มกำลัง ตั้งแต่การวางแผนกิจกรรม จนถึงการผลิตเป็นรูปเล่ม ขอขอบคุณนิสิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 2 นักศึกษาเอกไทยศึกษาทุกคน ที่ร่วมแรง ร่วมใจกันทำให้หนังสือเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์

ศ.ดร.สุนิสา วิทยาปัญญานนท์
มหาวิทยาลัยโตเกียวศึกษาต่างประเทศ

まえがき

本書は東京外国語大学（TUFS）タイ語専攻の学生とシーナカリンウィロート大学（SWU）人文学部言語学科日本語専攻の学生との合同交流学习プログラムの中で実施された日・タイの昔話を紙芝居で紹介する授業の成果をまとめたものとなります。TUFS タイ語専攻 1 年生は、毎年全員がタイ国での「タイ語・タイ文化研修プログラム」に参加しており、当該プログラムは SWU 国際交流センターと言語学科の関係者の皆さまの多大なるご尽力を賜りながら、1991 年から長年に渡って実施しているものです。

今回本書でご紹介するのは、2020 年 2 月に実施された研修プログラムのもとなりますが、その時期は新型コロナウイルス（COVID19）により、世界的な相互不信が各地で目立ち始めた不穏な時期ではありました。学生たちには漠然とした不安はあったかもしれませんが、自らの文化を相手に一生懸命に伝え、また相手の文化を興味深く知ろうとしていくことを積み重ねていく中で、TUFS-SWU の学生間での交流、そして相互理解が深まっていく様子を見ると、そういった時期だからこそ、文化の持つ素晴らしい力と心がこもった人と人の交流の重要性を再認識することが出来ました。

各国の昔話は、それぞれの文化圏の価値観や風習が色濃く反映されていたものであり、読者の皆さまにも非常に興味深い内容かと思われれます。紙芝居の絵は全て学生の手作りで温かみのあるものとなっておりますので、ストーリーとともに絵も是非お楽しみ頂ければ幸いです。

改めてこの場をお借りし、本書の企画・製作にご尽力頂いた、パットオン先生、TUFS と SWU の学生の皆さまに感謝の意を申し上げます。

東京外国語大学

スニサー ウィッタヤーパンヤーノン

สารบัญ 目次

หน้า

คำนำ はじめに

สารบัญ 目次

นิทานไทย タイの昔話	1
1. เกาะหนูเกาะแมว ネズミ島とネコ島.....	1
2. กระต่ายตื่นตูม 驚いたウサギ.....	14
3. ปลาบู่ทอง プラブーツーン(金色の沙魚).....	26
4. นางสิบสอง 十二人の少女.....	41
5. แก้วหน้าม้า 馬顔のゲーオ.....	54
6. พิกุลทอง ピクントーン.....	66
7. โสนน้อยเรือนงาม サノノイ姫.....	79
8. เสือพบสิงห์ 虎とライオン.....	90
9. ก่อง(กล่อง)ข้าวน้อยฆ่าแม่ 母の小さな弁当.....	98
10. ลิงเจ้าปัญญา 賢いサル.....	108
นิทานญี่ปุ่น 日本の昔話	118
1. เจ้าหญิงไม้ไผ่ かぐや姫.....	118
2. ตาแก่ผู้ทำดอกไม้บาน 花咲爺さん.....	127
3. โมโมตาโร่ 桃太郎.....	133
4. งอบเทวรูป 笠地藏.....	142
5. เศรษฐีจากฟางเส้นเดียว わらしべ長者.....	148
บทส่งท้าย おわりに.....	158
รายชื่อผู้เขียนและวาดภาพคามิชิโตะ 紙芝居作成者リスト.....	160

ເກະກູເກະແມວ

ເກະກູເກະແມວ

ネズミ島とネコ島

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพ่อค้าคนจีนเข้ามาขายของที่เมืองสงขลา พ่อค้าคนนี้เป็นคนรวยและมีลูกแก้ววิเศษติดเรืออยู่ตลอด

むかしむかし、ある中国の商人がタイのソクラーというところへものを売りにやってきました。

その商人はとてもお金持ちで、いつも船に貴重なガラス玉を隠し持っていました。

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อขายสินค้าหมดแล้ว พ่อค้าก็คิดที่จะกลับเมืองจีน แต่ว่าในตอนนั้นก็ได้เห็นหมาและแมวเข้า ทั้งสองน่ารักมาก ๆ พ่อค้าจึงคิดว่าจะพากลับไปเลี้ยงที่จีน จึงให้หมาและแมวนั้นขึ้นเรือกลับไปด้วย

ある日、持ってきたものが全部売れてしまい中国へ帰ろうと考えていた商人は、犬とネコを見つけました。2匹がとてもかわいかったので、中国に連れ帰って飼おうと思い、2匹を船にのせました。

เมื่อหมาและแมวขึ้นเรือก็ได้พบกับหนูตัวใหญ่ หลังจากนั้น หมา แมวและ
หนูก็ได้กลายเป็นเพื่อนกัน

犬とネコは船の中で大きなネズミに会いました。3匹はすぐに友だち
になりました。

แต่เพราะสงขลานั้นห่างไกลจากเมืองจีนมาก กว่าที่จะถึงต้องใช้เวลาหลายวัน สัตว์ทั้งสามล่องเรือในทะเลมาหลายวันแล้วแต่ก็ยังไม่ถึงเสียที พวกมันเริ่มรู้สึกเบื่อ จึงเริ่มคิดแผนการที่จะกลับไปที่สงขลา

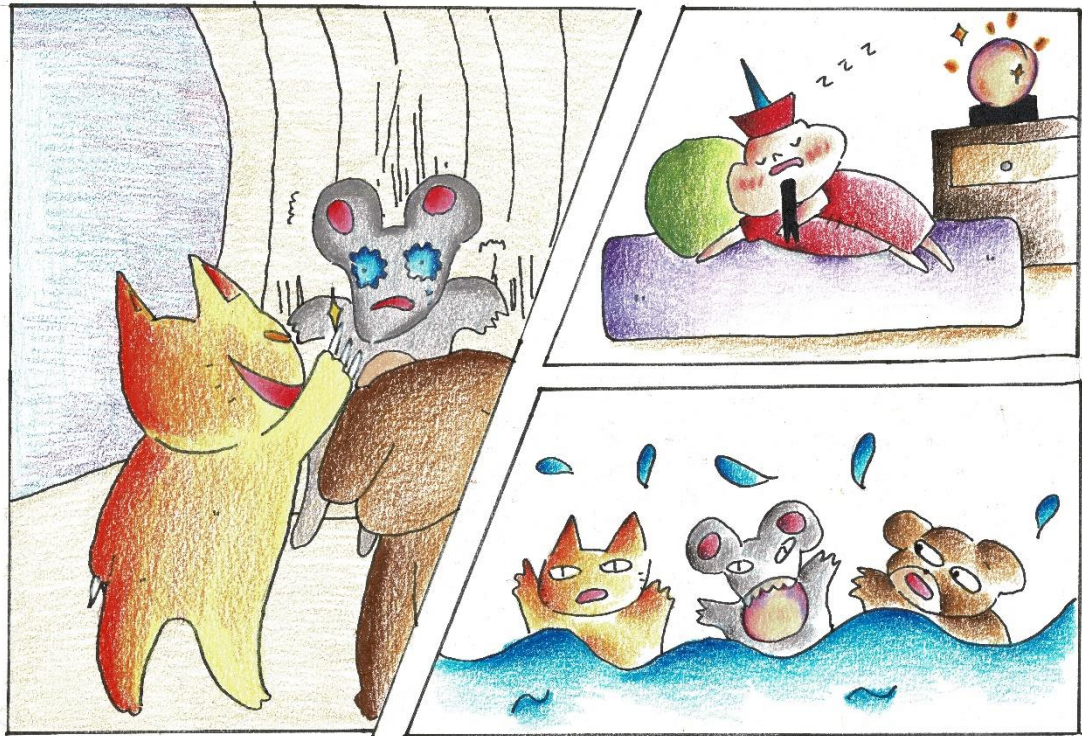
しかし、ソクラールは中国からとても遠いので、到着するまでに何日もかかります。3匹は何日も航の上で過ごしましたが、いつまでたっても着かないので退屈になってきました。

それで3匹は相談し、ソクラールへ戻る計画を立てました。

เจ้าหมารู้ว่า พ่อค้าชาวจีนได้ซ่อนลูกแก้วอันล้ำค่าไว้บนเรือ จึงวางแผนที่จะขโมยลูกแก้วแล้วค่อยกลับสงขลา

犬は、中国の商人が船に高価なガラス玉を隠していることを知っていたので、それを盗み出してソクラーへ持ち帰ろうと考えました。

แมวพูดกับหนูว่า "นี่ แกเป็นคนทำสิ"

หนูพูดว่า "ทำไมต้องเป็นผมล่ะ ? "

แมว "ก็แกรู้ว่าลูกแก้วอยู่ที่ไหนไม่ใช่เหรอ นอกจากนี้แกยังตัวเล็ก พ่อค้าชาวจีน
ต้องไม่สังเกตเห็นแน่ๆ"

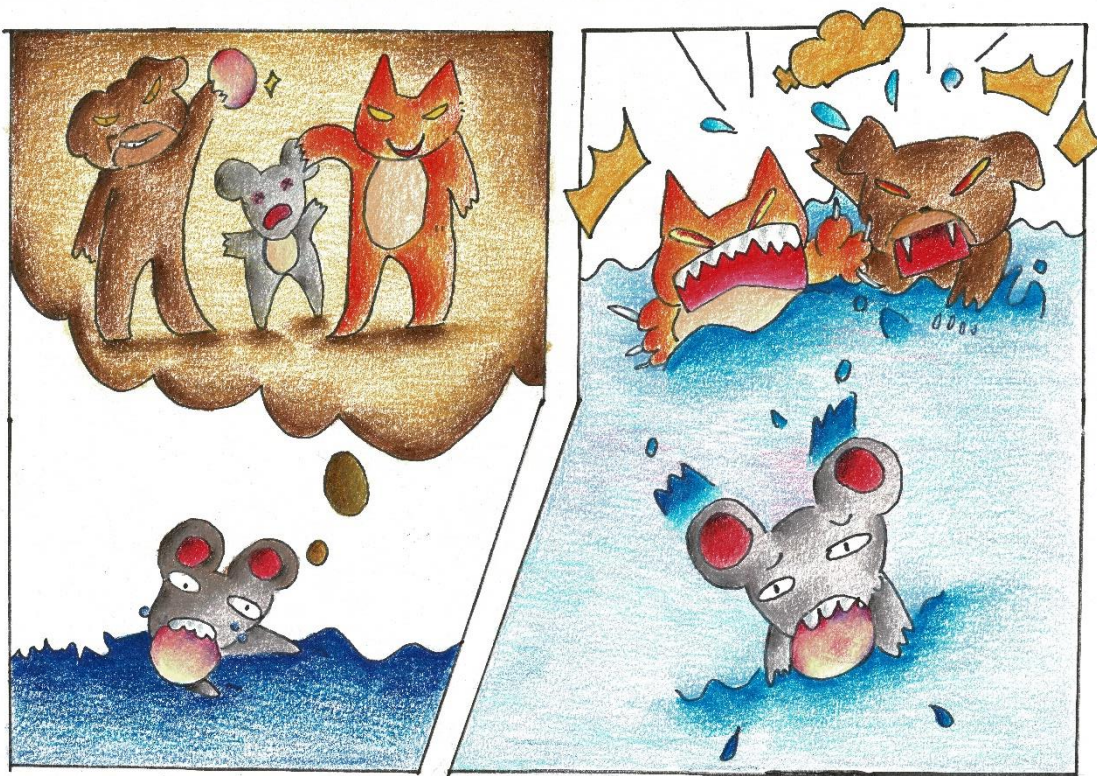
เมื่อถึงวันตามที่ได้วางแผนไว้ สัตว์ทั้งสามขโมยลูกแก้วตามแผนแล้วก็กระโดดลง
ทะเลเพื่อว่ายน้ำไปยังชายฝั่ง

ネコがネズミに言いました。「オイ、お前がやれよ」

ネズミは言いかえしました。「えー、なんで僕が？」

ネコ「だって、お前はガラス玉のありかをよく知っているじゃないか。
それに体も小さいから商人に気付かれないよ。」

ついに実行の日がきました。3匹は計画どおりガラス玉を盗み出した
後、海に飛び込んで、海岸めざして泳ぎはじめました。

แต่ว่าระหว่างที่กำลังว่ายน้ำอยู่ หนูก็คิดขึ้นมาว่า “ขำมีของดีอยู่กับตัวนี่ ถ้าไปถึงชายฝั่ง เจ้าหมากับเจ้าแมวต้องแย่งไปแน่ ๆ เลย” ว่าแล้วก็ว่ายน้ำหนีหมากับแมวไป

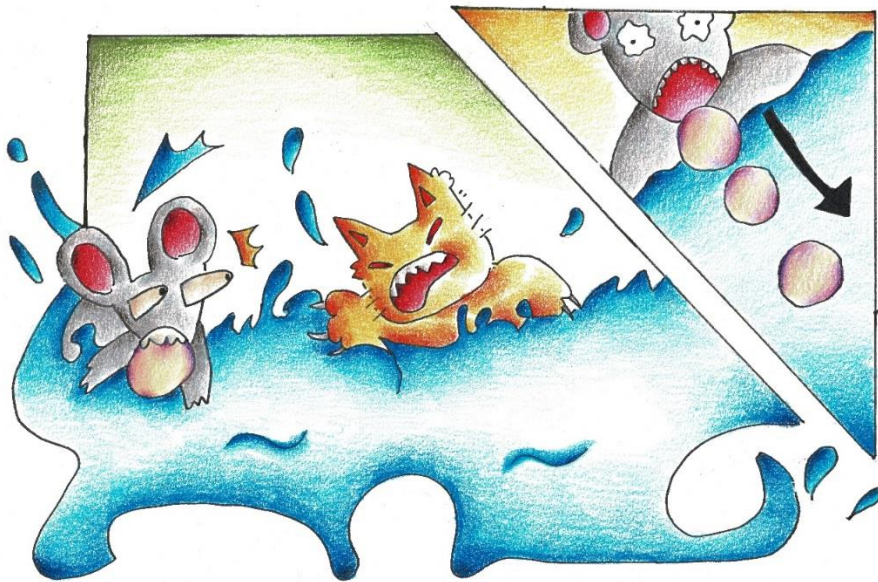
泳いている途中、ネズミは「今、ガラス玉は僕が持っている。海岸に着いたら犬とネコに取られるかもしれない」とふと考えつきました。

そこでネズミは、2匹から逃げようと必死で泳ぎ出しました。

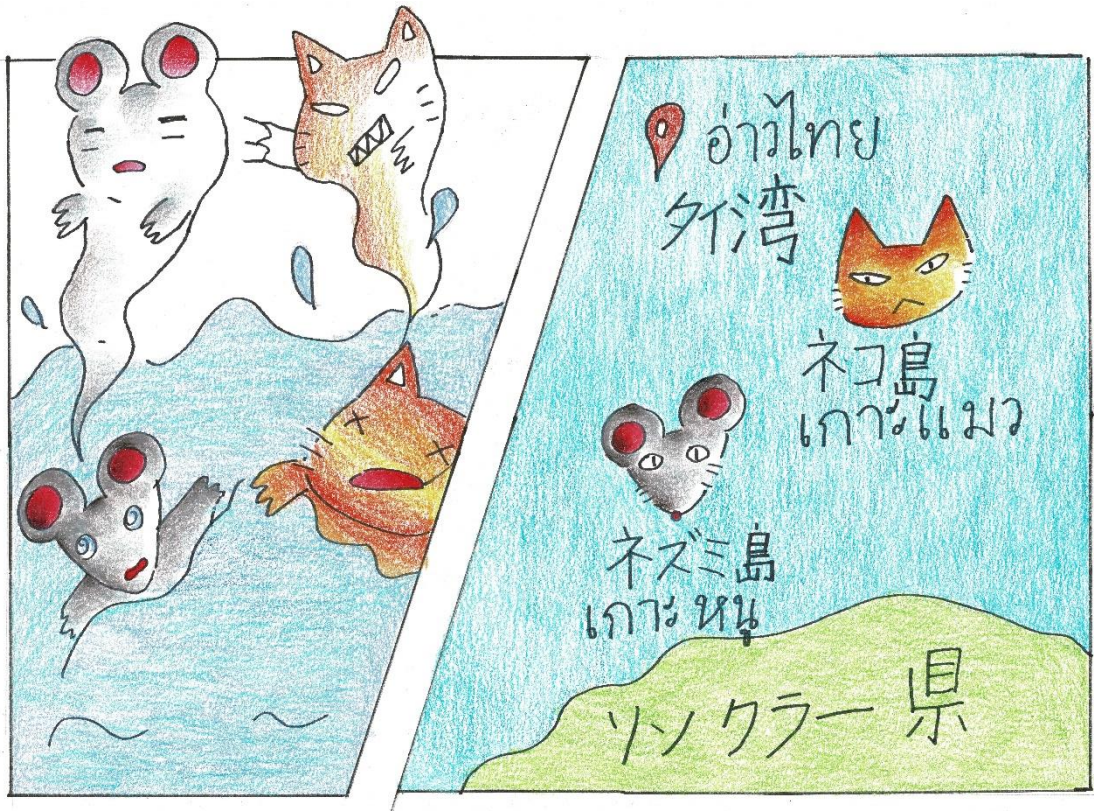

ในขณะที่เดียวกันแมวก็นึกว่า “ลูกแก้วนั้นมันเป็นของข้าคนเดียว ไม่มีทางให้ใครเด็ดขาด!” แล้วก็ว่ายเข้าไปใกล้หนู

それに気づいた猫は「いや、そのガラス玉は私のものだ。誰にも渡さないぞ」と、慌ててネズミを追いかけました。

พอหนูเห็นแมวเข้ามาใกล้ ๆ ก็ตกใจมาก จนทำลูกแก้ววิเศษหลุดออกจากปาก
追いかけてくるネコに驚いたネズミは、口にくわえたガラス玉を思わず落としてしまいました。

ระยะทางจากเรือถึงฝั่งนั้นไกลมาก ทั้งหนูและแมวต่างว่ายน้ำไปไม่ถึงฝั่ง พวกมันหมดแรงแล้วก็ตายเสียก่อน ในปัจจุบันบริเวณที่แมวและหนูตายนั้น กลายเป็นเกาะหนูเกาะแมว อยู่ที่หน้าอ่าวเมืองสงขลา

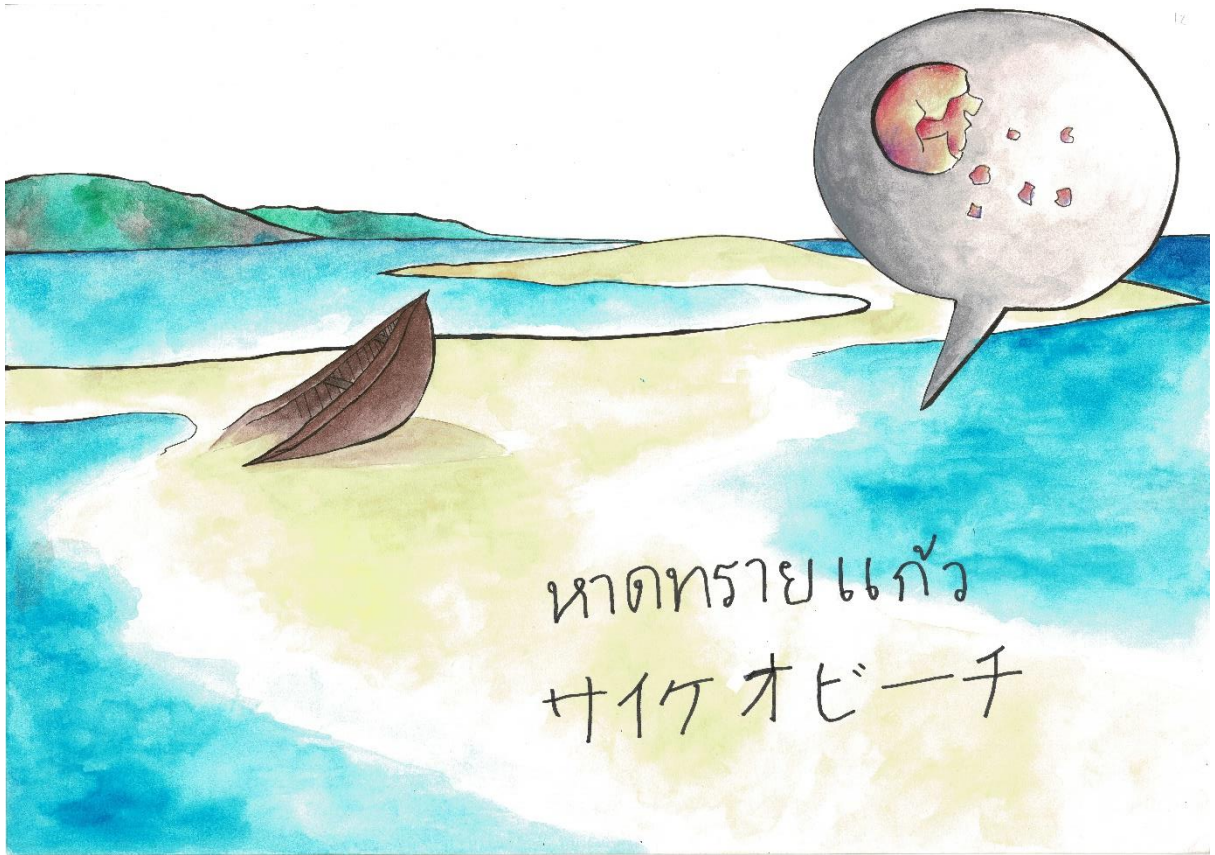
ところが船から岸まではとても遠かったので、ネコもネズミも途中で おぼれてしまいました。2匹がおぼれた場所には現在、ネコに似た形の 「ネコ島」とネズミに似た形の「ネズミ島」があります。

หมาแข็งแรง สามารถว่ายน้ำไปถึงฝั่ง แต่โชคร้ายที่มันเหนื่อยเพราะว่ายน้ำมาไกล ทำให้หมดแรงและตายในที่สุด บริเวณที่หมาตายนั้นในปัจจุบันเรียกว่า “เขาตั้งกวน”

犬は力が強かったので、海岸までたどり着くことができました。しかし運が悪いことに、あまりに長い距離を泳いだため力尽きて死んでしまいました。

今、その場所には犬のような形をした「カオタンクアン」という丘があります。

ส่วนลูกแก้วล้ำค่าที่ตกจากปากหนูนั้นก็แตกสลายกลายเป็นหาดทรายแก้ว ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของอ่าวไทย

そしてネズミの口から落ちた貴重なガラス玉は粉々に割れ、「ガラスの砂」という意味をもつサイケオビーチになりました。

ข้อคิด: จงอย่าโลภและจงรวมพลังช่วยเหลือกันและกัน

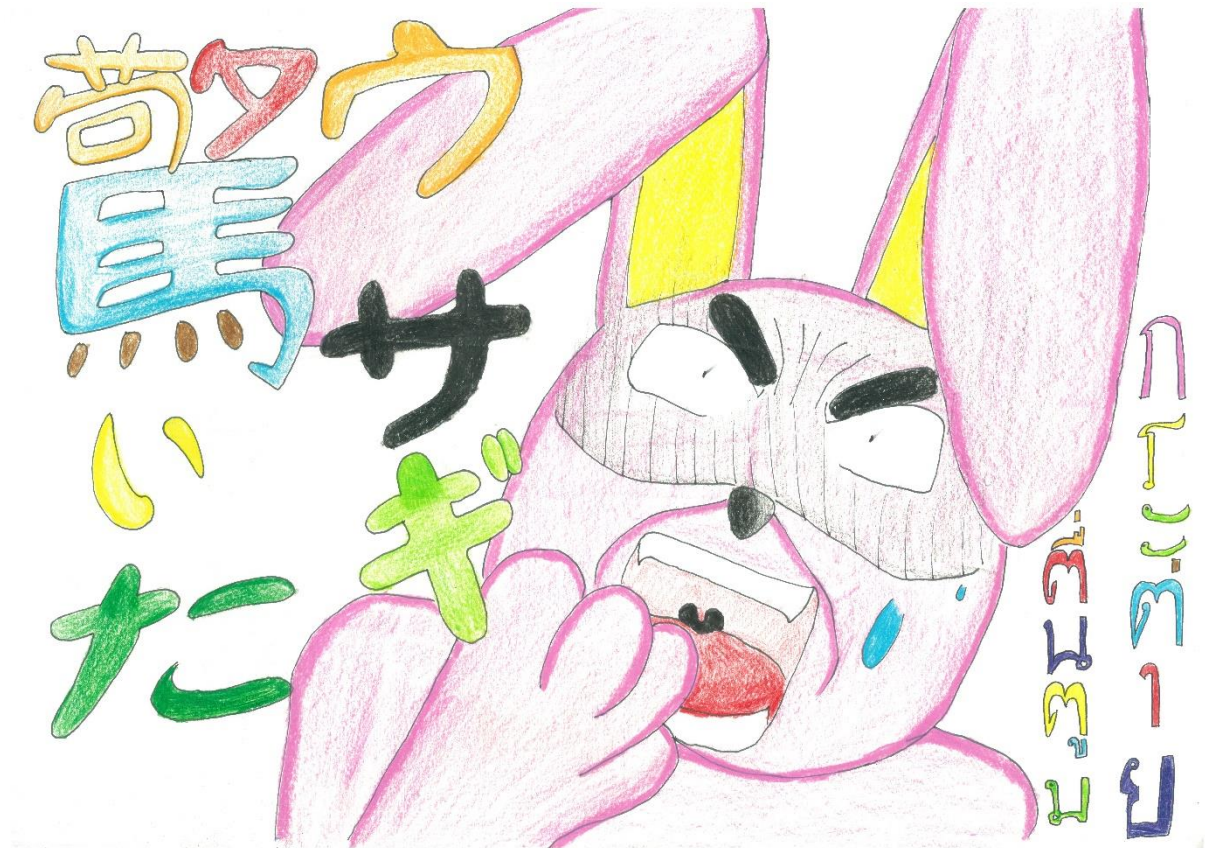
教训: 貪欲にならず、一丸となって助け合うことです。

นิทานพื้นบ้าน เกาะหนู เกาะแมว

นิทานพื้นบ้าน นับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ เนื่องจากเป็นเรื่องเล่าที่ถ่ายทอดสู่คนรุ่นหลังด้วยมุขปาฐะมาช้านาน โดยในแต่ละท้องถิ่นของประเทศไทยต่างก็มีเรื่องเล่าและนิทานพื้นบ้านที่แตกต่างกันออกไปตามแต่ลักษณะภูมิประเทศ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี นิทานพื้นบ้านที่เล่าสืบทอดกันมาในสังคมวัฒนธรรมไทยนั้น แบ่งออกได้เป็นหลายประเภทตามลักษณะของเนื้อเรื่อง ลักษณะตัวละคร รูปแบบของการเล่า ตลอดจนวัตถุประสงค์ของการเล่า นักคติชนวิทยาจึงแบ่งนิทานไทยออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้ นิทานเทพปกรณัมหรือตำนานปรัมปรา นิทานมหัศจรรย์ นิทานชีวิต นิทานประจำถิ่น นิทานคติสอนใจ นิทานอธิบายสาเหตุ นิทานเรื่องสัตว์ นิทานเรื่องผี นิทานมุขตลก นิทานเรื่องไม้และอื่นๆ

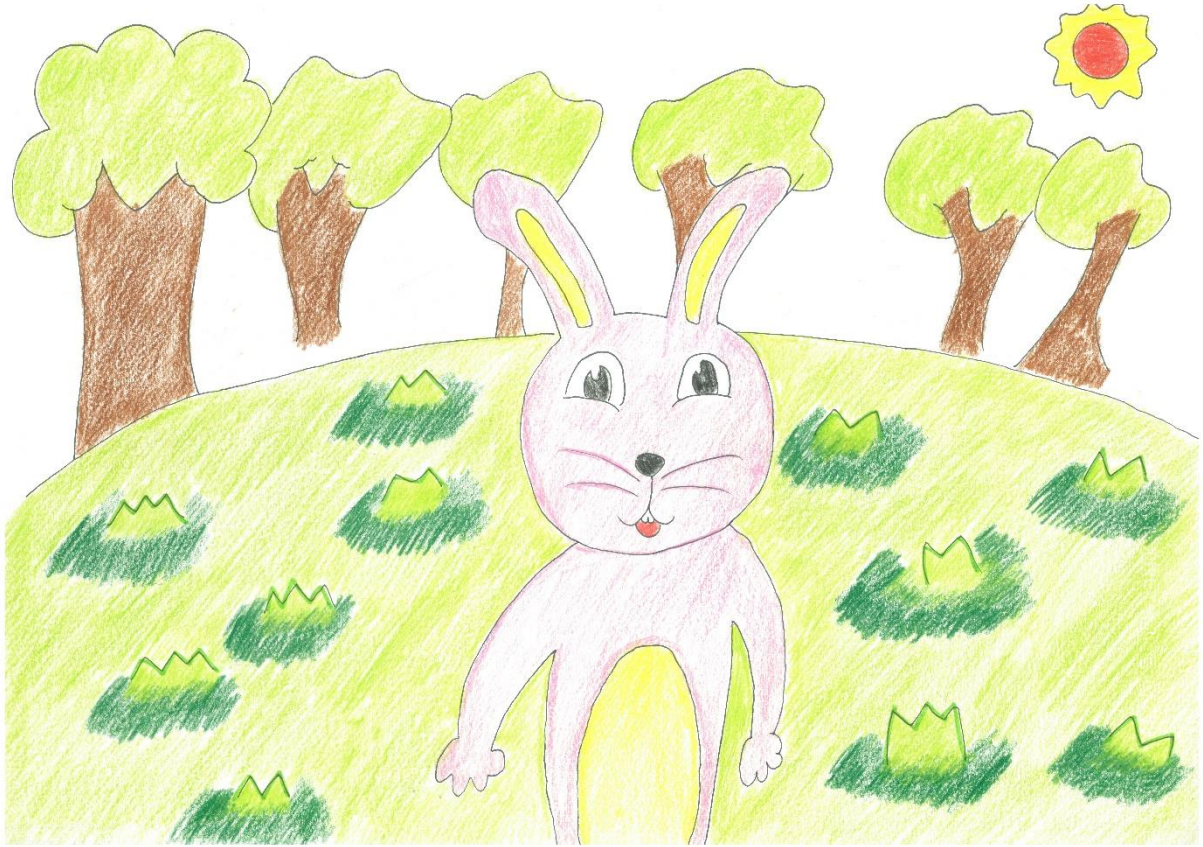
เรื่องที่เราเล่ามาคือเรื่อง “เกาะหนู เกาะแมว” เป็นนิทานพื้นบ้านประจำถิ่นของภาคใต้ จังหวัดสงขลาซึ่งเกาะหนูเกาะแมวเป็นสัญลักษณ์ที่รู้จักกันดีของจังหวัดสงขลา เป็นเกาะไก่ลายฝักแหลมสมิหลา มีลักษณะคล้ายหนูและอีกเกาะหนึ่งซึ่งอยู่ไกลออกไปมีลักษณะคล้ายแมว ส่วนสุนัขก็กลายเป็นเขาดังกวางอยู่ริมอ่าวสงขลา ส่วนลูกแก้วที่ลงไปใต้น้ำก็แตกและกลายเป็นหาดทรายแก้วที่สวยงามอยู่ทางด้านเหนือของแหลมสน ในปัจจุบัน

กระต่ายตื่นตูม

驚いたウサギ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีกระต่ายตัวหนึ่งกำลังหาอาหารกลางวันอยู่
むかしむかし、あるところでウサギが昼ごはんを探していました。

หลังจากที่กระต่ายรับประทานอาหารเสร็จแล้ว กระต่ายตัวนั้นก็ไปนอนใต้ต้นไม้ แล้วขณะที่นอนอยู่นั้นกระต่ายก็คิดขึ้นมาว่า “ถ้าเกิดแผ่นดินไหวล่ะก็ จะทำอย่างไรดีนะ” แล้วทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงดังมาก ๆ ดังขึ้น “ตุ้ม!”

食事のあと、ウサギは木の下で寝そべっていました。そのときふと「今、地震が起きたらどうしよう」と考えました。

すると突然、「どーん！」と大きな音が響きました。

ทันทีที่ได้ยินเสียง กระจายก็คิดว่าเป็นเสียงของแผ่นดินไหวจึงได้รับวิ่งไปหาเพื่อน ๆ

それを聞いたウサギは地震の音だと思い、友達の所へ急いで走って来ました。

แล้วก็ตะโกนว่า “หนีเร็ว! แผ่นดินไหว!”
そして「地震だ。逃げろ!!!」と叫びました。

พอเหล่าสัตว์ได้ยิน ก็วิ่งหนีทันที

動物たちはその声を聞いてあわてて逃げました。

ในตอนนั้นเอง ราชสีห์ที่เห็นเหล่าสัตว์ที่กำลังวิ่งหนีก็รู้สึกแปลกใจ

ライオンの王さまがその様子を見ていました。そして「何があったの
だろう」とふしぎに思いました。

ราชสีห์จึงวิ่งไปหยุดเหล่าสัตว์ที่กำลังหนีอยู่

ライオンの王さまは逃げまどう動物たちを止めようとかけつけました。

ราชสีห์ตะโกนออกไปว่า “หยุดก่อน!” แล้วจึงถามเหล่าสัตว์ว่า “เกิดอะไรขึ้นล่ะ”

ライオンの王さまは「止まりなさい!」と叫びました。そして動物たちに「何があったんだい?」と聞きました。

สัตว์ตัวหนึ่งตอบกลับมาว่า “แผ่นดินไหว”

ある動物は「地震が起きたんだ！」と答えました。

ราชสีห์จึงถามเหล่าสัตว์ว่า “แล้วใครเป็นคนบอกว่าเกิดแผ่นดินไหวล่ะ”

「地震が起きたと言ったのはだれだ」ライオンの王さまは動物たちにたずねました。

ช้างบอกว่า “ได้ยินมาจากเสือ”

เสือบอกว่า “ได้ยินมาจากม้า”

ม้าบอกว่า “ได้ยินมาจากกวาง”

แล้วกวางก็บอกว่า “ได้ยินมาจากกระต่ายนะ”

ゾウは「トラから聞いたぞ」と言いました。するとトラは「馬から聞いたよ」と言いました。馬は「シカから聞きました」と言いました。そしてシカは「ウサギから聞いたんだ」と言いました。

กระต่ายจึงบอกมาว่า “ได้ยินเสียงดังขึ้นจริง ๆ นะ”

ウサギは「本当だよ。大きい音が聞こえたんだ」と言いました。

พอราชสีห์ได้ฟังเรื่องราวจากกระต่ายก็รู้สึกไม่เชื่อ จึงได้ไปที่ที่กระต่ายนอน เพื่อสืบหาว่าแผ่นดินไหวเป็นความจริงหรือไม่

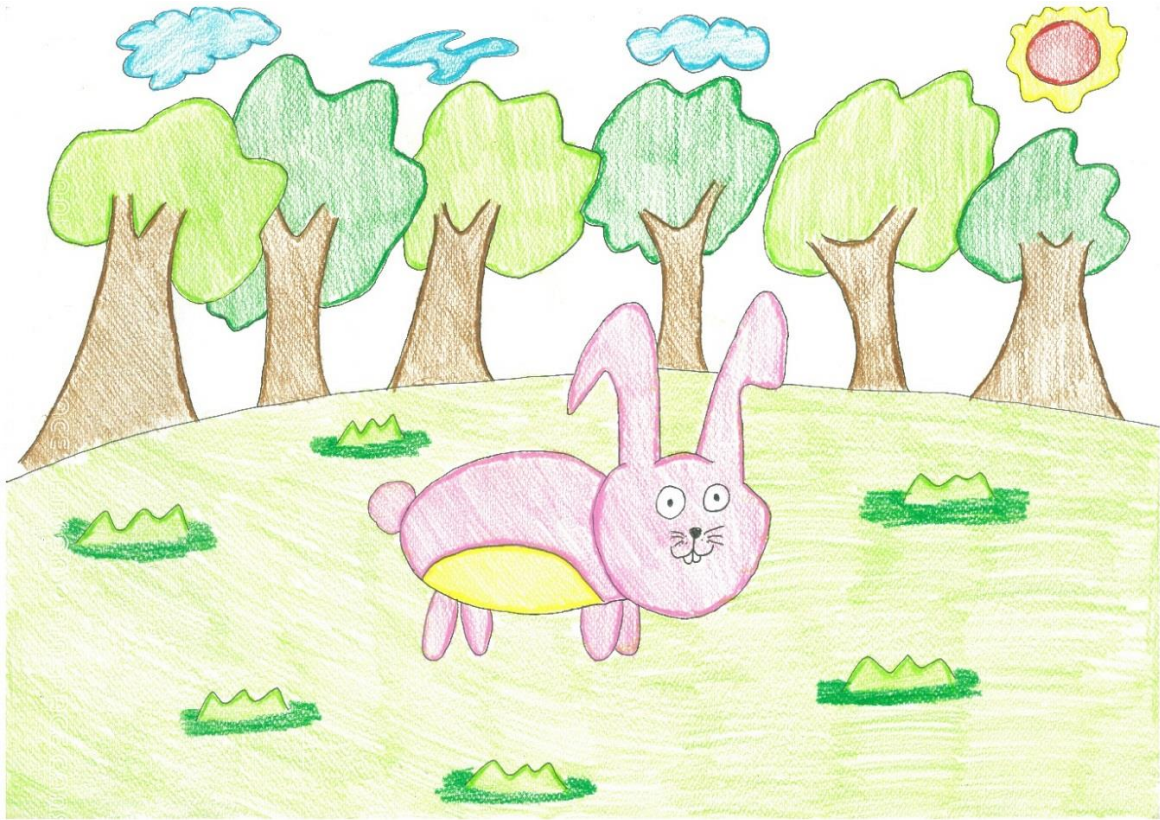
その話を聞いたライオンの王さまは「本当だろうか」と疑問に思いました。ライオンの王様は地震があったかどうか確かめようと、ウサギが寝ていたところへ行ってみました。

พอราชสีห์ได้เห็นสถานทีนั้น ก็พุดขึ้นมาแบบนี้ “ต้นเหตุของเสียงที่ได้ยินนะ คือ เสียงของลูกมะพร้าวที่หล่น”

ライオンの王さまはその場所を見て、こう言いました。

「ウサギが聞いたというのはヤシの実が木から落ちた音だよ」

พอได้ฟังสาเหตุ เหล่าสัตว์ก็โล่งใจและกลับไปอยู่ที่ตัวเองอยู่
それを聞いた動物たちは、うれしそうに元いた場所に戻りました。

ข้อคิด : ก่อนที่จะเชื่อคำพูดของคนอื่นควรคิดให้ดีว่าเป็นความจริงหรือไม่

教训 : 人の言うことを信じる前に事実かどうかよく考えなければなりません。

ที่มาของสำนวนกระต่ายตื่นตูม : มีที่มาจากนิทานชาดกที่เล่าต่อ ๆ กันมา

เรื่องมีอยู่ว่า:กระต่ายนอนหลับอยู่ที่ต้นตาล ลูกตาลหล่นจากต้นลงมาที่พื้นดินเสียงดังตูมกระต่ายตกใจตื่นและออกวิ่งสุดชีวิตเพราะคิดว่าฟ้าถล่ม และกระต่ายได้วิ่งไปบอกเหล่าสัตว์ในป่าโดยที่เหล่าสัตว์ทุกตัวก็เชื่อ มีเพียงสิงโตตัวเดียวเท่านั้นที่ไม่เชื่อคำพูดนั้นและไปพิสูจน์ความจริง สัตว์ทั้งหลายจึงได้รู้ความจริงว่าเป็นเพียงลูกตาลตกเท่านั้นไม่ใช่ฟ้าถล่ม

คนโบราณจึงนำสำนวนว่า กระต่ายตื่นตูม มาเปรียบเทียบกับคนที่ตื่นตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม เช่น ถ้าเราได้ยินข่าวลือว่าจะเกิดสงครามโลกบ้าง น้ำมันจะหมดโลกบ้าง ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ทำให้หลายคนหวาดกลัววิตกกังวลเกินเหตุ ตระหนกตกใจกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึง เปรียบได้กับพฤติกรรมของกระต่ายในนิทานที่ตื่นตูมกับสถานการณ์แบบไม่คิดให้รอบครอบ อีกทั้งในนิทานยังเปรียบสิงโตเป็นคนที่มีความคิดรอบคอบ ไม่เชื่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยง่าย และหาข้อเท็จจริงมารับเหตุผลของตนเองเสมอ จากการที่กระต่ายวิ่งบอกสัตว์ทุกตัวในป่าแล้วสัตว์ทุกตัวก็หลงเชื่อ แต่ยกเว้นเพียงสิงโตตัวเดียวที่ไปดูสถานที่เกิดเหตุให้แน่ใจก่อนแล้วจึงค่อยตัดสินใจเชื่อ แล้วในนิทานเรื่องนี้ยังเปรียบสัตว์ต่างๆ ที่เชื่อในคำพูดของกระต่ายอีกด้วย ซึ่งสัตว์ที่เชื่อคำพูดของกระต่ายเหล่านี้ได้เปรียบกับนิสัยของคนที่มีนิสัยเชื่อคนง่าย โดยเชื่อคนจากเพียงแค่ลมปากเท่านั้น ไม่ได้เชื่อคนจากเหตุผลทั้งสิ้น จากฉากที่กระต่ายวิ่งไปบอกสัตว์เหล่านี้ เหล่าสัตว์ก็เชื่อสิ่งที่กระต่ายบอกทันที โดยที่ไม่สงสัยหรือไม่นึกถึงหลักฐานของสิ่งที่เชื่อ หากเปรียบกับคนไทยในยุคปัจจุบัน ก็คือคนไทยที่เชื่อข่าวที่เห็นตั้งแต่แรกโดยที่ไม่หาเหตุผลมาอ้างอิงว่าข่าวนี้จริงหรือเท็จอย่างไร

ความหมาย : สำนวนกระต่ายตื่นตูมนี้ จึงใช้ในความหมายเชิงตำหนิ คนที่หวาดกลัว วิตกกังวลกับเหตุการณ์หรือเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น

สำนวนนี้สามารถเปรียบเทียบกับนิสัยคนไทยในยุคปัจจุบันได้ดังนี้

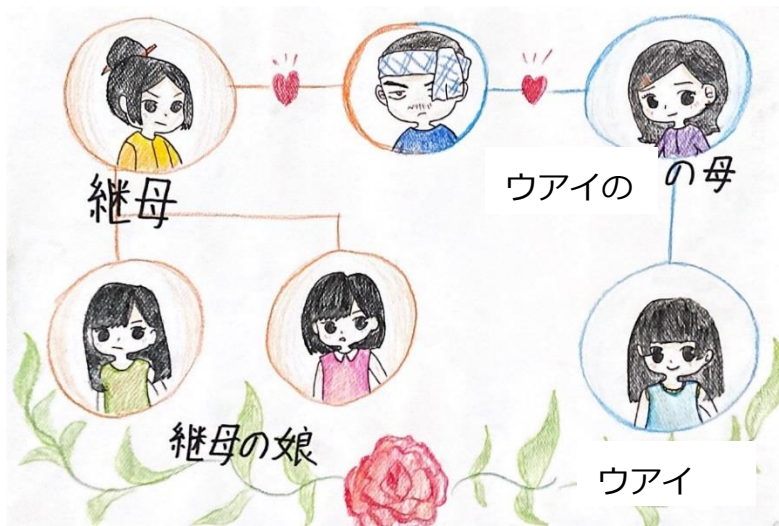
1.ความยึดติดในความเชื่อทำให้คนไทยเชื่อสิ่งต่างๆ ได้ง่าย หากมีคนรอบตัวเชื่อในสิ่งเดียวกัน โดยเฉพาะเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์

2.คนไทยบางส่วนขาดทักษะในการวิเคราะห์ข่าวสารในโลกออนไลน์ เช่น เมื่อเห็นผู้คนแชร์ข้อมูลข่าวสารในเฟซบุ๊ก ก็จะดูหัวข่าวและกดแชร์ทันทีโดยไม่อ่านเนื้อหาด้านใน หรือวิเคราะห์ว่าเชื่อถือได้จริงหรือไม่

พล่าบู่ทอง(金色の沙魚)

ปลาบู่ทอง

กาลครั้งหนึ่ง มีชายคนหนึ่งมีภรรยา 2 คน มีลูกสาวนิสัยดีคนหนึ่งชื่อเอื้อย
 มุかしมุかし、2人の妻をもつ男がいました。最初の妻には、「ウア
 イ」という心の優しい娘がいました。

วันหนึ่งพ่อและแม่ออกไปหาปลา ได้ปลาบู่ทอง
 แม่สงสารขอให้ปล่อย แต่เพราะยังหาปลาไม่ได้เลย พ่อได้ยื่นจิ้งโกรธจนฆ่าแม่
 ある日、家族で魚を捕りに行き、金色のハゼを捕まえました。

ウアイのお母さんは「ハゼがかわいそうだ」と思い、川に放してしま
 いました。その後、一日中魚が捕れなかったので、男は怒ってお母さ
 んを殺して川に捨ててしまいました。

เมื่อเอื้อยเห็นว่าพ่อกลับบ้านคนเดียวก็ถามว่า “แม่ไม่กลับมาด้วยเหรอจ๊ะ”
พ่อก็ตอบไปว่าแม่หนีตามชู้ไปแล้ว และหลังจากที่เอื้อยไม่มีแม่ก็โดนใช้ให้
ทำงานบ้านอย่างหนัก

父親が一人で戻ったのを見たウアイは「お母さんはどこ？」と聞きました。男は「別の男と一緒に逃げてしまった」とうそをつきました。

母親がいなくなってから、ウアイはたくさん働かされるようになりました。

หลังจากที่แม่ตายก็ได้กลายเป็นปลาบู๋ทอง
และได้ว่ายน้ำมาหาเอื้อยที่บ้านและเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง
หลังจากนั้นเอื้อยก็คอยให้อาหารและพูดคุยกับปลาบู๋ทองทุกวัน

ウアイの母親は、金色のハゼに生まれ変わりました。
そしてウアイの家まで泳いでいき、全てを話しました。
それから毎日、ウアイは金色のハゼになった母に餌をあげながら、
いろんな話をしました。

ลูกสาวแม่เลี้ยงชื่ออ้ายเห็นเอื้อยคุยกับปลาบู่ทองทุกวัน ก็นำไปบอกแม่เลี้ยง
ตอนที่เอื้อยไม่อยู่บ้าน แม่เลี้ยงจึงนำปลาบู่ทองมาฆ่า
หลังจากนั้นเปิดก็คาบเกล็ดปลาบู่ทองมาให้เอื้อย เอื้อยจึงนำไปปลูกจน
กลายเป็นต้นมะเขือ

継母の娘は、ウアイが魚と話しているのを見て、継母に話しました。
継母はウアイが留守のとき見計らって、金色のハゼを捕まえ、殺して
しまいました。

家で飼っていたアヒルが魚のうろこをくわえてきてウアイに見せまし
た。それは金色のハゼのものでした。ウアイはうろこを土の中に埋めま
した。するとうろこから芽が出て、茄子の木になりました。

ด้วยพรของเทวดา แม่ของเอื้อยเกิดเป็นต้นมะเขือเปราะ เอื้อยได้พูดคุยกับ
ต้นมะเขือทุกวัน

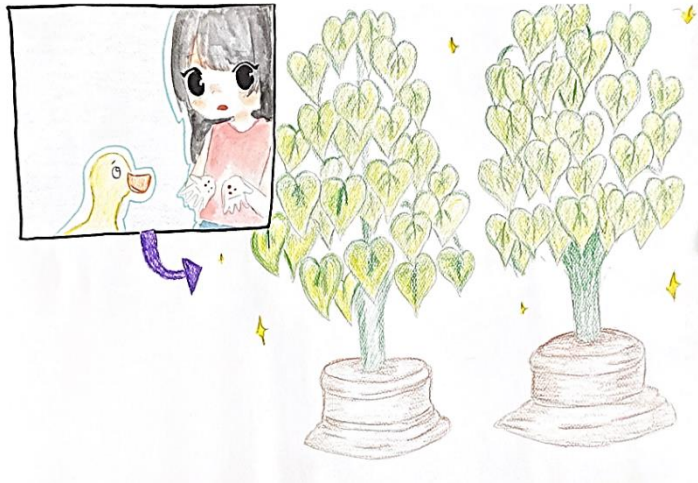
โชคร้ายแม่เลี้ยงรู้เข้าจึงตัดต้นมะเขือนั้นทิ้ง แล้วนำผลมากิน

天使の不思議な力により、母親は今度は^{なす}茄子の木に生まれ変わりました。

それから毎日、ウアイは茄子の木と話をしました。

ところがある日、継母の娘は茄子の木がウアイの母親であることを知りました。

継母はその茄子の木を切り、実を食べてしまいました。

เปิดเก็บเมล็ดมะเขือไว้ให้เอื่อย
เอื่อยจึงนำเมล็ดมะเขือไปปลูกไว้ในป่าแล้วอธิษฐาน ขอให้แม่เกิดเป็นต้นโพธิ์
พระราชารู้พระเจ้าพรหมที่ผ่านมามีเห็นจึงอยากได้ต้นโพธิ์ ตรัสถามผู้คน
แถวนั้นว่าต้นโพธิ์นี้เป็นของใคร เมื่อได้พบและฟังเรื่องราวจากเอื่อยแล้วก็เกิด
ความสงสารจึงแต่งงานด้วยและให้เป็นราชินี

その後、ウアイはアヒルから茄子の種をもらいました。

ウアイがその種を森の中に植えたところ芽が出て、母親は菩提樹ぼだいじゅに生まれ変わりました。

ある日、通りかかったプロムタットという名の王さまがその菩提樹を気に入り、だれのものかとたずねました。王さまはウアイに会い、これまでの話を全て聞きました。かわいそうに思った王さまは、ウアイを自分の妃にしました。

แม่เลี้ยงและลูกสาวอิจฉา จึงส่งจดหมายว่าพ่อใกล้ตาย เพื่อลอกให้เอื่อย
มาที่บ้าน

เอื่อยรีบกลับบ้าน แม่เลี้ยงบอกให้อาบน้ำก่อนพบพ่อ เมื่อเดินเข้าไปในห้อง
พระราชินีผู้นำสงสารก็ตกลงไปในกระโถนน้ำเดือดที่แม่เลี้ยงเตรียมไว้และสิ้นใจ
ทันที

継母とその娘はウアイにねたましく思い、「父が死にかけている」と
うそを書いた手紙を送りました。

ウアイは急いで家に帰りました。継母はウアイに「お父さんに会う前
にまずお風呂に入りなさい。」と言いました。

継母はわざと熱湯を用意しておき、それを体にかけてウアイはやけど
をして死んでしまいました。

อ้ายปลอมตัวเป็นเอื้อยเข้าวัง
แต่ต้นโพธิ์เหี่ยวเฉาไม่สดใสเหมือนตอนอยู่กับเอื้อย
พระราชาสั่งเกตเห็นและรู้ว่าผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่เอื้อย

継母の娘はウアイになりますして母親といっしょに王宮に入りました。

すると、菩提樹が枯れてしまいました。

それで王さまは、その娘がウアイではないと気づきました。

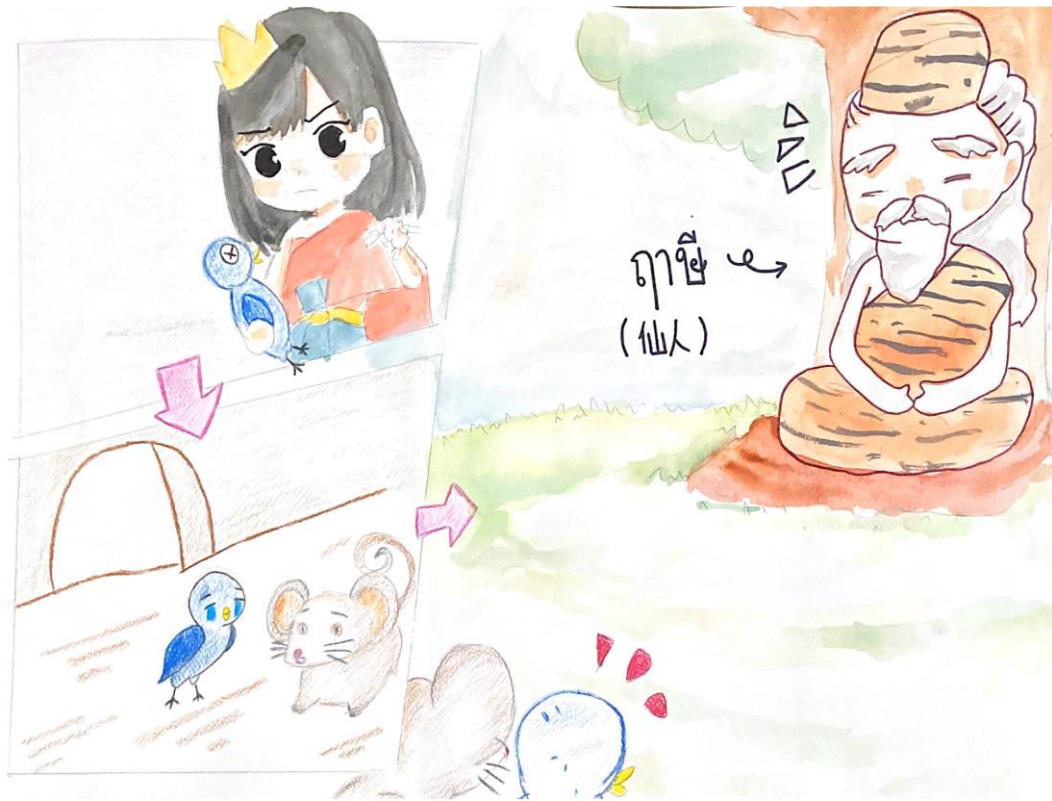

เอื่อยได้เกิดไปเป็นนกแขกเต้าบินเข้าวัง
เมื่อพบกับพระราชาและได้เล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟัง
พระราชาก็รู้ว่านกตัวนี้คือเอื่อยและนำเอื่อยไปเลี้ยงไว้ในกรงทอง

ウアイはインコに生まれ変わり、王宮へ飛んで行きました。

王さまはインコと話し、それがウアイだと気づきました。

王さまは金色の鳥籠^{とりかご}にウアイの生まれ変わりであるインコを入れ、
大切に飼いました。

พระราชาก็ไปคุยกับเอี้ยทุกวันจนอ้ายรู้ว่านกแขกเต้าคือเอี้ย อ้ายจึงจับนก
ถอนขนและนำไปให้แม่ครัวปรุงอาหาร แต่เอี้ยแกล้งตายและอาศัยช่วงที่แม่ครัว
เผลอหนีเข้ารูหนู หนูเห็นเอี้ยจึงสงสารและพาไปหาฤๅษี

王さまが毎日インコと話をしているのを見て、継母の娘はそのインコ
がウアイだと気づきました。それで食べてしまおうと考えました。

しかしインコは死んだふりをして、料理されるのを待つ間にネズミの
穴から逃げました。

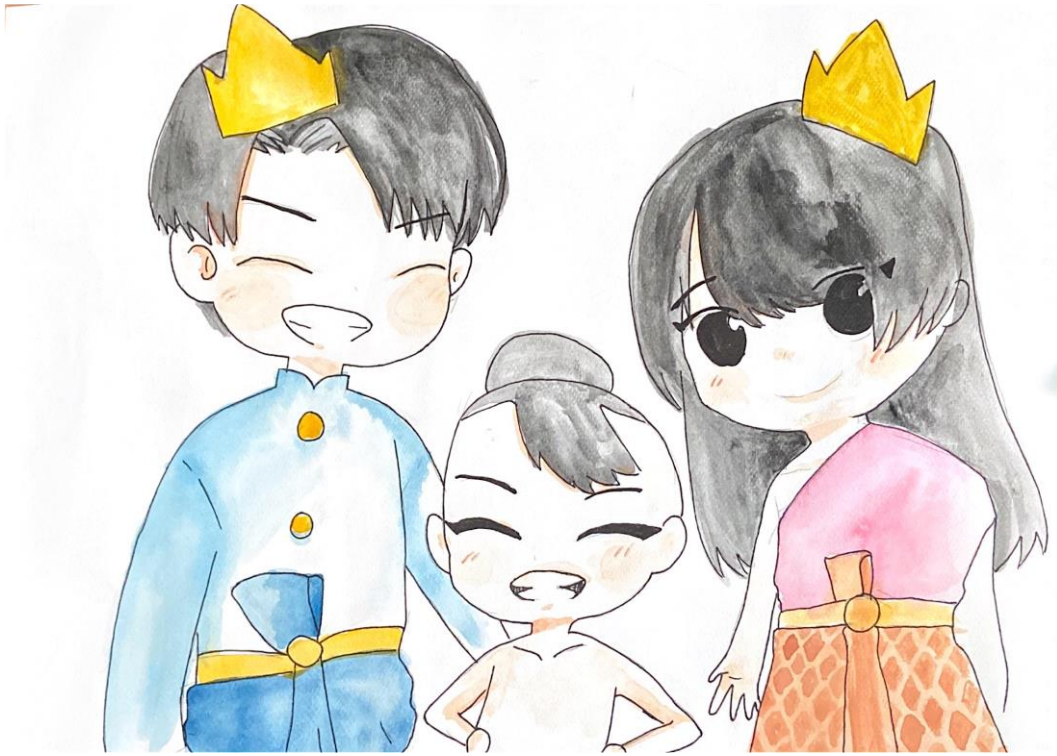
ネズミはインコのことをかわいそうに思い、仙人のところに連れて行
きました。

ฤๅษีเสกให้นกแขกเต้ากลับมาเป็นเอื้อยเหมือนเดิม พร้อมกับเสกลูกชายให้หนึ่งคน
仙人はウアイが人間に戻るための魔法をかけました。さらに息子を一人
作ってあげました。

หลายปีผ่านไปลูกชายเอื้อยสงสัยว่าพ่อคือใคร เอื้อยจึงตัดสินใจพาลูกไปหา
พระราชินี พอพระราชินีได้พบเอื้อยกับลูกก็ดีใจมาก
時が過ぎ成長した息子は「僕の父はだれだろう」と気になりはじめまし
た。ウアイは息子を王さまのもとへ連れて行くことにしました。王さま
は二人に会い、とてもよろこびました。

เมื่ออ้ายรู้ว่าเอื้อยกกลับมา ก็รีบกินยาตายทันที และแม่ของอ้ายก็ออกจากวังไป นับจากนั้นเป็นต้นมาทุกคนก็อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

それをきいた継母の娘は毒を飲んで自ら命を絶ちました。継母は王宮から出て行きました。

ウアイと息子は王さまと一緒に幸せに暮らしました。

บทความ

ปลาบู่ทอง เป็นนิทานพื้นบ้านทางภาคกลางของไทย ที่เล่าผ่านร้อยแก้ว, ร้อยกรอง มีเนื้อหาเกี่ยวกับเด็กสาวชาวบ้านธรรมดาผู้มีใจเมตตาได้แต่งงานกับกษัตริย์ โดยเชื่อว่ามีที่มาจากชนชาติจ้วง ลาว และไท ในภาคใต้ของจีน เล่าถ่ายทอดกันมาแต่ดึกดำบรรพ์ และในชนพื้นเมืองในหลายชาติของภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ เช่น ลาว, เขมร, พม่า ชาวไทย เรียก”ปลาบู่ทอง” ชาวล้านนาและไทใหญ่เรียก “เต้าน้อยอองคำ” หรือ นางยี่แสงก่อ หรือนางอุทธา (นางเอื้อย) ทางลาวเรียก “เต้าคำ” ทางจ้วงเรียก “ตาเจี้ย” (แปลว่านางกำพริ้ว)” และคล้ายคลึงกับนิทานพื้นบ้านของยุโรป คือ ซินเดอเรลลา นอกจากนี้ในปี พ.ศ. 2554 ปลาบู่ทองได้รับการขึ้นทะเบียนให้เป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของไทย โดยกระทรวงวัฒนธรรม

ปลาบู่ทอง เป็นนิทานที่มีคติสอนใจในหลาย ๆ เรื่อง ทั้งการทำความดี การมีเมตตา การพอใจในสิ่งที่ตนมี แต่ข้อคิดที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชาวไทยแล้วหลัก ๆ มี 2 ข้อ คือ ความกตัญญู และกฎแห่งกรรม การเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งชาวไทยส่วนใหญ่นั้นดำเนินชีวิตโดยมีวิถีและแนวคิดจากศาสนาพุทธ แก่นหลักของศาสนาพุทธคือการเวียนว่ายตายเกิด หรือที่เรียกว่าวัฏสงสาร ต้องบำเพ็ญเพียรจนกว่าจะบรรลุนิพพานถึงจะหลุดพ้นจากวัฏสงสารนี้

ซึ่งจากเรื่องปลาบู่ทองมักจะนำเสนอ 2 ประเด็นพร้อม ๆ กัน ตั้งแต่แม่ของเอื้อยที่โดนสามีฆ่าจนมาเกิดเป็นปลาบู่ พอมาเกิดเป็นปลาบู่ก็โดนฆ่าอีก เอื้อยรู้ดังนั้นจึงนำเกล็ดปลาไปฝัง เกล็ดปลานั้นก็เกิดเป็นต้นมะเขือ แม่เลี้ยงก็หาทางทำลายต้นมะเขืออีก จนสุดท้ายก็กลายเป็นต้นโพธิ์เงินโพธิ์ทอง สาเหตุก็เป็นเพราะว่าทุกเหตุการณ์ที่แม่โดนฆ่า เอื้อยจะอธิษฐานให้แม่ของนางมาเกิดใหม่เสมอ ทางด้านตัวแม่เองก็รู้ว่าเอื้อยที่ยังอยู่ในบ้านนั้นไม่ปลอดภัย คงโดนใช้งาน หรือไม่ก็โดนทำร้ายแน่ ๆ เมื่อไม่มีตน จึงมาเกิดใหม่ด้วยความหวังลูก ซึ่งสอดคล้องกับหลักสำคัญของพุทธศาสนา คือ การเวียนว่ายตายเกิด

และไม่ว่าแม่จะเกิดใหม่กลายเป็นอะไร เอื้อยก็ยังดูแลแม่อยู่เสมอ เพราะความมีเมตตาและความกตัญญูของเอื้อยนั่นเอง สุดท้ายในตอนจบความดีและความกตัญญูที่เอื้อยกระทำ ก็ส่งผลให้เอื้อยมีความสุขในตอนจบ ทางด้านแม่เลี้ยงและลูกที่กระทำกรรมชั่วมากมาย ทั้งใส่ร้ายผู้อื่น ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ในท้ายที่สุดก็ได้รับผลกรรม ดังคำกล่าวทางพระพุทธศาสนาที่ว่า กรรมใดใครก่อกรรมนั้นตามสนอง

นอกจากปลาบู่ทองจะเป็นนิทานพื้นบ้านไทยที่ให้คติสอนใจในด้านพระพุทธศาสนาแล้ว ปลาบู่ทองยังเป็นนิทานพื้นบ้านที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตของชาวบ้านในสมัยก่อนได้เป็นอย่างดี ยกตัวอย่างเช่น การที่เศรษฐีทารก(อ่านว่า ทา-ระ-กะ) ผู้เป็นบิดาของเอื้อย

ประกอบอาชีพจับปลา ซึ่งสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของคนไทยในสมัยนั้นว่า คนไทยในสมัยก่อนมีความผูกพันกับแหล่งน้ำและมักจะสัญจรทางเรือเป็นหลัก และนิยมสร้างที่อยู่อาศัยติดกับแหล่งน้ำด้วย ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นอีกด้วยว่าอาชีพหลักของคนไทยในสมัยก่อนคือการหาสัตว์น้ำมาทำอาหารกันในครัวเรือน และนำไปค้าขายเพื่อสร้างรายได้แก่ครอบครัวต่อไป

นิทานเรื่องปลาบู่ทองนั้นเป็นนิทานที่คนไทยส่วนใหญ่คุ้นเคยเป็นอย่างดี และเนื่องจากนิทานเรื่องปลาบู่ทองนั้นมีข้อคิดสอนใจที่ตรงประเด็นและเข้าถึงง่าย ทำให้เรื่องปลาบู่ทองนั้นยังคงนำมาเป็นนิทานสำหรับเด็กไทยจนถึงปัจจุบัน และนอกจากนั้นนิทานเรื่องนี้ก็ยังได้รับความนิยมอย่างมากจนนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์ และยังถูกนำมาสร้างใหม่อีกหลายครั้ง ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่านิทานปลาบู่ทองนั้นมีคติสอนใจที่ไม่ล้าสมัยและสื่อถึงคนไทยได้ในทุกช่วงวัย และไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ปลาบู่ทองก็ยังคงเป็นนิทานที่คนไทยเลือกนำมาเล่าให้ลูกหลานฟัง เพื่อสอนเกี่ยวกับแนวคิดและวิถีชีวิตของคนไทยสืบต่อไป

อ้างอิง

ธีรภาพ โลหิตกุล.(2556).อศจรรยรักข้ามขอบฟ้า จากมะเมียะถึง ซินเดอเรลล่า.สืบค้นเมื่อ 24 มีนาคม 2563, จาก/<https://www.bangkokbiznews.com/news/detail/516686>

1 2 人の姉妹

นางสิบสอง

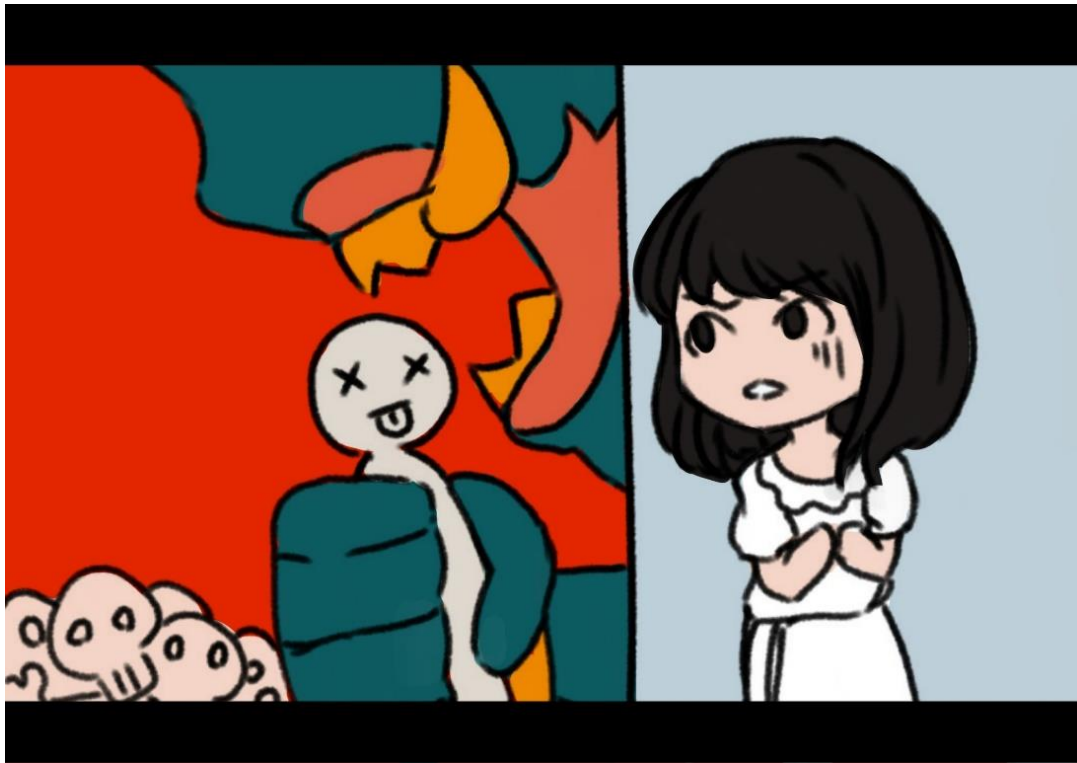
กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีครอบครัวเศรษฐีครอบครัวหนึ่งมีลูก 12 คน
หลังจากมีลูกทำให้จนลง พอเงินหมดก็เอาลูกไปทิ้งไว้ที่ป่า

むかしむかし、あるところに、お金持ちの家族がいました。その家族には12人の娘がいました。しかし娘たちが成長するにつれ、お金に困るようになりしました。両親は娘たちを森へ連れて行き、置き去りにしました。

นางยักษ์มาเจอ เห็นพวกนางน่ารักน่าเอ็นดู จึงอยากรับมาเลี้ยงเป็นลูก นางแปลงกายเป็นมนุษย์ ชักชวนมาอยู่ที่เมืองของตนและบังคับให้ชาวยักษ์ในเมืองแปลงร่างเป็นมนุษย์ด้วย

そこへ鬼ばばが通りかかり、12人を見つけました。自分の子どもがいない鬼ばばは、自分の娘として育てようと思いました。鬼ばばは人間に変身し、自分の住む町へ行こうと誘いました。そのために鬼ばばは自分の町に住むほかの鬼たちを人間に変身させました。

หลายปีผ่านไป น้องสาวคนสุดท้องที่ชื่อว่า “ภา” บังเอิญไปเจอยักษ์ที่กำลังกินมนุษย์อยู่และเห็นกองกระดูกมนุษย์มากมาย ทำให้รู้ว่าทุกคนในเมืองเป็นยักษ์

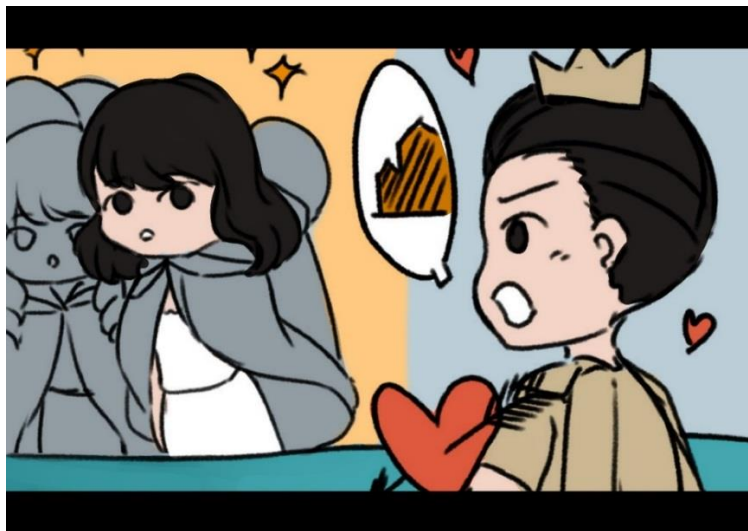
数年が過ぎ、12人は美しい娘に成長しました。

ところがある日、パオという名の末っ子が、鬼たちが人間を食べている姿を目にしてしまいました。人間の骨もたくさん見つけました。この町の住人の正体が鬼だとを知ってしまったのです。

ภาก็ได้อาเรื่องนี้ไปบอกกับพี่ๆ ทุกคน และพากันหนีออกมาจากเมืองยักษ์
เมื่อนางยักษ์รู้ว่านางสิบสองหนีไปก็รีบตามหา แต่สัตว์ป่าและเทวดาช่วยไว้ หา
เท่าไรก็ไม่เจอ

12 人の姉妹は夜の闇にまぎれてひそかに町から逃げ出しました。それ
に気づいた鬼ばばはすぐに追いかけてきましたが、見つけれませんでした。
森の動物たちと天使が助けてくれたおかげで、娘たちは逃げるこ
とができたのです。

วันต่อมา มีพระราชาน้องสาวมาเห็นนางสิบสองก็ตะลึงในความงาม
จึงชักชวนมาอยู่ในวังและแต่งตั้งให้เป็นมเหสี

ある日、ロッタシットという王さまが 12 人の姉妹を目にし、その美しさに驚きました。王さまは 12 人を自分のお城に連れて行き、妻にしました。

นางยักษ์รู้ว่านางสิบสองที่หนีไปได้เป็นมเหสีของท้าวรณสีทธีและกำลังตั้งครรรภ์ ก็คิดแก้แค้น จึงแปลงกายเป็นหญิงสาวสวย ท้าวรณสีทธีเจอหญิงที่งามกว่านางทั้งสิบสองคนและถูกมนต์เสน่ห์ จึงแต่งตั้งนางยักษ์เป็นมเหสีเอก

鬼ばばは、逃げた 12 人の娘たちがロッタシット王の妻になって子どもを身ごもっていることを知り「恩知らず者め」と腹を立てました。鬼ばばは美女に化けて王さまに近づきました。ロッタシット王は鬼ばばの魔法にかかり、鬼ばばを一番上の王妃の座につけました。

หลังจากนั้น นางสิบสองก็ถูกมเหสีกลั่นแกล้งสารพัดทั้ง ๆ ที่ต้องอยู่ วันหนึ่ง นางควักดวงตาพวกนางสิบสอง มีแต่นางเภาที่ถูกควักตาแค่ข้างเดียว หลังจากนั้น นางยักษ์ก็ส่งดวงตาของนางสิบสองไปฝากไว้ที่นางเมรี หลานของนาง

王妃になった鬼ばばは 12 人の娘たちを様々なやり方でいじめました。ついのある日、鬼ばばは娘たちの目玉を取ってしまいました。末っ子のパオだけは、片目だけ残されました。

鬼ばばは娘たちからうばった目玉を自分の孫娘、メーリーに預けました。

นางสิบสองถูกขังอยู่ในถ้ำอย่างอดอยากและทุกข์ทรมาน ร่างกายผอมแห้ง ไม่มีแรง เมื่อคลอดลูก เด็กจึงตายหมด พวกนางต้องตัดสินใจกินเนื้อทารกเพื่อประทังชีวิต เหลือแต่เภาที่คลอดลูกออกมาปลอดภัยและตั้งชื่อว่ารณเสน

目玉を取られた娘たちは洞窟^{どうくつ}に閉じ込められ、飢え^うで苦しみました。生まれた赤ん坊もすぐに死んでしまいました。娘たちは生き延びようとその赤ん坊を食べることにしました。幸運なことにパオの子だけが死なずに生き残りました。その男の子はロッタセーンと名づけられました。

เมื่อพระรถเสนโตขึ้นเป็นเด็กดีที่ฉลาดและกตัญญู วันหนึ่ง เขาแอบหนีออกไปในป่า ได้เจอกับลูกไก่ตัวหนึ่งกำลังบาดเจ็บ พระรถเสนสงสารจึงนำมารักษาและเลี้ยงไว้ พอเจ้าไก่โตขึ้นพระรถเสนนำเจ้าไก่ไปแข่งไก่ชน เมื่อชนะก็ไม่รับเงินแต่ขอเป็นข้าวสิบสามห่อให้แก่นางสิบสองและตัวเอง ไก่ของพระรถเสนชนะการแข่งขันทุกครั้งจึงทำให้มีชื่อเสียงเลื่องลือ

ロッパセーンは賢くて思いやりのある子に成長しました。ある日、洞窟をこっそり抜け出しました。森でケガをしたひよこを見つけ、手当てをして育てました。闘とうけい鶏に出場させると負け知らずで、勝つたびに賞金代わりに食べ物をもらいました。洞窟にいる母親たちと一緒に食べるためでした。闘鶏のおかげでロッパセーンの名は広く知られるようになりました。

นางยักษ์รู้เรื่องของพระรถเสน จึงหลอกให้พระรถเสนไปเอาผลไม้วิเศษที่นางเมรี ระหว่างการเดินทางพระรถเสนได้เจอกับฤๅษีและแวมะพัก ฤๅษีเก็บจดหมายของพระรถเสนได้ เมื่อเปิดดูเขียนว่า “ถ้าถึงแล้วให้กิน” ฤๅษีจึงแก้เป็น “ถ้าถึงแล้วให้แต่งงาน”

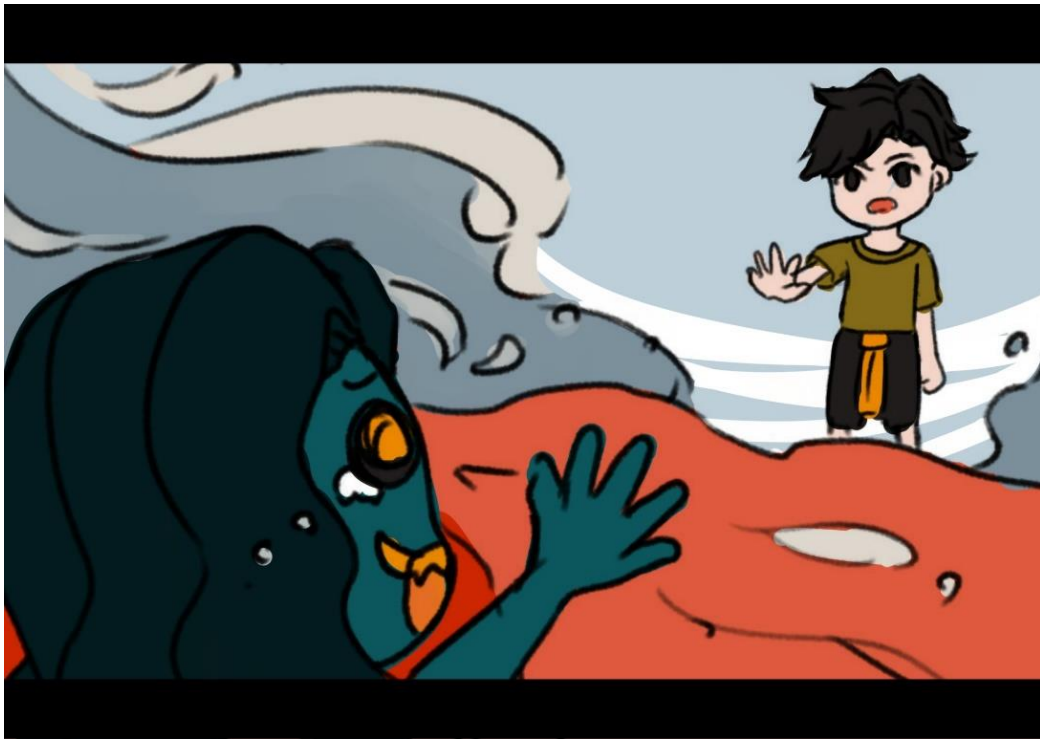
ロッタセーンの噂を耳にした鬼ばばは、だまして殺してしまおうと考えました。鬼ばばはロッタセーンを呼び出し、孫娘のメリーの住む鬼の町へ魔法の果物を取りに行き、手紙を渡してほしいと頼みました。手紙には「この人を食べなさい」と書かれていますが、ロッタセーンは知りません。ロッタセーンは旅の途中でひとりの仙人に会いました。仙人はロッタセーンが休んでいる間に手紙の中身を見て驚き、ひそかに「この人と結婚しなさい」という内容に変えてしまいました。

เมื่อพระรถเสนมาถึงเมืองยักษ์และนำจดหมายให้เมรี ทั้งสองจึงแต่งงานกัน
หลังจากแต่งงาน พระรถเสนหลอกมอมเหล้านางเมรี เพื่อให้บอกที่ซ่อน
ดวงตางานาสีบสอง และนำผลไม้วิเศษรวมทั้งยาวิเศษที่นางเมรีเก็บไว้ หนีไปตอนที่
นางไม่ได้สติ

鬼の町に着いたロッタセーンはメーリーに手紙を渡しました。手紙を
読んだメーリーはロッタセーンと結婚しました。母親たちの目玉をメー
リーが隠し持っていることを知ったロッタセーンは、お酒を飲ませて隠
し場所を聞き出しました。

ロッタセーンは目玉と、メーリーが持っていた魔法の薬を持って逃げ
ました。

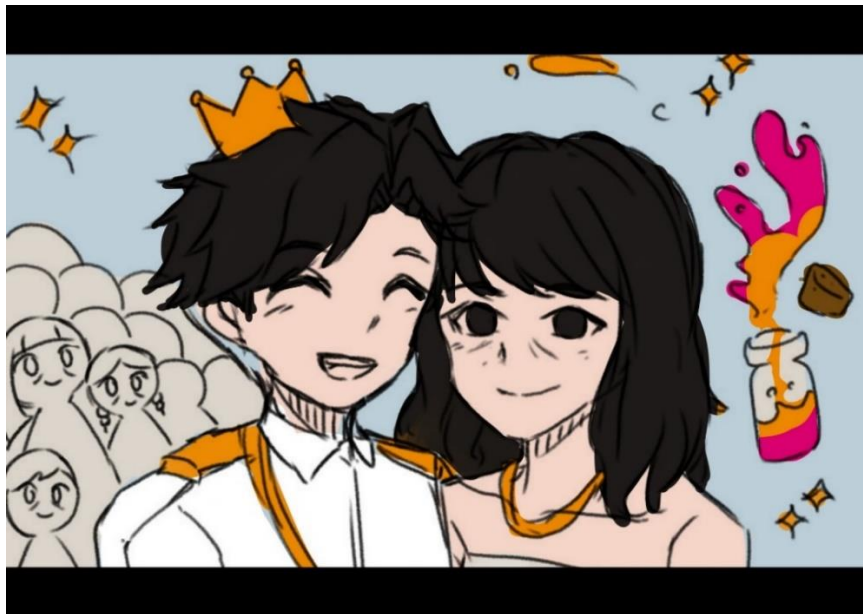
เมื่อเมรี่ตื่นมาพบว่าพระรถเสนหนีไปแล้ว นางจึงรีบตามไป พระรถเสนเสก
พายุ ฝนและกองเพลิงขวางเอาไว้ แต่นางสามารถผ่านมาได้ พระรถเสนจึงเสก
ทะเลกรดขวางไว้ นางเมรี่ตามไปไม่ได้ ได้แต่ร้องไห้จนสิ้นใจ

目を覚ましたメーリーはロッタセーンが恋しくなって追いかけてま
した。ロッタセーンは魔法の薬を使って大風を吹かせたり、大雨を降らせ
たり、炎を燃え上がらせたりしましたが、メーリーを止めることはでき
ませんでした。

ところがロッタセーンが酸の海を作り出すと、メーリーは渡ることが
できませんでした。悲しみにくれたメーリーは泣いて、泣いて、泣き続
けて、とうとう死んでしまいました。

พอกลับมาถึงเมือง พระรถเสนได้ใช้ยาวิเศษรักษาตาของนางสีบสองจนหาย
母たちに再会したロッタセーンは、魔法の薬を使って目を元通りに治し
ました。

ส่วนนางยักษ์เมื่อรู้เรื่องนางเมรี นางก็เลยตรอมใจตาย จากนั้นพระรถเสนได้
เป็นพระราชาและทุกคนอยู่กันอย่างมีความสุข จบบริบูรณ์

メーリーが死んだのを知った鬼ばばはひどく悲しみ、やがて死んでし
まいました。ロッタセーンは王さまになって、みんなで幸せに暮らしま
した。おしまい。

“นางสิบสอง” หรือ “พระรถเมรี” เป็นเรื่องที่เล่าสืบกันมาปากต่อปาก แล้วมีการเรียบเรียงขึ้นเป็นหนึ่งในเรื่อง ปัญญาชาดกของพระเถระชาวเชียงใหม่ แต่เค้าโครงเรื่องคล้ายกับนิทานบ้านของชาติต่าง ๆ เช่น อินเดีย เขมร พม่า ลาว ลังกา ไทยใหญ่ เป็นต้น

ดังนั้น นิทานเรื่องนี้ น่าจะมีต้นเค้ามาจากประเทศที่มีการติดต่อกับประเทศไทยในอดีต ซึ่งน่าจะถ่ายทอดมาแบบปากต่อปากแบบการเล่านิทานจึงแพร่หลายและเข้าใจว่าเป็นนิทานของเราเอง

นอกจากนั้น พระเถระชาวเชียงใหม่ยังนำนิทานเรื่องนี้ไปแต่งเป็นรถเสนชาดกด้วย ดังนั้นที่มาของนิทานเรื่องนี้สันนิษฐานได้สองทางคือ ดินแดนล้านนาเป็นถิ่นที่นิทานเรื่องนี้เริ่มแพร่หลายเข้าสู่ประเทศไทย หรือได้รับความนิยมจากการที่นำนิทานเรื่องรถเสนชาดกมาแต่งเป็นเรื่องหนึ่งในปัญญาชาดก ซึ่งมีปรากฏหลักฐานหลงเหลือเป็นวรรณกรรมลายลักษณ์อักษรจารึกในใบลานเรื่อง “นางสิบสอง” เรื่องพุทธเสนกะ เก็บไว้ตามวัดต่าง ๆ

(หนังสือประชุมพระรถ กรมศิลปากร, 2552)

นิทานเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นในหลาย ๆ แง่ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงให้เห็นถึง ความเชื่อและค่านิยมต่าง ๆ ของในคนในสมัยโบราณ เช่น การเชื่อในเรื่องของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เรื่องเหนือธรรมชาติต่าง ๆ เวทมนตร์คาถา การจินตนาการถึงสิ่งมีชีวิตที่ไม่อยู่ในความเป็นจริง ทั้งยักษ์ เทวดา สิ่งวิเศษต่าง ๆ

แสดงถึงวัฒนธรรมประเพณี รวมทั้งวิถีชีวิตของผู้คนในสังคม เช่น การปกครองเมืองด้วยระบบกษัตริย์ มีการแบ่งชนชั้น การที่กษัตริย์สามารถมีมเหสีได้หลายคน และยังเห็นถึงการใช้ชีวิตของชาวบ้าน ตั้งแต่ การใช้ใบตองห่ออาหาร การเล่นเกมพนันในรูปแบบของการแข่งไก่ชน เป็นต้น

นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าและจิตใจของมนุษย์ผ่านนิทานอีกด้วย โดยในเนื้อเรื่องในส่วนหนึ่งได้กล่าวถึงตอนที่เศรษฐีได้ทิ้งเหล่านางสิบสองไป โดยไม่คำนึงว่าพวกนางนั้นจะใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางป่าด้วยตัวเองได้อย่างไร แสดงถึงความไม่รับผิดชอบ รวมทั้งการแก้ปัญหาที่อาจจะไม่ใช่วิธีที่ถูกต้องของเศรษฐี ส่วนตัวละครพระรถเสนนั้น สะท้อนให้เห็นถึงลูกที่มีความกตัญญูต่อบุพการี มีจิตใจดี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยเหลือสัตว์ที่บาดเจ็บ และยังไม่คิดแค้น โกรธเคือง ต่อทั้งนางยักษ์และพระราชินีที่ไม่ดีกับตนและเหล่านางสิบสอง ด้านตัวละคร เภา นั้น เป็นตัวละครที่มีนิสัยจิตใจดี เห็นใจผู้อื่น คิดถึงส่วนรวมก่อนเสมอ เป็นตัวละครที่ฉลาด มีไหวพริบ และไม่โดนใครหลอกง่าย ๆ รู้จักเอาตัวรอดและปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้เป็นอย่างดี

馬顔のゲーオ

แก้วหน้าม้า

กาลครั้งหนึ่ง ณ เมืองหนึ่ง มีผู้หญิงหน้าตาเหมือนม้าชื่อว่าแก้ว
むかしむかし、ある町に、ゲーオという名の馬にそっくりな顔をした
女の人がありました。

มีเจ้าชายคนหนึ่งชื่อว่า “ปิ่นทอง” ไปเล่นว่าวที่ทุ่ง ระหว่างที่เล่น เกิดมีลมแรงมาก จึงทำให้ว่าวหลุดมือลอยไปไกล และแก้วเก็บว่าวนั้นได้

ある日、ピントーンという王子が野原でたこ揚げをしていたところ、風で遠くへ飛ばされてしまいました。馬顔のゲオはそのたこを拾いました。

เพราะแก้วเก็บได้ แก้วบอกว่าต้องรับแก้วไปเป็นเมียถึงจะคืนให้ พระปิ่นได้ยินแบบนี้ก็โกรธมาก แต่ก็รับปากเพียงเพราะอยากได้ว่าวคืน

ゲーオは「たこを返す代わりに、私をお嫁さんにしてください」と言いました。その言葉にピントーン王子は怒りを感じましたが、たこを返してほしかったのでゲーオと結婚すると約束しました。

แก้วรออยู่หลายวันแต่ก็ไม่เห็นพระปิ่นทองมารับ พ่อกับแม่ของแก้วจึงเข้าไปทวงสัญญา พระราชินีจึงบอกให้พระปิ่นทองไปรับแก้วมา

しかし何日経っても王子がゲーオを迎えに来なかったので、ゲーオの両親は王さまと王妃にその約束のことを話しました。王妃はピントーン王子が本当にゲーオと結婚の約束をしたことを知り、ゲーオを迎えに行くよう王子に言いました。

แต่พระราชากับพระปิ่นทองไม่ชอบเพราะแก้วหน้าตาเหมือนม้า จึงหาทางกำจัดแก้ว โดยให้แก้วไปยกเขาสูงมาไว้ในเมืองภายใน 7 วัน ถ้าไม่สำเร็จจะโดนประหาร

王さまとピントーン王子はゲーオの馬顔が嫌いでした。王様はゲーオに「七日以内に高い山を町に運んでみよ！できなかつたら殺す！」と言いました。

แก้วเข้าไปในป่าและพบกับฤๅษี พอเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ฤๅษีผู้มีเมตตาจึง
ถอดหน้าม้าออกให้ แก้วจึงกลายเป็นสาวงาม ฤๅษียังมอบมิดกับเรือเหาะให้แก้วอีก
ด้วย แก้วจึงตัดภูเขานำกลับเมืองได้สำเร็จ

旅の三日目、ゲーオは仙人に会いました。全てを話すと、仙人はゲー
オに馬顔を美女に変える魔法をかけてくれました。また、仙人は魔法の
船と魔法のナイフをゲーオに与えたので、ゲーオは山を切り出して町ま
で運ぶことができました。

แต่พระราชายังพยายามหาทางให้พระปิ่นแต่งงานกับเจ้าหญิงของเมือง
ข้างๆ ก่อนเดินทางพระปิ่นทองพูดว่า ถ้ากลับมาแล้วนางแก้วยังไม่มีลูก จะถูก
ประหาร แก้วถอดหน้าม้าออกและไปอาศัยอยู่กับตาายในป่า พระปิ่นทองผ่านมา
เห็นตอนแก้วเป็นคนสวย จึงเข้าไปเกี่ยวจนได้แก้วเป็นเมีย

ところが、王さまは今度はピントーン王子がとなりの国の姫と結婚す
ることを望みました。王子は馬顔のゲーオに「私の子どもを生まなけれ
ばおまえは殺されるぞ」と言い残してとなりの国へ旅立ちました。王子
が森を進んでいるとき、こっそり追いかけてきたゲーオは馬顔から美女

に変身して姿をあらわしました。ピントーン王子は目の前に現れた美しい女性がゲオであるとは気づかずに、一目で気に入り妻にしました。

ต่อมานางแก้วท้อ พระปิ่นทองได้มอบแหวนยืนยันว่าเด็กในท้องเป็นลูกของตัวเอง ขณะที่พระปิ่นทองนั่งเรือกลับเข้าเมือง พายุพัดเรือลอยไปในถิ่นยักษ์ ฤๅษีปรากฏตัวอีกครั้งแล้วบอกแก้วว่า พระปิ่นทองอยู่ในอันตราย นางแก้วจึงปลอมตัวเป็นผู้ชายไปสู้กับยักษ์จนชนะ

森で暮らすうちにゲオは子どもをみごもりました。ピントーン王子は自分の子であることの印として指輪を与え、国へ帰ろうとゲオのもとを去りました。ところがその途中、王子の乗った船は鬼の住む国に流れついてしまいました。再び仙人が現れ「王子があぶない」とゲオに教えました。ゲオは男の姿に変身し、王子を助けに行きました。

แก้วปราบยักษ์สำเร็จ พระปิ่นทองขอลูกสาวยักษ์ 2 คนกลับไปเมือง

แก้วเผยตัวตนที่แท้จริงให้ยักษ์ทั้งสองดูว่าตัวเองเป็นผู้หญิง และขอให้
สัญญาว่าจะเก็บเป็นความลับ

男になったゲーオが鬼を倒した後、ピントーン王子は「鬼の二人の娘
を連れて帰る」と言いました。そこでゲーオは自分の正体を鬼の娘たち
にあかしましたが、王子には内緒にするよう約束させました。

หลังจากกลับมาที่เมือง แก้วใส่หน้าม้ากลับคืนแล้วพาลูกชายมาพบพระปิ่นทอง ถึงแม้ว่าจะนำแหวนให้ดู แต่พระปิ่นทองก็ยังไม่เชื่อว่าเป็นลูกของตัวเอง

国へ帰った後、ゲオは再び馬顔に戻りました。生まれた男の子を王子に会わせ、証拠の指輪を見せましたが、王子は自分の子だと信じませんでした。

ต่อมายักษ์จากอีกเมืองหนึ่งยกทัพมารบ พระปิ่นทองรบไม่เก่งจึงไปขอความช่วยเหลือจากแก้ว

しばらくして、別の国の鬼が戦争をしかけて来ました。ピントーン王子は勝てないと思いゲーオに助けを求めました。

แก้วแปลงร่างไปเป็นผู้ชายถือมีด ตอนแรกแก้วสู้ไม่ได้เพราะยักษ์ใหญ่มีเวทมนตร์รักษาแผลเองได้ แต่แก้วทำให้เวทมนตร์เสื่อมและชนะได้ในที่สุด แก้วในร่างผู้ชายจึงขอลากลับ

ゲーオは再び男に変身して戦いました。鬼はけがを治す魔法を使うことができましたが、ゲーオはその魔力を消すことによって鬼を打ち負かしました。戦いが済み、男の姿のゲーオは王子に別れを告げました。

พระปิ่นทองมั่นใจว่าคนนี่คือแก้ว และไม่ยากเสียแก้วไปจึงทำเป็นจะตัดคอ
ฆ่าตัวตาย แก้วใจอ่อนถอดหน้าม้าออก ทั้งสองปรับความเข้าใจกัน แก้วตั้งชื่อใหม่
ว่า “มณีรัตนา” และรับพ่อแม่มาอยู่ในวังด้วยกัน จบอย่างมีความสุข

そのとき、ピントーン王子はその男がゲーオだと気づきました。ゲー
オを手放したくない王子は、「お前が行くなら私は死んでしまおう」と
首に刀をあてました。するとゲーオが驚いて馬顔をはずし美女に戻りま
した。こうして二人は愛し合うようになりました。ゲーオは名前を「マ
ニーラッタナー」に変え、両親をお城に迎えて幸せに暮らしました。め
でたしめでたし。

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า อย่ามองคนแค่เพียงภายนอก ให้ดูที่จิตใจ

この昔話の教訓は、人の外見を見るだけではなく、中身を見ることも大
事だということです。

บทความ

บทละครนอก เรื่อง **แก้วหน้าม้า** เป็นวรรณคดีพระราชนิพนธ์ของกรมหลวงภูวเนตรนรินทรฤทธิ์ พระราชโอรสลำดับที่ ๓๕ ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย กับเจ้าจอมมารดาศิลา พระนิพนธ์ขึ้นในสมัยรัชกาลที่ ๓ โดยวรรณกรรมพื้นบ้านเรื่องแก้วหน้าม้า มีการเผยแพร่โดยเล่าสืบทอดต่อ ๆ กันมา "แก้วหน้าม้า" ได้ชื่อเรื่องมาจากตัวละครเอกของเรื่อง ซึ่งเดิมชื่อ "แก้ว" แต่เนื่องจากเธอมีรูปลักษณ์เหมือนม้าทุกคนจึงเรียกเธอว่า แก้วหน้าม้า แก่นเรื่องคืออย่างมองคนแค่รูปร่างหน้าตาภายนอก เพราะคนดีไม่ได้ดูแค่ภายนอก

นิทานเรื่องแก้วหน้าม้ามีเนื้อหาเกี่ยวกับ “แก้ว” หญิงสาวที่เกิดมามีหน้าที่คล้ายกับม้าจึงทำให้ชาวบ้านต่างเรียกแก้วว่า “แก้วหน้าม้า” ซึ่งอยู่มาวันหนึ่งแก้วได้พบกับเจ้าชายปิ่นทองแห่งเมืองมิลิธาแล้วตกหลุมรักเข้าไปในขณะนั้นที่เจ้าชายกำลังเล่นว่าวอยู่และทำว่าวลอยไป แก้วที่เก็บว่าวของเจ้าชายปิ่นทองได้จึงบอกกับเจ้าชายว่าจะ কিনว่าวให้โดยที่เจ้าชายต้องแต่งงานกับตนเอง จึงทำให้เกิดเรื่องราวต่าง ๆ มากมายขึ้น

แก้วหน้าม้าเป็นวรรณกรรมเกี่ยวกับการผจญภัยของตัวละครเอกของเรื่อง คือนางแก้วหน้าม้า ในการดำเนินเรื่อง เพื่อความสนุกและความตื่นเต้นชวนให้ติดตาม รวมถึงมีการสอดแทรกข้อคิดสอนใจไว้ในเรื่องด้วย เช่น ตอนที่พระนางนันทาตรีสถามพระปิ่นทองถึงเรื่องที่พระปิ่นทองไปให้คำสัญญาแก่นางแก้วว่าจะไปรับนางแก้วมาเป็นมเหสีเป็นความจริงหรือไม่ หากเป็นความจริง กษัตริย์ตรัสแล้วต้องทำตามสัจจะ เป็นต้น เดิมต้นฉบับวรรณกรรมเรื่องแก้วหน้าม้า ใช้ภาษาพื้นบ้านในการประพันธ์ และมีการใช้ภาษาที่สร้างความตื่นเต้นและความสนุกสนานให้กับผู้อ่าน

โครงเรื่องเน้นตัวละครเอกฝ่ายหญิงเป็นตัวเดินเรื่องและมีบทบาทเหนือตัวละครเอกฝ่ายชาย ตัวละครเอกฝ่ายหญิงมีลักษณะนิสัยแตกต่างจากตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องอื่นซึ่งสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงบริบททางสังคมในยุคปัจจุบัน แก่นเรื่องชี้ให้เห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในการบำเพ็ญคุณความดีว่าสามารถเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตให้สมปรารถนาได้ ส่วนด้านอนุภาคของवेशอันได้แก่ มีพิเศษ เรือเหาะ มีลักษณะเด่นที่แตกต่างจากของवेशในเรื่องจักร ๆ วงศ์ ๆ ทั่วไป เมื่อพิจารณากระแสวรรณกรรมในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น กล่าวได้ว่าทั้งโครงเรื่อง ตัวละคร และของवेशมีลักษณะ “เลียน” และ “ล้อ” ขนบของเรื่องจักร ๆ วงศ์ ๆ ยุคก่อน ลักษณะเด่นดังกล่าวนี้ทำให้เรื่องแก้วหน้าม้ามีรสชาติสนุกสนาน เข้มข้น จนได้รับความนิยมและแพร่หลายทั้งในรูปแบบการแสดงและรูปแบบวรรณกรรมสืบต่อมาในสังคมไทย

ซึ่งเรื่องที่เราเห็นได้ชัดในนิทานเรื่องแก้วหน้าม้าก็คือ การมองคนอื่นจากแค่ภายนอก
ที่ในเรื่อง นางแก้วที่มีหน้าคล้ายม้า จึงทำให้ทั้งเจ้าชายและราชาไม่ยอมรับนางแก้วเป็น
ลูกสะใภ้ แต่ในภายหลังตอนที่นางแก้วได้รับของขวัญจากฤๅษีจึงทำให้สามารถถอดหน้าม้า
แล้วกลายเป็นสาวงามได้ จึงทำให้เจ้าชายนั้นหันกลับมารักนางแก้วจากที่เคยเกลียดและดู
ถูกเรื่องหน้าตาของแก้ว ทำให้เห็นว่านิทานเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของคนไทยที่
มักจะมองผู้อื่นแค่ที่ภายนอกเท่านั้น และผู้คนส่วนใหญ่ก็ไม่ยอมรับคนที่หน้าตาที่ไม่สวย
งาม เห็นได้จากนิทานเรื่องอื่น ๆ ที่นางเอกจะต้องเป็นคนที่หน้าตาที่สวยงาม แม้ว่า
นางแก้วจะทำให้ทุกคนเห็นว่าตัวนางรักเจ้าชายจริง ๆ แต่ถ้านางแก้วไม่มีของขวัญที่ทำให้
ถอดหน้าม้าแล้วกลายเป็นสาวงามได้ เจ้าชายและคนอื่น ๆ ก็คงจะไม่ยอมรับนางแก้วจาก
ใจจริง ซึ่งข้อคิดของเรื่องที่ยกมาว่า “อย่ามองคนแค่ภายนอกเท่านั้น” จะเป็นข้อคิดที่คน
ไทยจะนำไปใช้ชีวิตประจำวันได้หรือไม่ หรือแท้จริงแล้วคนที่เป็นคนดีแต่หน้าตาไม่งดงาม
นั้น ก็ไม่สามารถที่จะเป็นนางเอกได้สุดท้ายแล้วคนเราก็พิจารณาคนแค่จากภายนอกจริง ๆ
หรือ

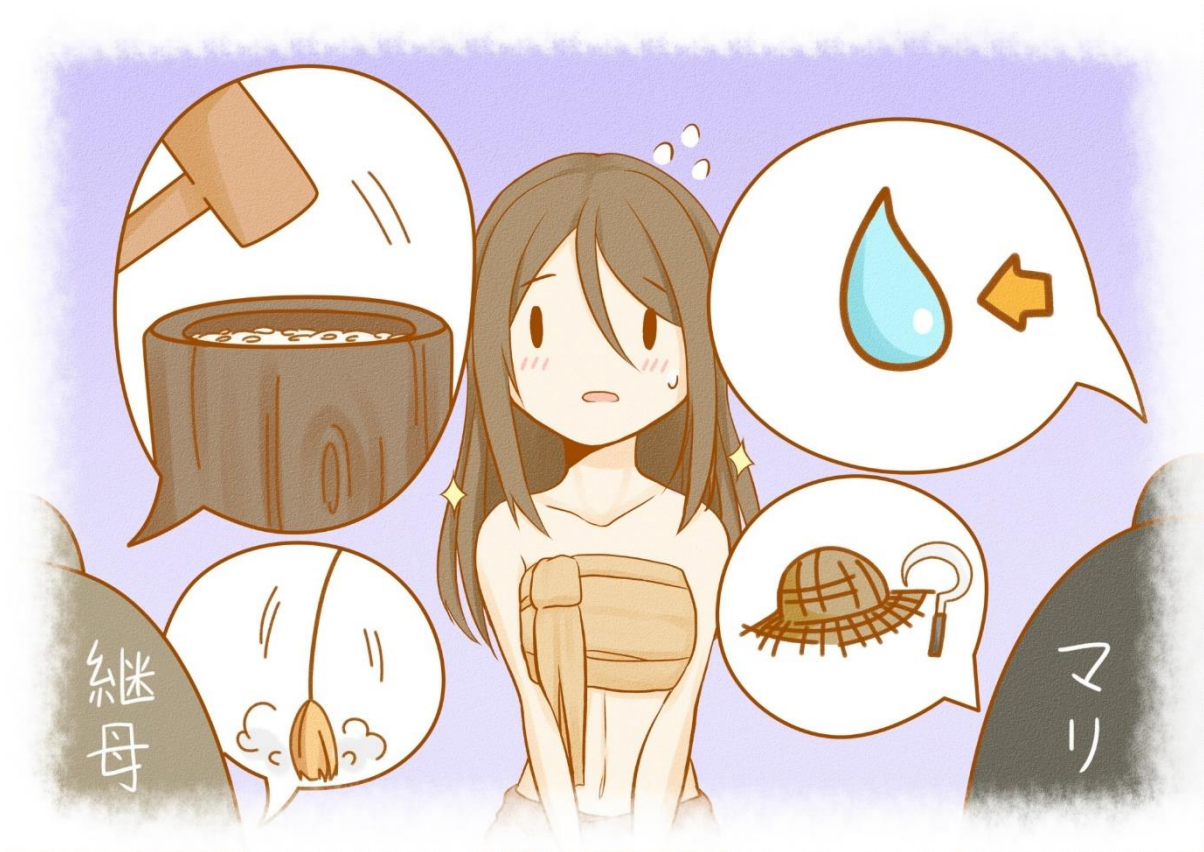
แก้วมีบทบาททางด้านการรบ สวมบทบาทเป็นแม่ทัพ เป็นผู้นำทัพได้ นางมีจิตใจที่
งดงาม ซ่อนอยู่ใต้หน้าม้าอัปมงคลซึ่งในที่สุดก็สามารถใช้ความดีชนะใจเจ้าชาย เรื่องนี้ผู้
แต่งเน้นให้ตัวละครมีบทบาททางด้านการรบ ตัวละครสามารถสวมบทบาทเป็นแม่ทัพหรือ
ผู้นำทัพได้ นั่นคือผู้หญิงมีได้เป็นแต่เพียงข้างหลังเท่านั้น ในบางกรณีผู้หญิงอาจจะมี
ความสามารถเหมือนผู้ชาย ซึ่งทำให้เรื่องแก้วหน้าม้ามีความน่าสนใจยิ่งขึ้น

แก้วหน้าม้าแม้จะมีหน้าตาอัปมงคลเป็นที่รังเกียจของผู้พบเห็น สิ่งนี้สะท้อนให้เห็น
ได้ว่าผู้แต่งมิได้มุ่งเน้นที่ความงดงามของนาง เพราะต้องการสื่อถึงเรื่องการมองคนแต่เพียง
รูปร่างภายนอกโดยไม่ได้ดูความดีภายใน

นางแก้วหน้าม้ามีลักษณะกำเนิดที่ผิดธรรมชาติเพียงลักษณะทางกาย คือ หน้า
เหมือนม้าทำให้เป็นที่รังเกียจของผู้พบเห็น การที่นางแก้วหน้าม้ามีลักษณะไม่เหมือนคน
ปกติทั่วไป ทั้งที่นางก็เป็นผู้มีคุณธรรมความดีนั้น เพราะต้องการสื่อถึงเรื่องการมองคนแต่
รูปร่างภายนอกโดยไม่ได้ดูความดีภายใน ทั้งยังต้องการสื่อถึงความพยายามของตัวละครที่
ต้องพิสูจน์ความดีความสามารถของตนแม้จะต้องพบอุปสรรคใด ๆ ก็ตาม แต่สุดท้ายนางก็
ได้พิสูจน์ถึงความเป็นผู้มีบุญบารมีซึ่งทำให้นางรอดพ้นจากภัยอันตรายต่าง ๆ และได้สุข
สมหวังในชีวิตถึงแม้ว่าผู้หญิงที่เกิดมาแล้วมีหน้าตาไม่สวยงามหรือฐานะต่ำต้อยก็สามารถ
เปลี่ยนฐานะความเป็นอยู่ของตนเองได้หากมีความรู้ความสามารถ ทั้งหมดนี้น่าจะสะท้อน
ให้เห็นได้ว่าผู้หญิงมิได้มีรูปร่างเพียงอย่างเดียว แต่สิ่งที่จะทำให้ผู้หญิงมีคุณค่าก็คือ
สติปัญญาความสามารถ ซึ่งเป็นความงามอย่างมีคุณค่า

ピクントーン

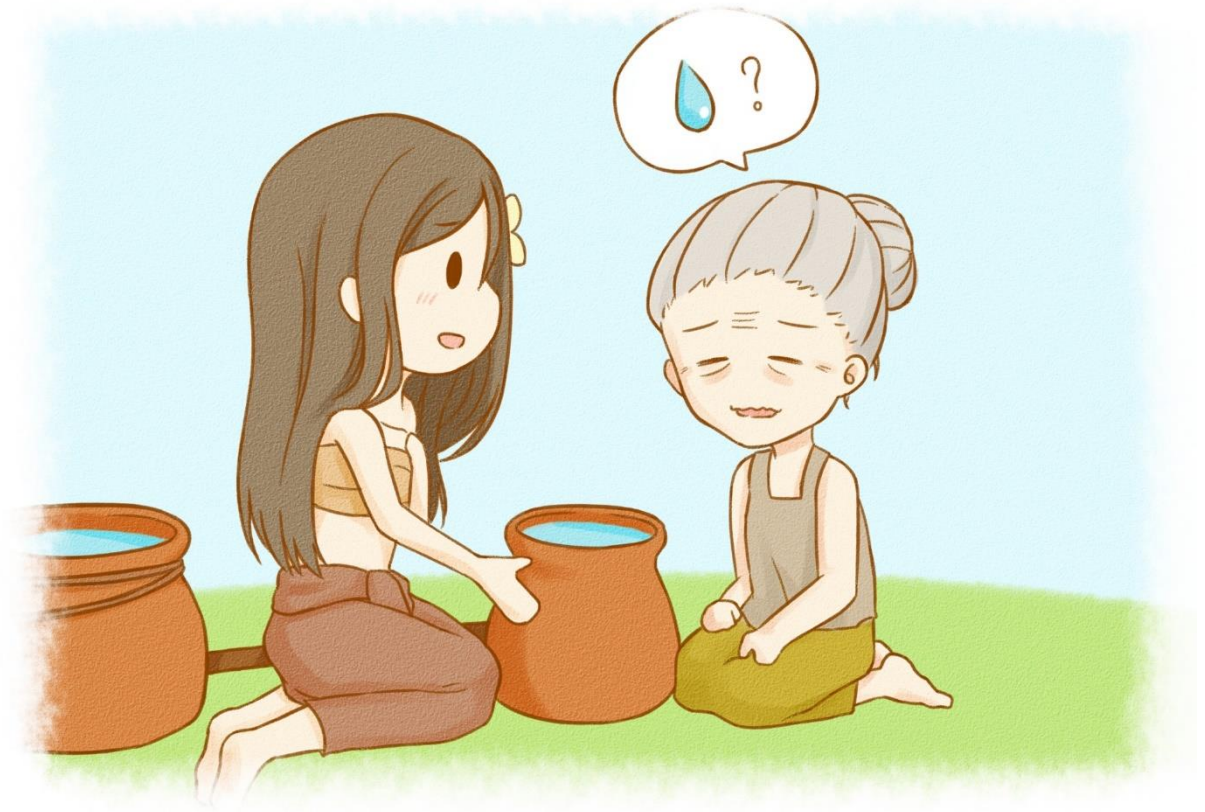
พิกุลทอง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีหญิงสาวชื่อ พิกุล มีความงดงามทั้งรูปลักษณ์ และกริยามารยาท แม่เลี้ยงรับพิกุลมาเลี้ยงแต่ก็มีลูกสาวอยู่อีกคนหนึ่งชื่อว่า มะลิ แม่เลี้ยงนั้นรักแต่มะลิ ส่วนพิกุลนั้น ใช้ให้ทำงานหนักๆ เช่น ตักน้ำ ต้มข้าว หรือทำไร่อยู่เสมอ

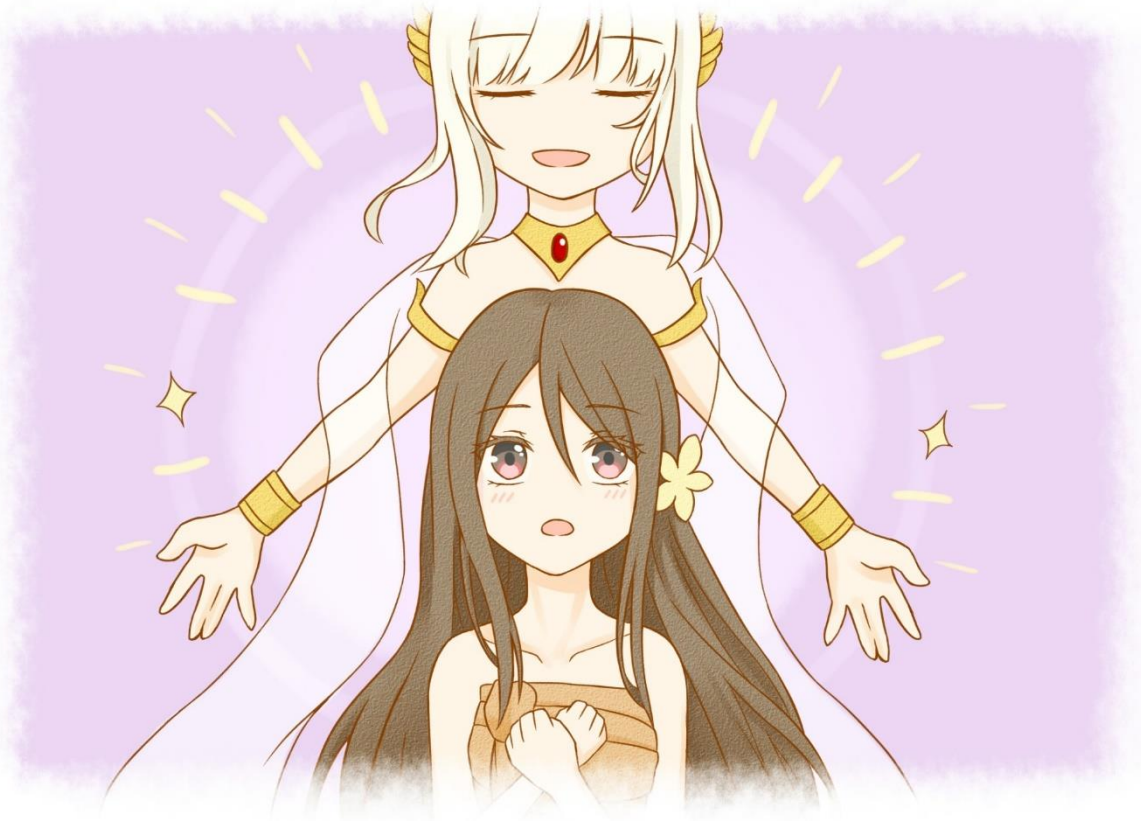
むかしむかしあるところに、ピクンという名前の少女がいました。

とても美しく、上品な少女と言われていました。彼女は継母に育てられていました。継母にはマリという名前の娘もいました。継母はマリだけを可愛がり、ピクンには水くみ、米つき、畑仕事などつらい仕事ばかりさせました。

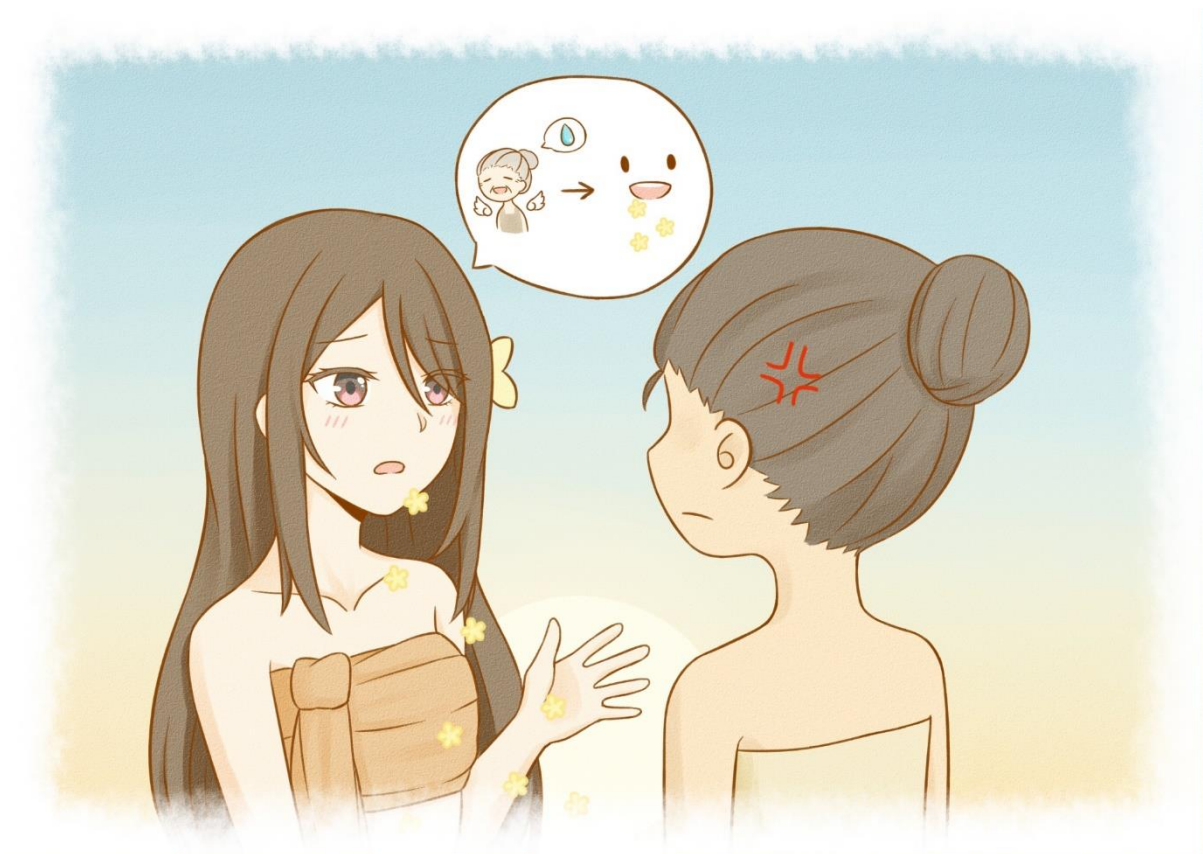
วันหนึ่ง พิกุลออกไปตักน้ำที่ลำธารไม่ไกลจากบ้านนัก ระหว่างทางกลับ มีหญิงชราคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าของพิกุล หญิงชราคนนั้นร้องขอว่าต้องการน้ำ พิกุลจึงให้น้ำไป แล้วก็ยังให้มากขึ้นอีกเพื่อให้หญิงชรานำน้ำไปชะล้างตามใบหน้าและร่างกาย

ある日、ピクンは家からそれほど離れていない川へ水くみに行きました。すると帰り道で老婆ろうばがピクンの前に現れました。老婆は水を飲ませてほしいと頼みました。ピクンは老婆に飲み水を与え、そのうえ顔と体を洗うための水もたくさんあげました。

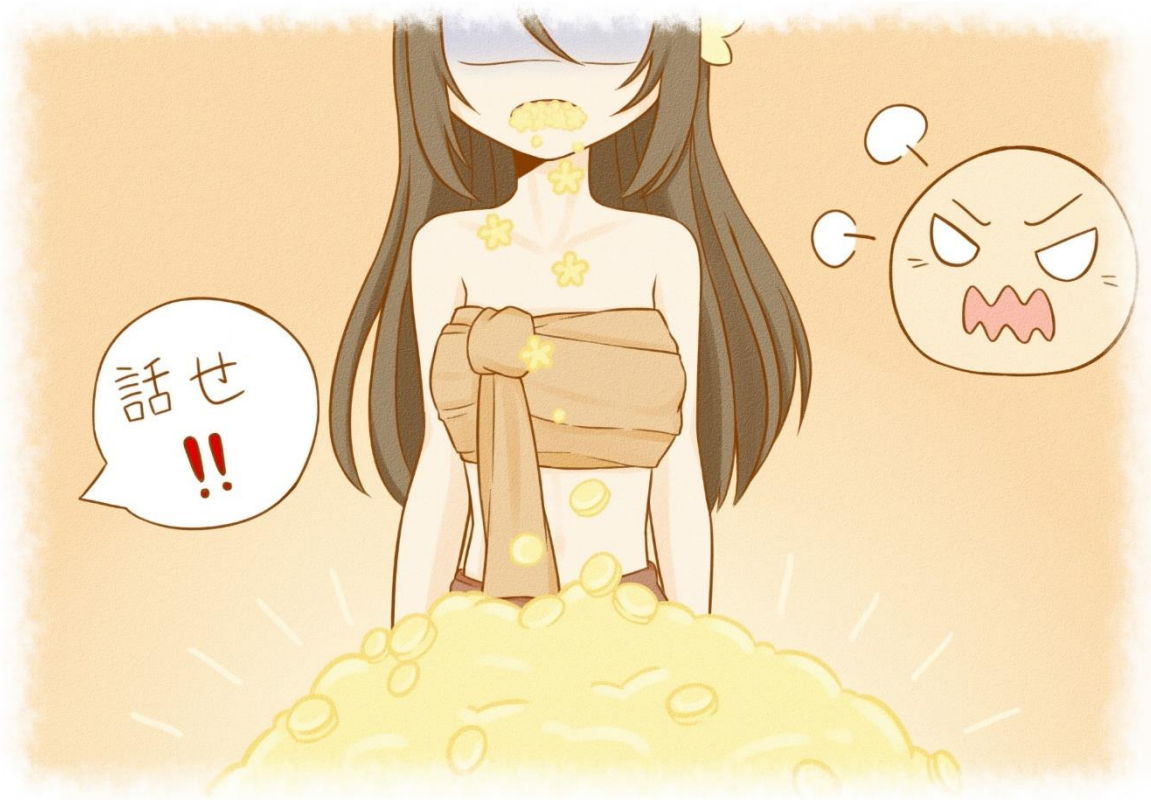
หญิงชราได้ให้พรกับพิกุลที่มีจิตใจดี ทำให้ทุกๆ ครั้งที่พิกุลพูดคำดีๆ จะมีดอกไม้ทองคำออกมาจากปาก หลังจากนั้นหญิงชราก็หายตัวไป พิกุลรู้ทันทีว่าหญิงคนนั้นจะต้องเป็นนางฟ้าแน่

心やさしいピクンに老婆は、幸せのおまじないをとなえました。するとピクンが丁寧で親切な言葉を口にするたびに、金ていねいの花が口から出てきました。老婆は目の前で姿を消しました。その老婆は実は天使だったのです。

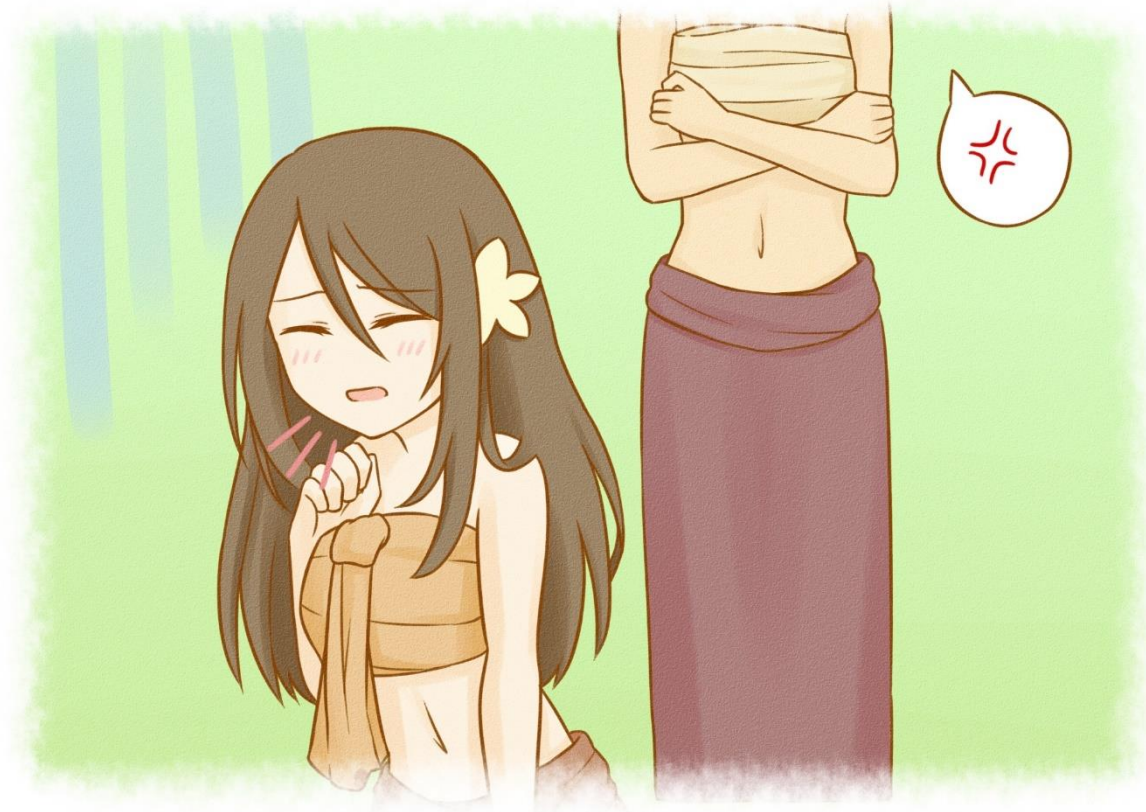
พิกุลกลับถึงบ้านช้า แม่เลี้ยงจึงตะโกนด่าทอและคิดว่าเธออู้งาน พิกุลจึงเล่าความจริงทุกอย่างให้แม่เลี้ยงฟัง และดอกไม้ทองคำก็ออกมาจากปากของเธอ แม่เลี้ยงที่เห็นดั่งนั้นก็เปลี่ยนจากความโกรธเป็นความโลภ และได้สั่งให้พิกุลพูดมากขึ้นอีก

ピクンが家に遅く帰ったので、継母は仕事をさぼっていたと思い怒鳴りつけました。ピクンは継母に正直にすべてを話しました。すると口の中から次々と金の花がこぼれ落ちてきました。継母の気分は怒りから貪欲に変わり、ピクンにもっと話すように命じました。

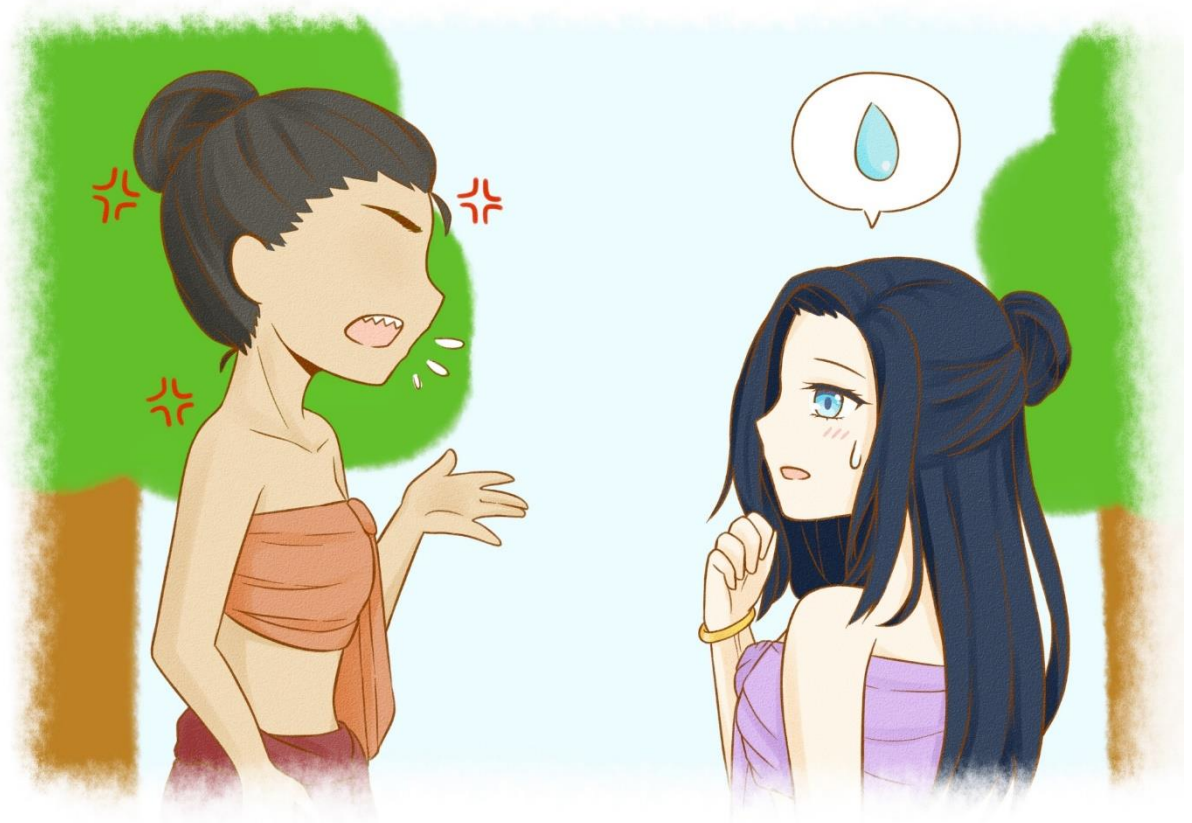
หลังจากวันนั้น แม่เลี้ยงจึงได้รวบรวมดอกไม้ทองคำที่จะรวบรวมได้นำไปขายที่ตลาดและได้รับเงินมากมาย พิกุลไม่จำเป็นต้องทำงานหนักเหมือนเมื่อก่อนแล้ว แต่ก็ยังถูกแม่เลี้ยงบังคับให้พูดเพื่อให้ดอกไม้ทองคำออกมาจากปาก

その日から、継母はピクンに話をさせて手に入れた金の花を市場で売り、たくさんのお金を得ました。ピクンはこれまでのように一生懸命働く必要はなくなりましたが、口から金の花を出すため、話し続けるよう
継母に強制きょうせいされました。

ท้ายที่สุดพิกุลเจ็บคอ และเริ่มไม่มีเสียง พิกุลไม่สามารถที่จะพูดได้อีก แม่เลี้ยงเริ่มทุบตีพิกุล และบังคับให้เธอพูดอีก แต่ว่าแม่เพียงสักคำพิกุลก็ไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ แม่เลี้ยงจึงสั่งให้มะลิไปพบกับหญิงชราที่ให้พรแก่พิกุลเพื่อตอบสนองความโลภของตนเอง

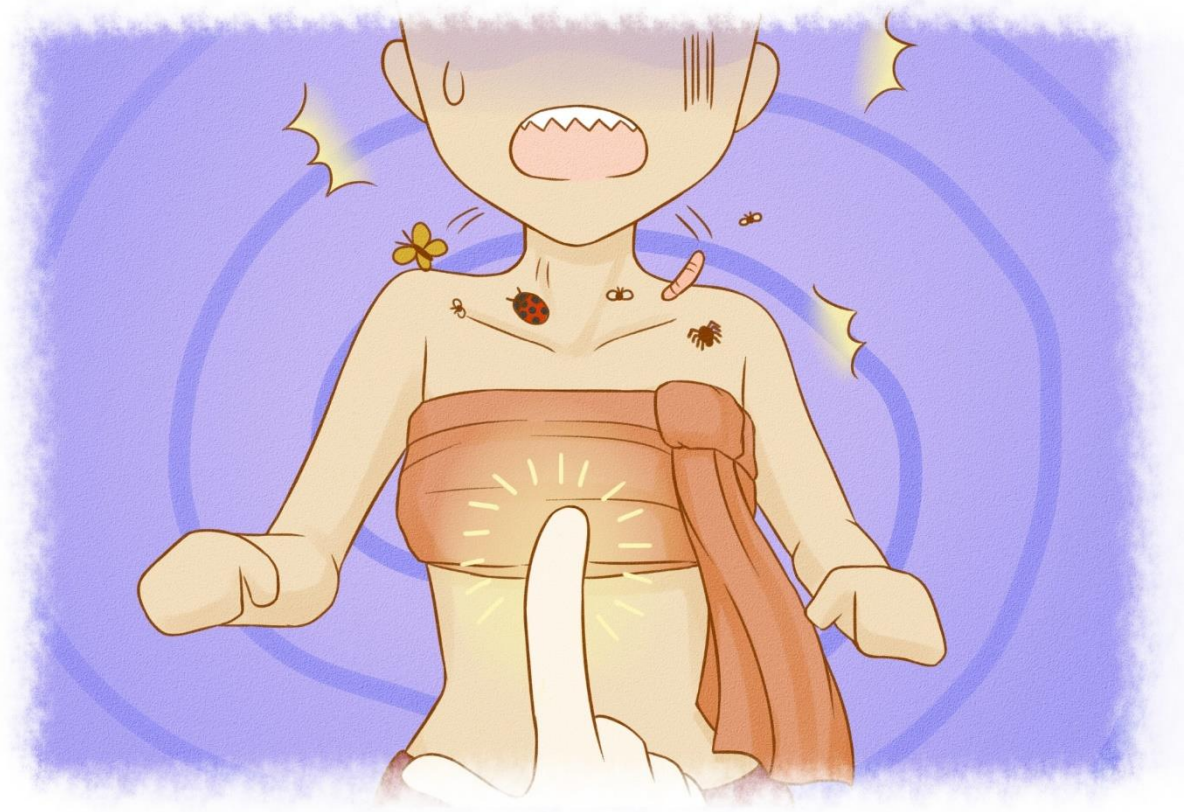
とうとうピクンはのどを痛め、声が出なくなりました。継母はピクンを叩いて無理やり話をさせようとしてしました。それでもピクンは一言も発することができませんでした。欲に取りつかれた継母は、ピクンに魔法をかけた老婆を探そう、実の娘のマリに命じました。

มะลิถูกส่งไปที่เดียวกัน แต่ทว่าแทนที่จะเจอกับหญิงชรา กลับกลายเป็นหญิงสาวยืนอยู่ใต้ร่มเงาไม้ หญิงสาวคนนั้นร้องขอน้ำกับมะลิ

マリはピクンが老婆に会った場所へ行きました。

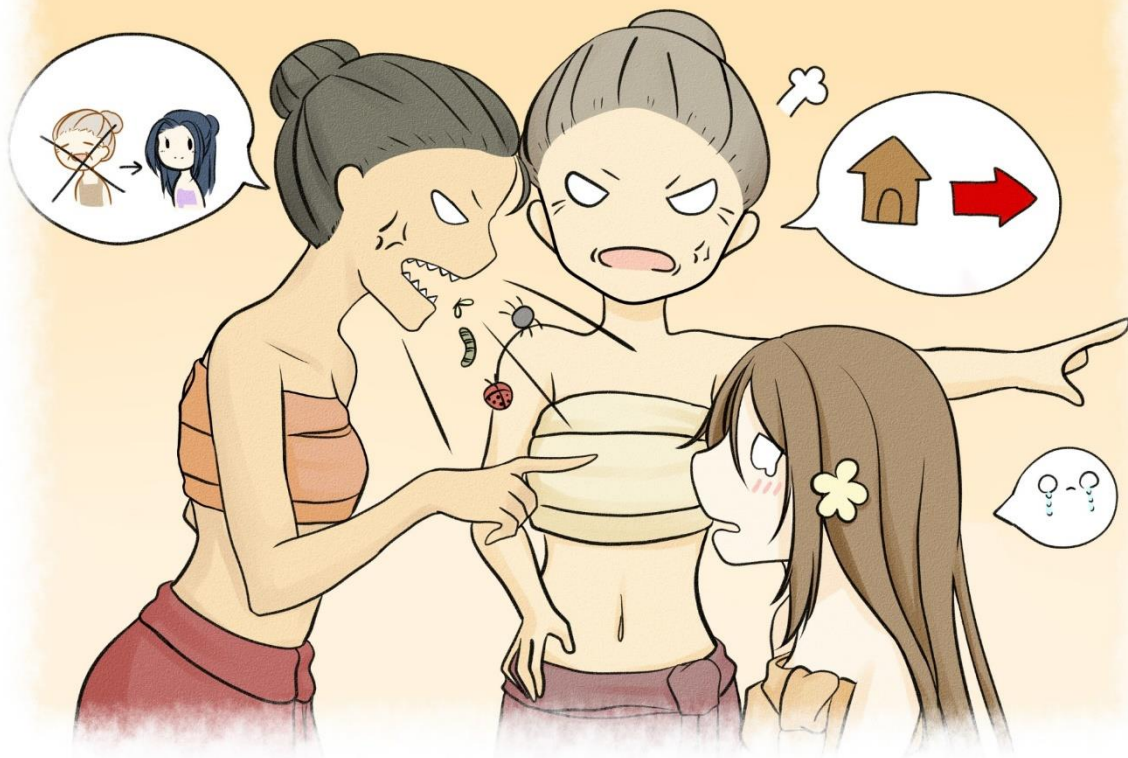
マリは老婆ではなく、大きな木のふもとに立っている美しい女性を見つけました。女性はマリに水をくれるよう頼みました。

ในตอนนั้น มะลิไม่รู้ตัวเลยว่าหญิงสาวคนนี้เป็นนางฟ้า จึงโกรธและไม่ให้อะไรเลย อีกทั้งยังพูดคำหยาบคายใส่ ด้วยเหตุนี้เองนางฟ้าจึงสาปแช่งมะลิ เมื่อมะลิพูดด้วยความโกรธก็จะมีแมลงออกมาจากปาก

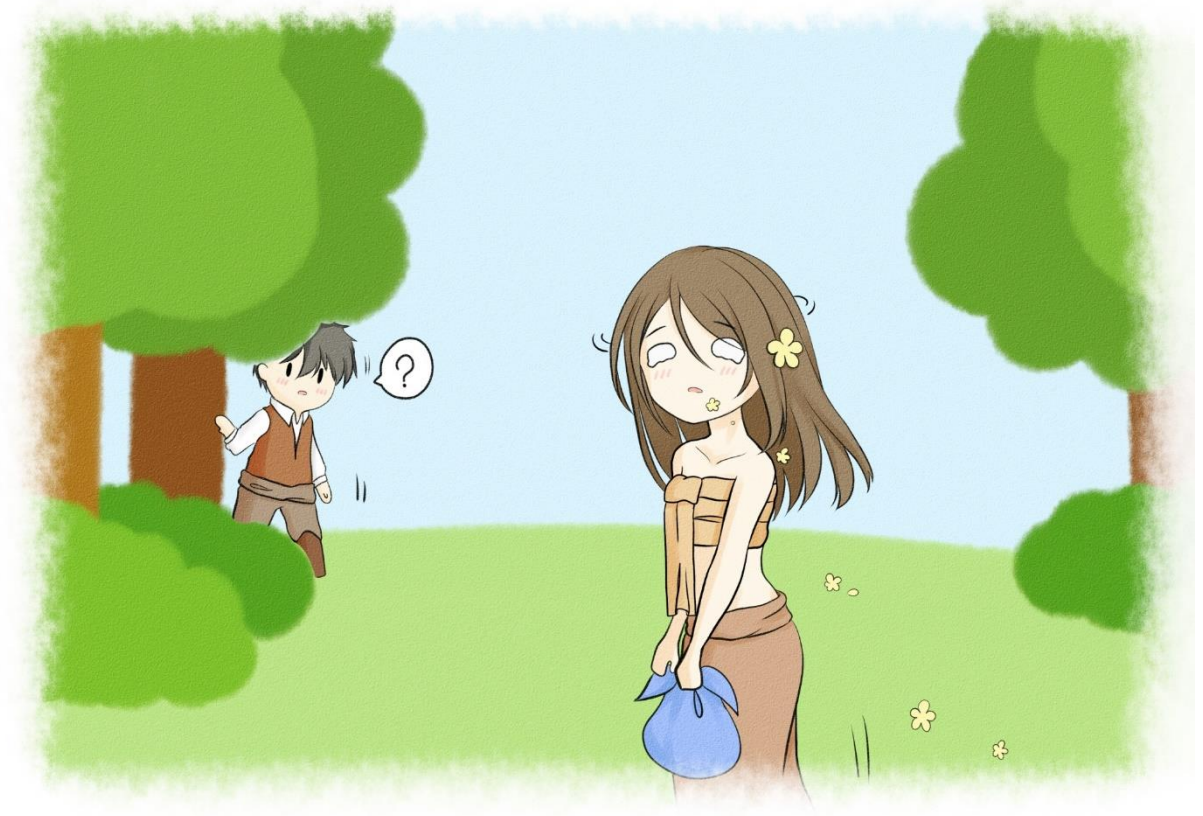
この女性が実は天使だったのですが、マリはそれに気づきませんでした。水を与えないどころか、怒ってその女性に失礼な言葉を投げかけました。

そのため、天使はマリに呪いをかけました。マリが怒りの言葉を口にすると、虫が口の中から飛び出してきました。

หลังจากที่กลับมาที่บ้าน มะลิได้เล่าเรื่องทุกอย่างให้แม่เลี้ยงฟัง เนื่องจากเธอพูดด้วยความโกรธจึงทำให้ทั้งบ้านนั้นเต็มไปด้วยแมลง แม่เลี้ยงคิดว่าพิกุลพูดโกหกเพราะอิจฉามะลิ จึงทุบตีพิกุลและไล่ออกจากบ้านไป

家に帰ったマリは、継母に全てを話しました。怒りの言葉のせいで、家じゅうが虫でいっぱいになりました。継母は、ピクンがマリを妬ましく思って嘘をついたと思いこみました。継母はピクンを叩き、家から追い出しました。

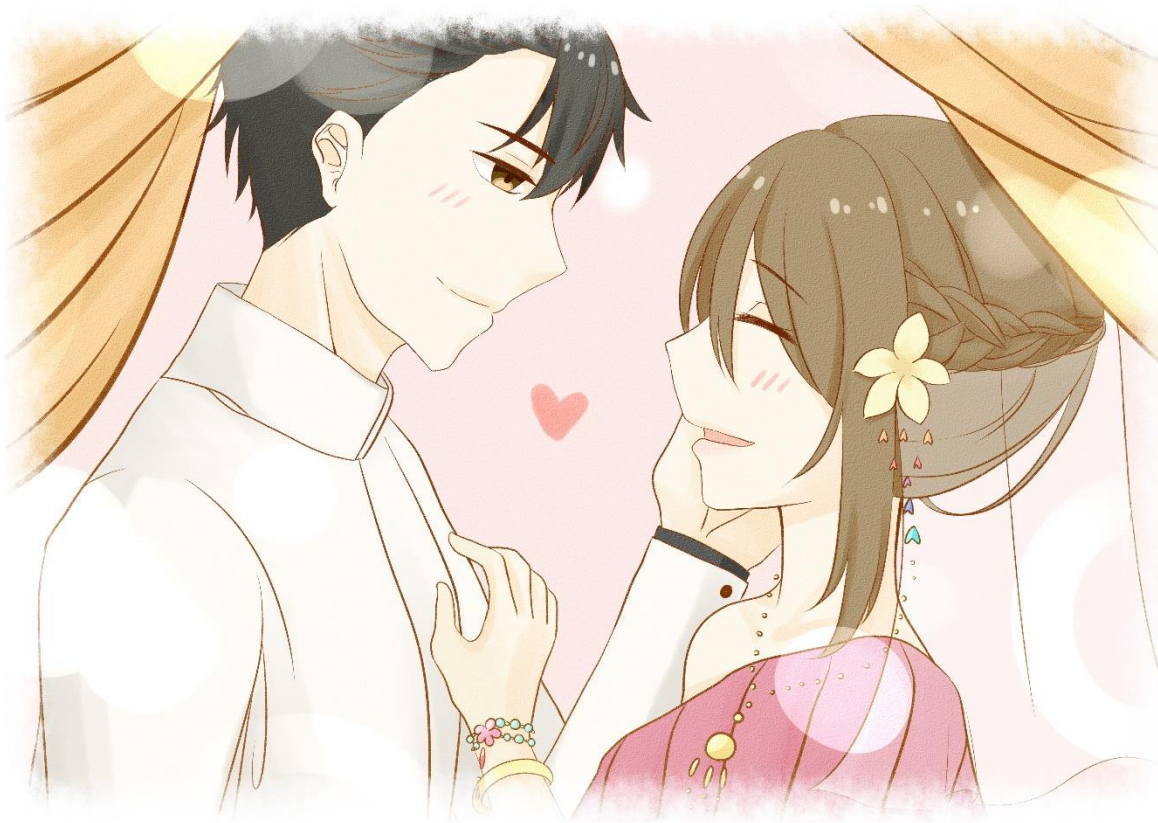
พิกุลที่กำลังโศกเศร้าเดินเตร็ดเตร่อยู่คนเดียวภายในป่า โชคดีที่พิกุลได้บังเอิญเจอกับเจ้าชายที่มาขี่ม้าเล่นในป่านี้

悲しみにくれたピクンは、一人で森をさまよいました。幸運なことに、ピクンは森で乗馬を楽しんでいた王子と出会いました。

พอเจ้าชายเห็นพิกุลกำลังร้องไห้ จึงเข้าไปปลอบโยนเธอ พิกุลจึงเริ่มเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ทันใดนั้นเมื่อเล่าจบ รอบตัวของทั้งสองก็มีดอกไม้ทองคำเต็มไปหมด

王子が泣いているピクンをなぐさめると、彼女の気持ちは穏やかになりました。ピクンは王子にこれまでのことを全て話しました。語り終わるころ、二人の周囲は金の花でいっぱいになっていました。

เจ้าชายรู้สึกประทับใจในความดีของพิกุลจึงขอนางแต่งงาน
งานแต่งงานของทั้งสองถูกจัดขึ้นอย่างงดงามและทั้งสองก็ได้ครองคู่กัน
อย่างมีความสุข

จบบริบูรณ์

王子は心やさしいピクンにひかれ、結婚を申し込みました。

王子とピクンとの結婚式が盛大に行われました。二人はいつまでも幸
せに暮らしました。めでたしめでたし。

ข้อคิดของเรื่องนี้คือ ถ้าทำดีก็จะได้สิ่งดี ๆ กลับมาเช่นกัน

この物語の教訓：よい行いをすれば、よいことが返ってくる。

ความเป็นมา

นิทานไทยจำนวนมากเกิดขึ้นจากจินตนาการของผู้แต่ง จึงมีเรื่องราวเกี่ยวกับ อภินิหารปรากฏอยู่แทบทุกเรื่องโดยไม่คำนึงถึงหลักความจริงมากนัก อีกทั้งมีต้นกำเนิดมาจากวรรณกรรมมุขปาฐะซึ่งไม่ทราบผู้เล่าต้นเรื่องที่แน่นอน นิทานไทยเหล่านี้นอกจากจะถ่ายทอดเรื่องราวความสนุกสนานตามท้องเรื่องแล้วยังเป็นตัวกำหนดค่านิยม ตลอดจนสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของสังคมไทยในอดีตได้เป็นอย่างดี

บทละครนอกเรื่องพิกุลทอง เป็นนิทานพื้นบ้านไทยเรื่องหนึ่งซึ่งไม่ปรากฏหลักฐานเกี่ยวกับผู้แต่ง แต่เมื่อพิจารณาจากสำนวนที่ติดปากคนไทยว่า “กลั้วดอกพิกุลจะร่วง” อาจสันนิษฐานได้ว่านิทานไทยเรื่อง พิกุลทอง คงเป็นที่นิยมมากในอดีต กระทั่งเอกลักษณ์ของตัวละครเอกในเรื่องกลายเป็นสำนวนติดปากคนไทยมาจนถึงทุกวันนี้ เรื่องนี้สอนว่า การมีปียวาจาคือการกล่าววาจาไพเราะและความซื่อสัตย์ จะทำให้เป็นที่รักใคร่ของบุคคลทั้งหลาย และนำพาไปสู่ความเจริญ

ดอกพิกุล (Mimusops eleng) เป็นดอกไม้มีกลิ่นหอมที่มีความสำคัญสำหรับคนไทยมาแต่โบราณ มีความเชื่อว่าต้นพิกุลเป็นต้นไม้ชนิดหนึ่งในสวนของพระอินทร์ สื่อความหมายถึงความอุดมสมบูรณ์และความเจริญรุ่งเรือง ปัจจุบันมีการนำดอกพิกุลมาใช้ในการพิธีมงคลต่างๆ เช่น มีการโปรย “ดอกพิกุลเงิน ดอกพิกุลทอง” ในพระราชพิธีสำคัญต่างๆ ของราชสำนักไทย ในการทอผ้าไหมและปักดินเงินดินทองก็มีลายผ้าเป็นรูปดอกพิกุล หรือเป็นลายของเครื่องประดับทอง กระเบื้องและกระจกสี นับเป็นศิลปะลวดลายไทยโบราณที่มีความประณีตงดงาม

ดอกพิกุลเงินพิกุลทอง

ผ้าไหมลายดอกพิกุล

ภาพดอกพิกุลเงินพิกุลทองจาก “พืชพรรณในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก”

<https://citycracker.co/intangible-city/plant-in-coronation/>

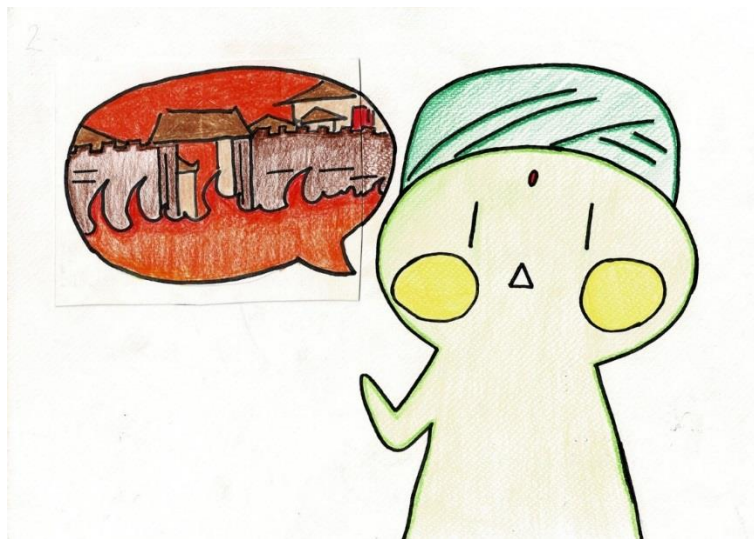

サノーノイ姫
โสนน้อยเรือนงาม

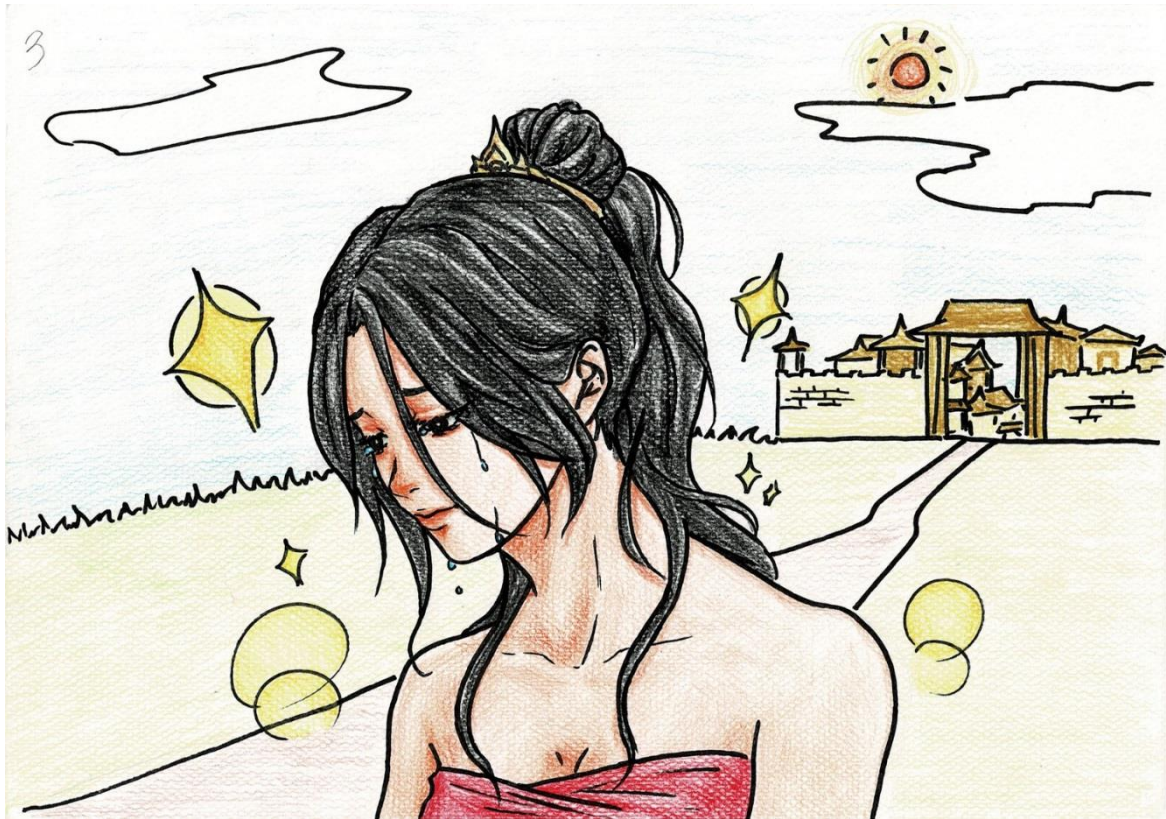
กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ เมืองแห่งหนึ่ง มีเจ้าหญิงองค์หนึ่งนามว่า “โสณน้อย” ตอนที่โสณน้อยเกิดนั้นมีบ้านวิเศษติดมาด้วย

むかしむかし ある国の王様と王妃にサノーノイというお姫さまが生まれました。サノーノイ姫が産まれた時、おなかの中から小さな魔法の家も一緒に出てきました。

วันหนึ่ง โหราทำนายว่า "เมื่อเจ้าหญิงโสณน้อยมีอายุครบ 15 ปี หากไม่ออกจากเมืองไป จะเกิดเรื่องร้ายขึ้นในเมือง"

ある日、占い師が言いました。「サノーノイ姫が 15 歳になった時、この町を出て行かなければ悪いことが起こる。」

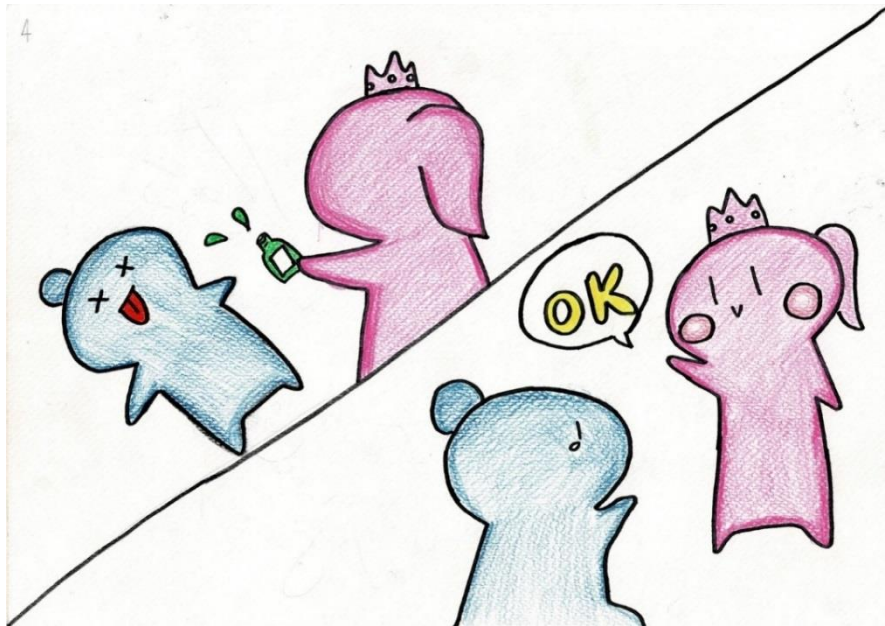

เมื่อโสณน้อยอายุ 15 ปี จึงตัดสินใจออกจากเมือง
15 歳になったサノノイ姫は町を出て行くことにしました。

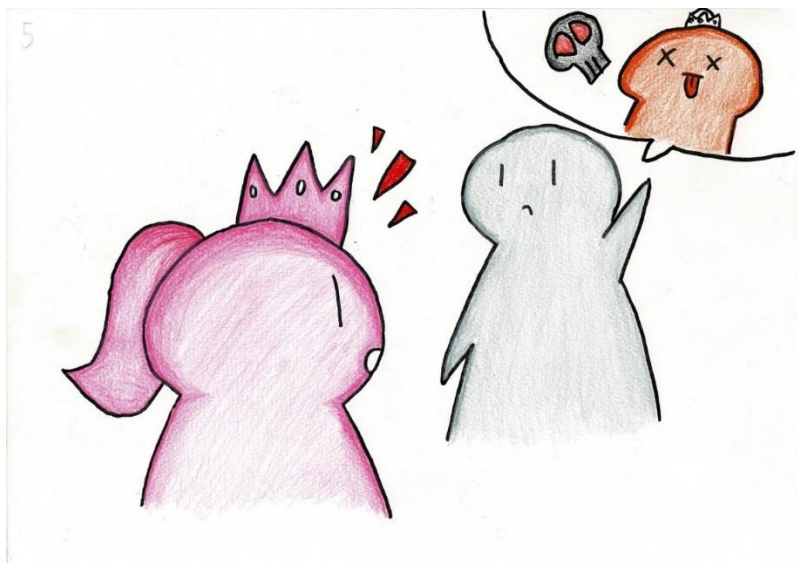
พระอินทร์มามอบยาวิเศษที่สามารถชุบชีวิตคนตายได้ให้กับเจ้าหญิง

旅の途中、サノーノイ姫はインドラ神に会いました。インドラ神は姫に「死人を生き返らせる薬」を与えました。

ระหว่างทาง เจ้าหญิงโสณน้อยได้พบเจอผู้หญิงที่นอนตายอยู่ชื่อว่านางกุลา เจ้าหญิงโสณน้อย จึงชุบชีวิตนางกุลาและได้นางกุลาเป็นทาสติดตามไป

さらに旅を続けると、サノーノイ姫はグラーという名の女性が死んでいるのを見つけました。姫はインドラ神からもらった薬でグラーを生き返らせました。グラーは召使いとしてサノーノイ姫についていくことにしました。

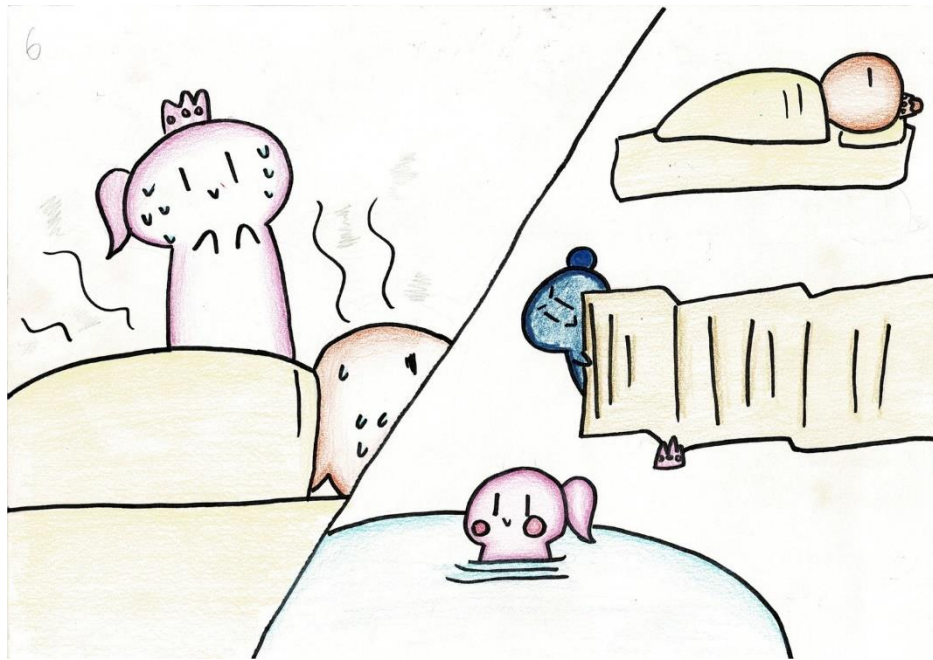
ทั้งสองเดินทางมาถึงเมืองแห่งหนึ่ง และได้รู้ว่า “เจ้าชายของเมืองนี้เสียชีวิตด้วยพิษของงู หากใครสามารถช่วยให้เจ้าชายฟื้นคืนชีพได้ พระราชาจะให้แต่งงานกับเจ้าชาย” เจ้าหญิงโสนน้อยได้ยินดังนั้นจึงอาสาจะช่วยเจ้าชาย

二人はある国にたどり着きました。

その国を治めている王さまが人々に告げました。

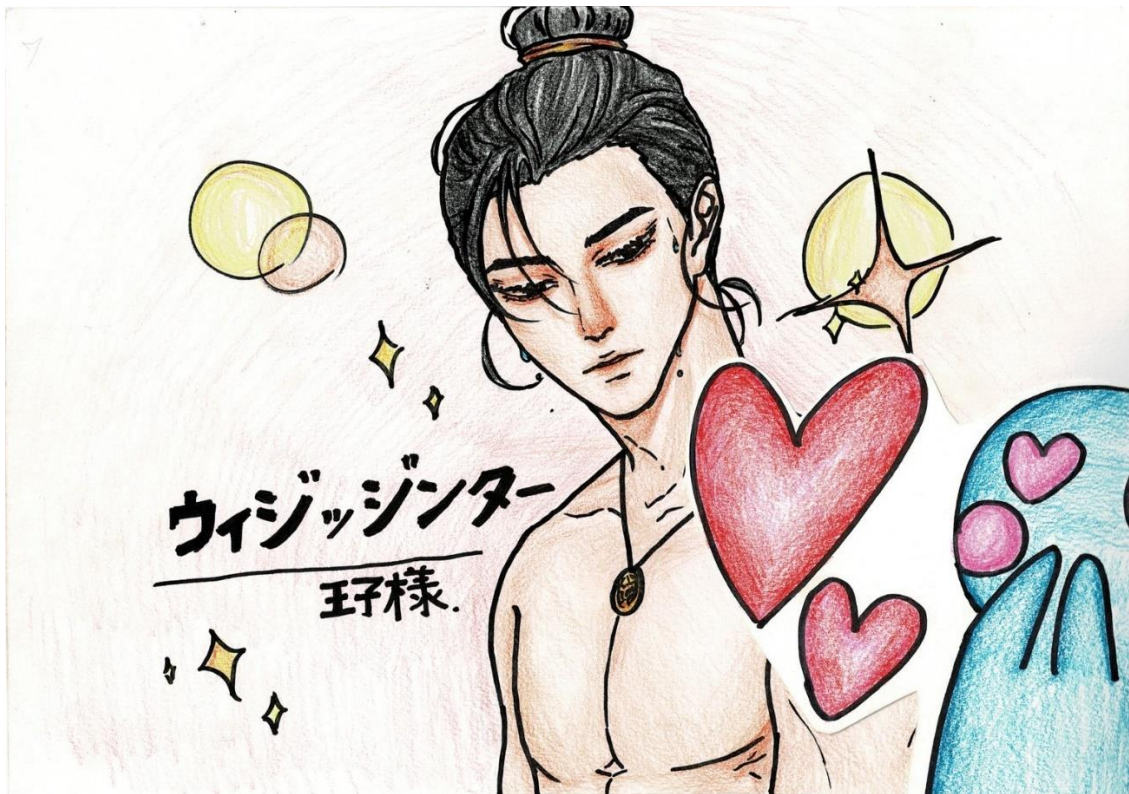
「王子が毒蛇にかまれ死んでしまった。王子を生き返らせることができた女性は、王子と結婚させよう。」

それを聞いたサノーノイ姫は、王子を生き返らせようと考えました。

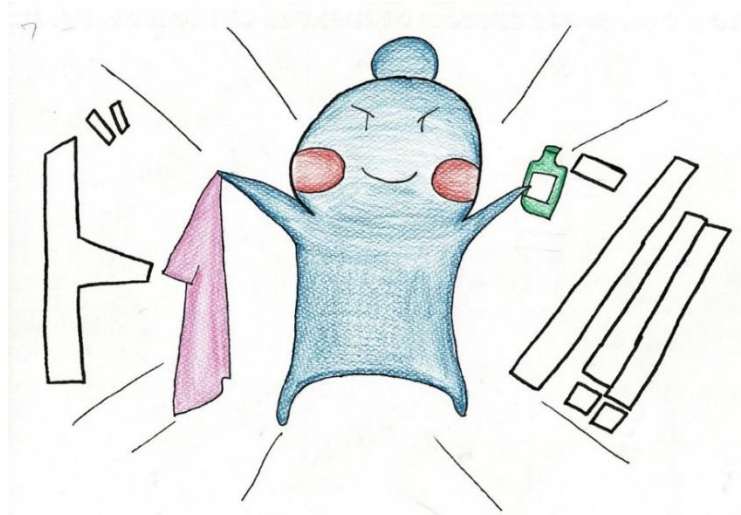
หลังจากทำพิธีชุบชีวิตเจ้าชาย ในระหว่างที่รอเจ้าชายฟื้นอยู่นั้น โสนน้อยได้วางชุดและยาวิเศษไว้แล้วออกไปอาบน้ำ

サノーノイ姫は、横たわった王子を前に儀式を行いました。王子が生き返って目を開けるのを待つあいだに、姫は自分の服と薬を置いて、水浴びをしに行きました。

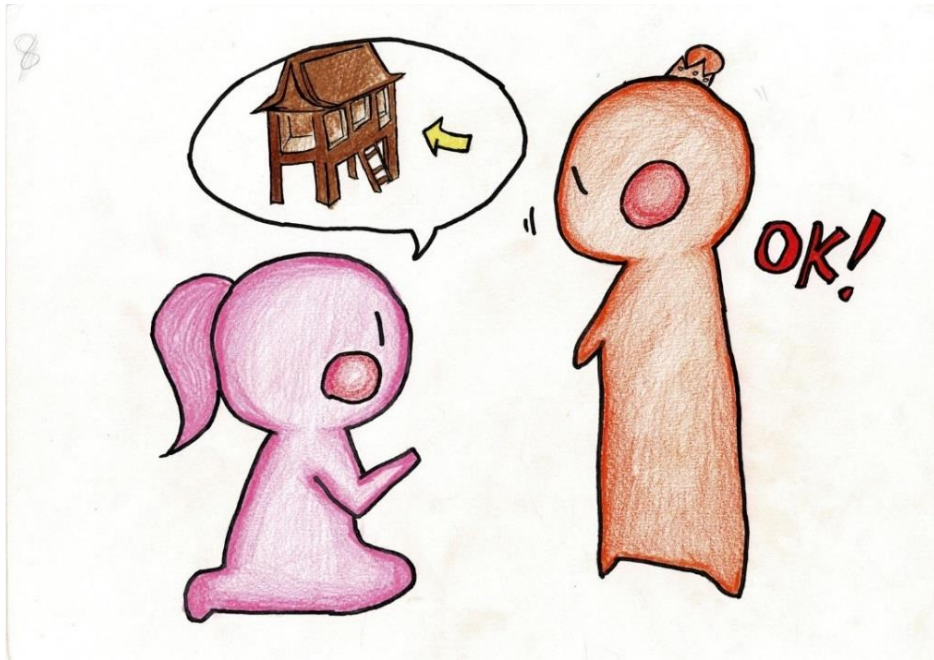
นางกุลาหลงรักเจ้าชายตั้งแต่แรกเห็น

サノーノイ姫がない間に王子を見たグラーは、一目ぼれしてしまいました。

จึงขโมยชุดของโสณน้อยและยาวิเศษ เมื่อเจ้าชายฟื้นจึงได้บอกกับเจ้าชายและคนอื่นว่านางคือผู้ที่ชุบชีวิตเจ้าชาย

グラーはサノーノイの服と薬を盗んで不思議な力を持った姫になりすまし、目を覚ました王子に命を助けたのは自分だと嘘をつきました。

เจ้าชายไม่ยากแต่งงานกับนางกุลาจึงคิดจะหนีไปเที่ยว เจ้าชายไปถามคนในวังว่ามีใครอยากได้อะไรไหม โสณน้อยจึงบอกว่าอยากได้บ้านวิเศษของตน

王子はグラーの話信じてしまいました。しかしグラーと結婚したくなかったので、船でしばらく旅に出ようと思いたちました。

王子は周りの者に「旅先で何か手に入れてほしいものがあるか」とたずねました。グラーは高価な宝石を次々とねだりましたが、そばに控えていたサノーノイ姫は「魔法の家がほしいです」と言いました。

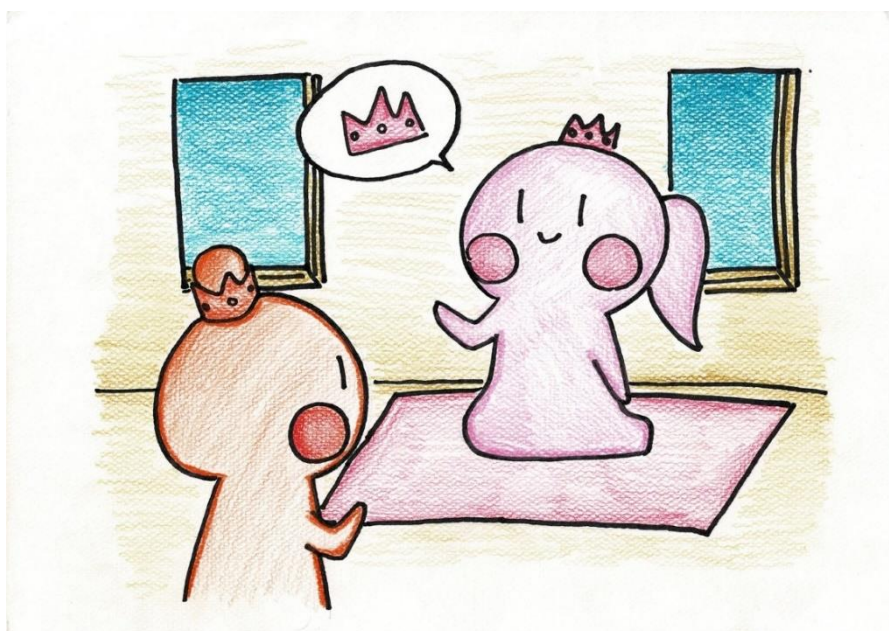

ระหว่างทาง เจ้าชายไปถึงเมืองของໂສນ້ອຍเคยอยู่และถามพระราชินีและพระราชินีถึงบ้านวิเศษของໂສນ້ອຍ พระราชินีและพระราชินีได้ฟังดังนั้นจึงรู้ว่าໂສນ້ອຍยังมีชีวิตอยู่ จึงมอบบ้านวิเศษให้เจ้าชาย

旅に出た王子はサノーノイ姫の国に着きました。

王子は、王さまと王妃に「ここに魔法の家はありますか」とたずねました。

それを聞いた王さまと王妃は「サノーノイはまだ生きているのだ」と気づき、大切にしていた魔法の家を王子に渡しました。

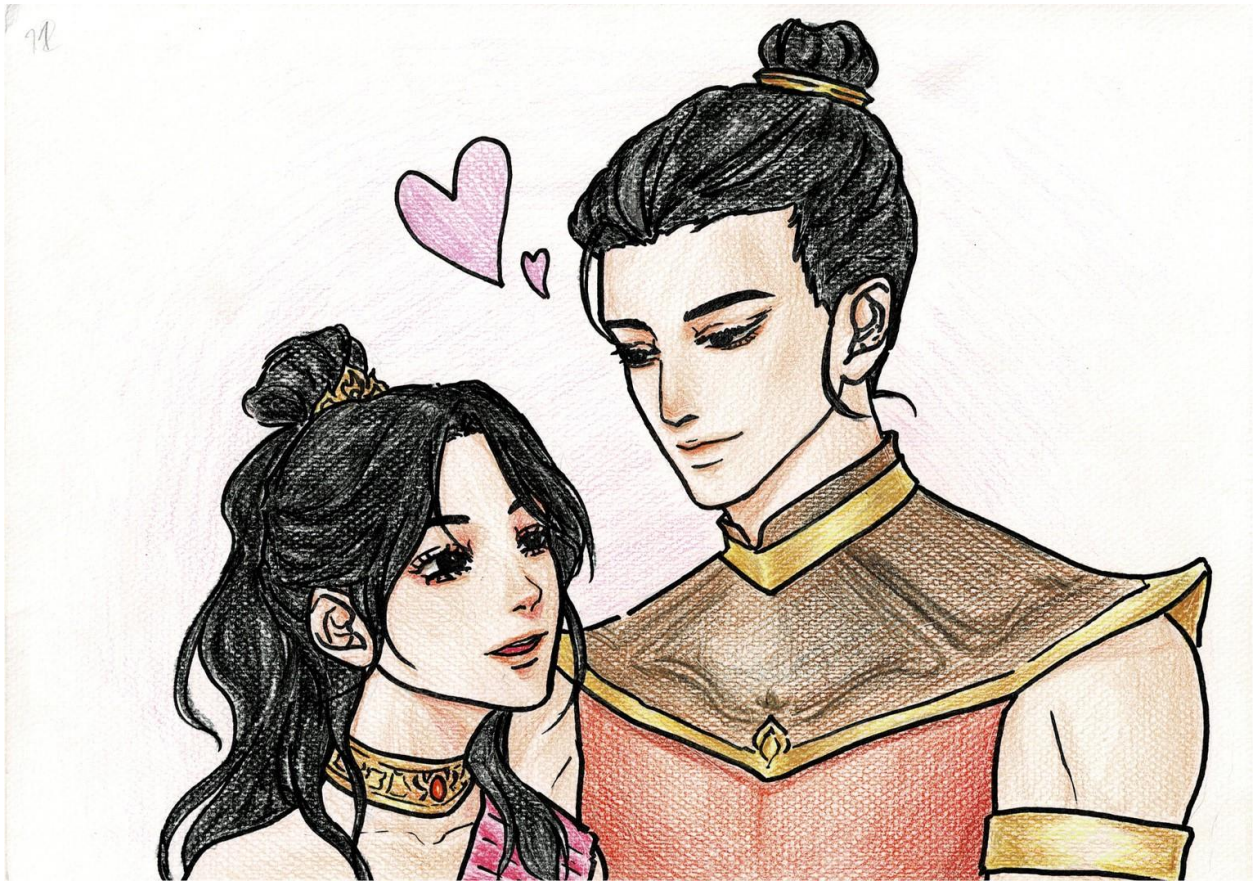

ในคืนที่เจ้าชายกลับมา โສນ້ອຍได้เข้าไปในบ้านวิเศษนั้น เจ้าชายเห็นจึงรู้ว่าคนที่อยู่ในบ้านวิเศษคือเจ้าหญิงที่แท้จริงผู้ชุบชีวิตตน เจ้าชายตามเข้าไปในบ้านและบอกรักเจ้าหญิงໂສນ້ອຍ

帰国した王子はサノーノイ姫に魔法の家を手渡しました。サノーノイ姫はその小さな魔法の家に入ってしまった。

それを見た王子は、不思議な力で自分の命を救ったのがサノーノイ姫であることに気づきました。

王子も魔法の家に入っていき、姫に愛を告白しました。

เช้าวันต่อมา เจ้าชายที่ได้ทราบความจริงแล้ว ไล่นางกุลาออกไปจากเมือง
หลังจากนั้นเจ้าหญิงโสนน้อยและเจ้าชายก็แต่งงานและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

次の日、真実を知った王子はグラールを城から追い出しました。

サノーノイ姫と王子は結婚し、いつまでも幸せに暮らしました。

จบบริบูรณ์
めでたしめでたし

บทความประกอบนิทานพื้นบ้านเรื่อง โสนน้อยเรือนงาม

ในสมัยก่อน คนไทยได้มีการคิดค้นและสืบทอดภูมิปัญญา ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเชื่อและความคิดของคนไทยในสมัยก่อนไว้จำนวนมากมาย และได้ สืบทอดบอกต่อกันมาตลอดจนถึงปัจจุบันทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยการบอก เล่าผ่านนิทานและเรื่องเล่า ซึ่งหนึ่งในนิทานพื้นบ้านของไทยที่สะท้อนให้เห็นถึงภูมิ ปัญญา ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความคิดและความเชื่อของคนไทยในสมัยก่อน นั้นก็ได้รวมถึงนิทานพื้นบ้านเรื่อง โสนน้อยเรือนงาม นี้

หากผู้อ่านทุกท่านในที่นี้ได้มีโอกาสอ่านนิทานพื้นบ้านเรื่อง โสนน้อยเรือน งาม มาก่อนอ่านบทความนี้แล้วเชื่อว่าผู้อ่านทุกท่านคงจะได้รับความสุขสนาน และรับรู้เรื่องราวของนิทานว่ามีตัวละครใดบ้างและดำเนินเรื่องราวอย่างไรบ้าง โดยในบทความนี้ผู้เขียนจะนำตัวละครบางตัวละครและเรื่องราวในบางส่วนของ นิทานมาวิเคราะห์เพื่อแสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญา ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความ เชื่อและความคิดบางส่วนของคนไทยในสมัยก่อนผ่านนิทานเรื่องนี้

วิเคราะห์ตัวละคร

โสนน้อย หรือ เจ้าหญิงโสนน้อย ตัวเอกของเรื่องที่เป็นเจ้าหญิงผู้มีเรือนไม้ วิเศษติดตามมาเมื่อตอนที่พระราชมารดาได้ให้ประสูติเจ้าหญิงโสนน้อย ซึ่งเรื่อง เรือนไม้วิเศษนี้ได้บ่งบอกถึงตัวของเจ้าหญิงโสนน้อยว่า โสนน้อยในชาติปางก่อน เป็นผู้มีจิตใจดีและทำความดีไว้มาก ส่งผลทำให้โสนน้อยเป็นผู้มีบุญญาธิการได้ กลับชาติมาเกิดเป็นเจ้าหญิงที่สง่างามและมีเรือนวิเศษคอยคุ้มครอง ส่วนเนื้อเรื่อง ไม่ว่าโสนน้อยจะโดนนางกุลาใส่ร้ายกลั่นแกล้งแค่ไหน โสนน้อยก็ยังเป็นผู้มีจิตใจดี งามและไม่คิดปองร้ายผู้อื่น ซึ่งผิดกับนางกุลาที่มักคิดปองร้ายต่อผู้อื่นและกระทำ ความชั่ว ส่งผลให้ทั้งสองตัวละครนี้ในที่สุดก็มีชะตากรรมที่แตกต่างกันในตอนจบ สะท้อนให้เห็นว่าคนไทยในสมัยก่อนนั้นเชื่อถือในเรื่องการทำความดีและความชั่ว เป็นอย่างมาก ซึ่งหากผู้ใดทำความดีก็จะได้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้มีบุญและมีสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์คอยคุ้มครองตนและได้รับผลกรรมดีตอบแทน แต่หากผู้ใดทำความ ชั่วก็จะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดมาช่วยคุ้มครองและจะต้องได้รับผลกรรมชั่วกลับสู่ตน นั้นเอง

วิเคราะห์สถานการณ์ในเรื่อง

สถานการณ์ที่ผู้เขียนจะนำมาวิเคราะห์นั้น คือ ฉากในเรื่องที่พระราชมารดาและพระราชบิดาของเจ้าหญิงโสณน้อยได้ทรงเรียก โหระหลวง หรือก็คือข้าราชการสำนักคือผู้ที่ทำนายดวงชะตาของบ้านเมืองหรือเชื้อพระวงศ์ในราชวังมาเข้าเฝ้า เพื่อที่จะได้ทำนายเกี่ยวกับชะตาอนาคตของเจ้าหญิงโสณน้อย ซึ่งสิ่งที่โหระหลวงทำนายแต่ดวงชะตาของเจ้าหญิงโสณน้อยก็คือ เจ้าหญิงเป็นผู้มีบุญญาธิการแต่ว่าบุญกุศลนั้นโดนกำบังเอาไว้ เมื่ออายุครบ 15 ปี เจ้าหญิงจะต้องออกจากเมืองไป หากไม่ยอมออกจากเมืองก็จะเกิดเหตุร้ายขึ้นในเมือง ทั้งพระราชมารดาและพระราชบิดาของเจ้าหญิงโสณน้อยเมื่อได้รับทูลดังนั้นก็เกิดความวิตกกังวลและโศกเศร้าเสียใจ แต่เพื่อประชาชนและบ้านเมืองจึงต้องทำตามที่โหระหลวงได้ทำนายเอาไว้โดย ให้พระธิดาโสณน้อยออกจากเมืองไปเมื่ออายุครบ 15 ปี ซึ่งจากสถานการณ์จากในนิทานนี้บ่งชี้ให้เห็นถึงความคิดและความเชื่อของคนในราชวงศ์ไทยสมัยก่อนที่จะเชื่อถือและเคารพในตัวและคำทำนายของโหระหลวงเป็นอย่างมาก หากโหระหลวงได้ทำนายสิ่งใดก็ต้องทำตามอย่างเลียงมิได้แม้จะเกี่ยวข้องกับชาติบ้านเมือง ซึ่งความเชื่อเกี่ยวกับโหระหลวงและราชวงศ์นั้น ในปัจจุบันก็ยังคงเห็นได้อยู่ในพระราชสำนักของไทย แต่บทบาทของโหระหลวงนั้นมิได้สำคัญเท่ากับในสมัยก่อน แต่เป็นเพียงแค่ผู้ทำนายและผู้ประกอบพิธีกรรมให้แก่คนในราชวงศ์เท่านั้น ซึ่งไม่ได้มีผลกระทบใดแก่ราษฎรหรือประชาชนในประเทศและบ้านเมืองเท่าสมัยก่อนอีกแล้ว

虎とライオン

เสือพบสิงห์

นานมาแล้ว ณ เชิงเขาแห่งหนึ่งเป็นที่อาศัยของสิงโตกับเสือโคร่ง ทั้งสองอยู่
ถ้าเดียวกันอย่างสงบสุข ปกติแล้ว สิงโตชอบออกหากินในคืนเดือนหงาย เมื่อตก
ดึก ลมพัดแรงจนหนาวสั่น สิงโตจึงหลงเข้าใจว่าอากาศหนาวเพราะคืนข้างขึ้น
เจ้าสิงโตพูด “หนาวจัง! ข้างขึ้นที่ไร อากาศหนาวทุกที” แล้วเดินกลับถ้ำ

むかしむかし、ある山のふもとにライオンと虎が仲良く住んでいまし
た。月が明るい夜、ライオンは狩りに出かけます。ある夜、風が強く吹
いてきました。ライオンは「寒いなあ。月が明るいところえそうだ」と
言って、住みかの洞穴に帰りました。

ส่วนเจ้าเสือโคร่งก็มักจะออกล่าเหยื่อในคืนเดือนมืด พอตกติก ลมก็พัดแรงขึ้น
เสือโคร่งจึงพูดว่า “ข้างแรมที่ไร หนาวทุกทีเลย” แล้วเสือโคร่งก็กลับไปยังถ้ำ

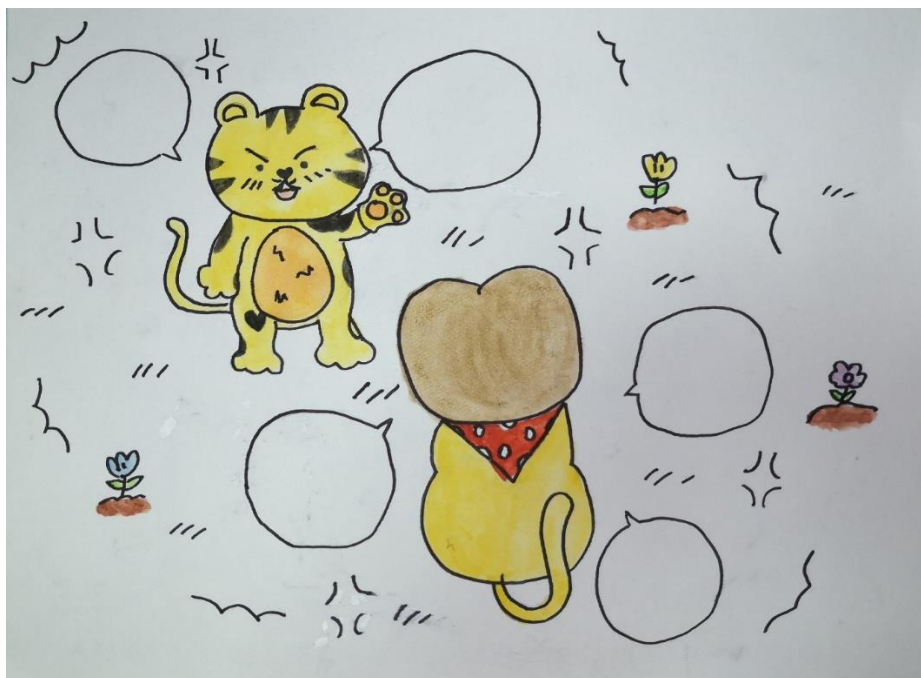
一方、虎は暗い夜に狩りに出かけます。ある夜、風が強く吹きつけま
した。虎は「寒いなあ。月が明るくない夜はこごえそうだ」と言って、
住みかの洞穴に帰りました。

อยู่มาวันหนึ่ง ทั้งสองคุยกันถึงเรื่องลมฟ้าอากาศ
เจ้าสิงโตเอ่ยขึ้นว่า "วันนี้อากาศร้อนอบอ้าวจังเลยนะ"
เสือโคร่งตอบไปว่า "จริงด้วย แต่ว่าข้างแรมที่ไร อากาศหนาวทุกทีเลย"
เมื่อสิงโตได้ยินเช่นนั้น จึงแย้งกลับ "อะไรกันเพื่อน ข้างขึ้นต่างหากที่หนาว"

ある日のこと、ライオンと虎は天気について話していました。ライオン
が「今日は蒸し暑いね」と話しかけました。

「そうだね。ところで、月が明るくない夜はとても寒いよね」と虎が
言いました。それを聞いたライオンは「え、反対だよ。月の明るい夜の
ほうが寒いよ」と言い返しました。

ฝ่ายเสือโคร่งก็กลับแย้งว่า "เอาอะไรมาพูด คึนข้างแรมสิ เราออกหากินที่ไร
อากาศหนาวจนสั่นไปทั้งตัวเลย"

"อากาศจะหนาวในข้างแรมได้อย่างไร เรานอนอุ่นสบายเลย แต่คึนข้างขึ้นเวลาเรา
ออกหากิน อากาศหนาวจนตัวเราเย็นเฉียบเลย" สิงโตค้าน

"เป็นไปได้ นายมัวแล้ว" เจ้าเสือเถียงกลับ

"เจ้าน่ะผิดแล้ว ข้างขึ้นสิอากาศหนาว" เจ้าสิงโตก็ไม่ยอม

虎は「違うよ、ライオン君、月が明るくない夜が寒いっているのは当たり前の話さ。ぼくは食べ物を探す時いつもふるえてるんだよ」と言いました。

「明るくない夜が寒いって? おかしな話だ。そんな夜こそ温かくてぐっすり眠れるというものだよ」ライオンは反論しました。

虎も負けてはいません。「違う違う、君はまちがってるよ」と言いはりました。

「まちがっているのは君さ。寒いのは月が出ている夜のほうだよ」とライオンも引き下がりません。

หลังจากนั้น เจ้าสิงโตกับเสือโคร่งทะเลาะกันรุนแรงมากขึ้น แต่ก็ยังไม่ได้ข้อสรุป
ซักที พวกเขาจึงไปขอคำปรึกษาจากท่านฤๅษีที่อยู่ตรงตีนเขา

二匹の言い争いはひどくなる一方でした。どちらが正しいかはっきりさせようと、二匹は山の中に住む仙人に会いに行きました。

พ่อเจ้าเสือและสิงโตพบฤๅษี ท่านฤๅษีพูดว่า "ต้องการอะไร"

เจ้าเสือและสิงโตจึงอธิบายสถานการณ์

ライオンと虎が訪ねてきたのを見て、仙人は「何の用じゃ」と尋ねました。二匹はそれまでのことを話しました。

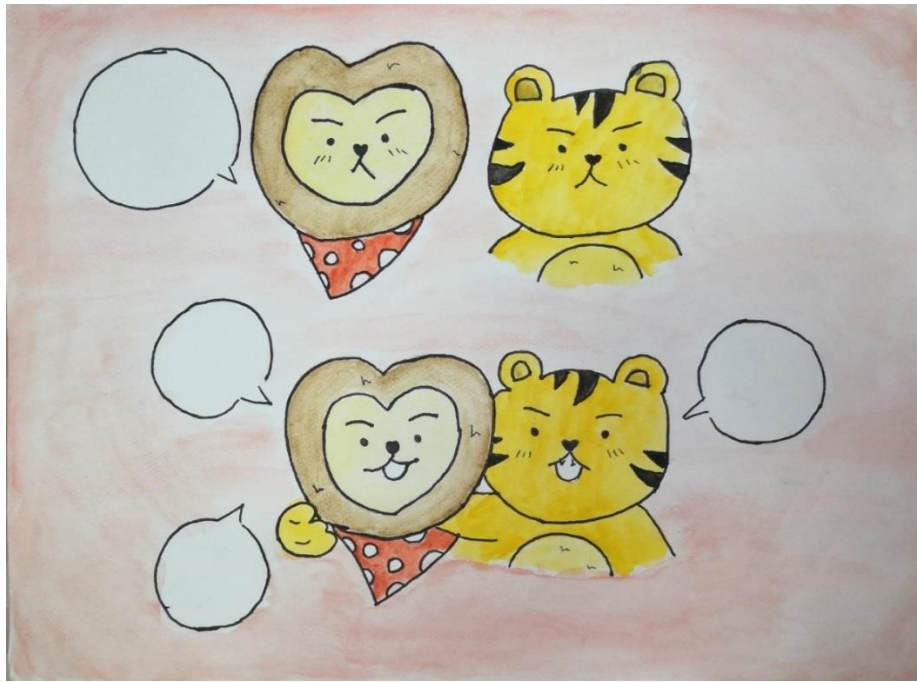

พ่อท่านฤๅษีได้ฟังสถานการณ์ที่เกิดขึ้น จึงพูดว่า"พวกเธออย่าทะเลาะกันเลย"
話を聞いた仙人は「そんなことでけんかするものじゃない」と二匹に語りかけました。

ท่านฤๅษีจึงอธิบายให้พวกเขาฟังว่า "เมื่อไหร่ก็ตามที่ลมพัด มันก็เป็นเรื่องปกติที่จะต้องหนาวอยู่แล้ว ไม่เกี่ยวกับว่าจะข้างขึ้นหรือข้างแรมสักหน่อย"

仙人は「寒く感じるのは風が吹くからじゃ。月が明るいか明るくないかなど関係ない」と教えました。

"อย่างนี้เอง ขอขอบคุณครับท่านฤๅษี" เจ้าเสือโคร่งกล่าวขอบคุณท่านฤๅษี
หลังจากนั้นสิงโตจึงบอกขอโทษเจ้าเสือ "ขอโทษนะ สหาย"
เจ้าเสือจึงพูดว่า "ไม่เป็นไรคู่หู ยังไงก็เป็นเพื่อนกัน"
พวกเขาก็เลยคืนดีกัน สุดท้ายแล้วป่าก็กลับมาสงบสุขเหมือนดังก่อน

「なるほど、そうだったんですね。ありがとうございます」虎は仙人に
お礼を言いました。

「ごめんな、相棒。」ライオンは虎に謝りました。

「こちらこそ悪かったな。これからも友だちだよ。」虎も言いました。

二匹はすっかり仲直りしました。こうして再び平和な日々が戻りまし
た。

จบบริบูรณ์
おしまい

ข้อคิด

ตรวจสอบข้อเท็จจริงให้ดี ว่าอะไรเป็นเหตุอะไรเป็นผล อะไรคือสิ่งที่ถูก
ควรรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

教訓

ほかの人の意見を聞いて事実をよく確かめましょう。また、理由や原因についてもよく考えましょう。

ความเป็นมา

นิทานเรื่องนี้มาจากชาดกเรื่องมาลุตชาดก ที่กล่าวถึงการนำเอาความคิด
ตนเองเป็นใหญ่ เป็นเรื่องราวในสมัยพระพุทธกาลซึ่งเกิดจากพระช็ือ พระกาฬะ
และชุนตะได้มีการโต้แย้งเรื่องลมฟ้าอากาศโดยนำความคิดตัวเองเป็นใหญ่ และ
เมื่อเวลาผ่านไปเรื่องที่ได้แย้งดังกล่าวยังไม่สามารถหาข้อสรุปได้ทั้งสองคน
จึงออกเดินทางไปหาพระพุทธเจ้า เมื่อพบกับพระพุทธเจ้า พระองค์จึงเล่าเรื่องราว
ในอดีตชาติของตนเองให้กับพระทั้งสองคนฟังซึ่งก็คือเรื่องราวของนิทาน เสือพบ
สิงห์

เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงการนำเอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่โดย
ปราศจากการรับฟังผู้อื่น ซึ่งมีลักษณะตรงกับลักษณะนิสัยของคนที่ชอบเพียงแค่ว่า
โต้ตอบผู้อื่นด้วยความรู้ สิ่งที่คุณรู้ ว่าเป็นความจริงโดยปราศจากการพิสูจน์
ข้อเท็จจริงว่าจริงหรือไม่ สมเหตุสมผลอย่างไร ตัวเช่นเมื่อมีการโต้แย้งกับผู้ใหญ่
และผู้ที่ได้แย้งด้วยเป็นแค่เพียงคนที่มีอายุมากกว่า ผู้ใหญ่บางท่านก็จะถือทิฐิมานะ
เอาแต่ใจตนเองเป็นใหญ่ โดยยึดว่าฉันอายุมากกว่าย่อมเป็นฝ่ายถูกจึงไม่
สมเหตุสมผลเท่าใดนัก

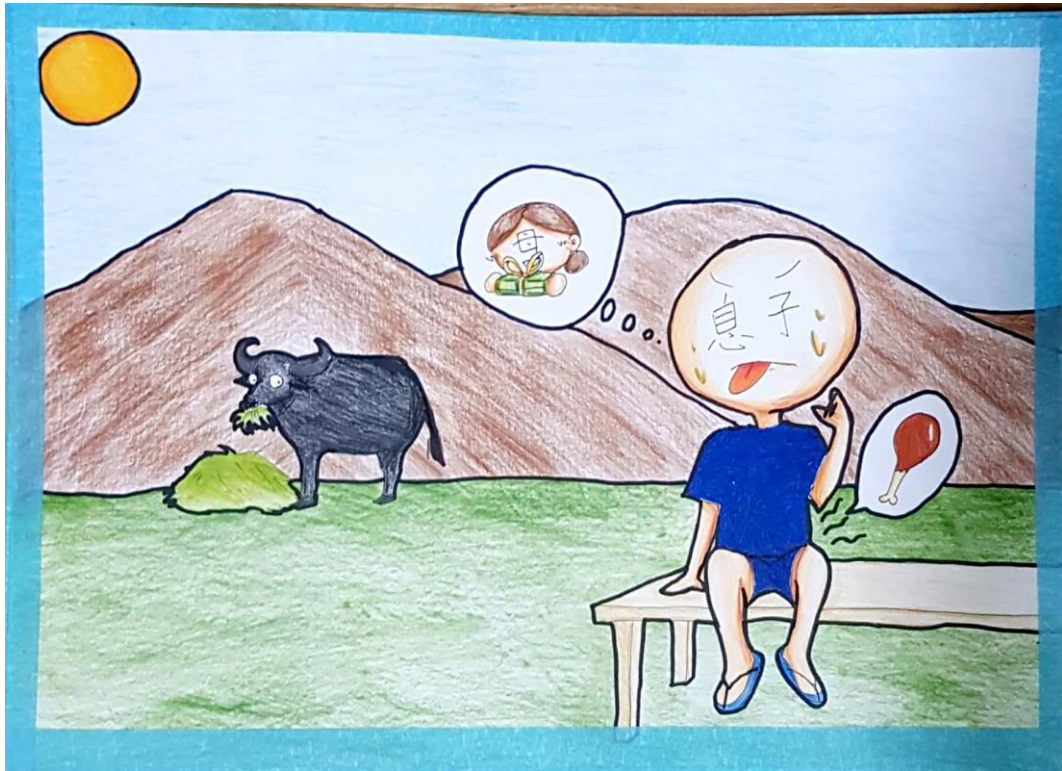
お母さんの小さなお弁当

ก๋อง(กล่อง)ข้าวน้อยฆ่าแม่

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วในฤดูฝน ชาวนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยจะเตรียมปักดำกล้าข้าว ทุกครอบครัวจะออกไปไถนาเพื่อเพาะปลูก มีแม่ลูกสองคนอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง

むかしむかし、タイ東北部のある村に母と息子が暮らしていました。季節はちょうど雨季で、村人は田植えの準備をしていました。

ครอบครัวนี้กำพร้าพ่อ ลูกชายออกไปทำนาแทนพ่อของเขา วันหนึ่งเขาไถนาอยู่นานจนสาย ตะวันขึ้นสูงแล้ว เขารู้สึกเหน็ดเหนื่อย ร่างกายอ่อนเพลียกว่าปกติ และหิวข้าวมากกว่าทุกวัน

ある日、息子は農作業をしていました。日差しは強くなる一方で、いつも以上に疲れてしまいました。それに加えてお腹も空いてきました。

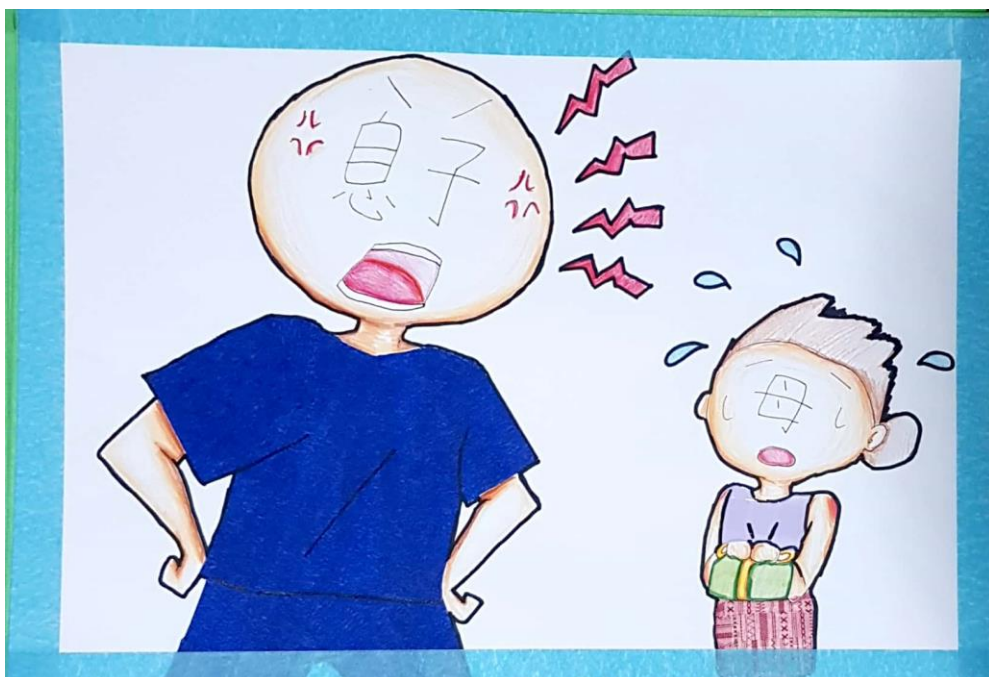
ปกติแล้วแม่ผู้ซราจะมาส่งข้าวให้ทุกวัน แต่วันนี้กลับมาช้าผิดปกติ เขาจึงหยุดไถนา เข้ามาพักผ่อนอยู่ใต้ต้นไม้ปล่อยให้ทุยไปกินหญ้า สายตาเหมือนมองไปทางบ้านรอคอยแม่ที่จะมาส่งข้าวด้วยความรู้สึกกระวนกระวายใจ ยิ่งสาย ตะวันขึ้นสูง แดดยิ่งร้อน ความหิวกระหายยิ่งทวีคูณขึ้น

ふだんならお母さんが弁当を持ってくる時間になりましたが、この日はまだ来ないので木の下で休んでいました。落ち着かない気持ちで家の方を見ていると、太陽は空高く昇り、おなかますます減ってきました。

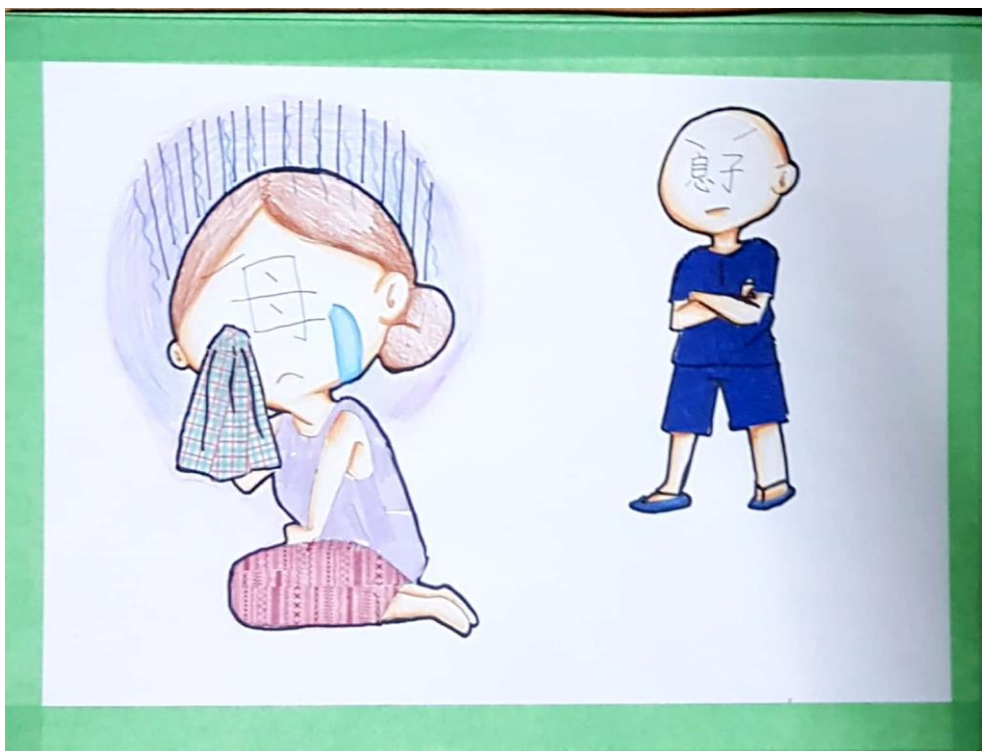
ทันใดนั้นเขามองเห็นแม่เดินเลียบมาตามคั่นนา พร้อมกับกล่องข้าวน้อย ๆ
เขารู้สึกไม่พอใจที่แม่เอากล่องข้าวน้อยนั้นมาซ้ำมาก

その時、お母さんが小さな弁当箱を持ってトコトコ歩いてくるのが目
に入りました。息子は母が遅れてきただけでなく弁当が小さいことにも
腹を立てました。

ด้วยความหิวกระหายจนตาลาย อารมณ์พลุ่งพล่าน เขาคิดว่าในกล่องข้าว
น้อยนั้นคงกินไม่อิ่มเป็นแน่ จึงเอ่ยต่อว่าแม่ของตนว่า “อีแก่มึงไปทำอะไรอยู่ถึงมา
ส่งข้าวให้กูกินช้านัก ก่องข้าวก็เอามาแต่ก่องน้อยๆ กูจะกินอึดหรือ”

「こんなにちっぽけな弁当箱じゃ、中身も少ししか入らないじゃない
か。」 そう思った息子は怒りと空腹のあまりお母さんを怒鳴りつけまし
た。「遅いなあ、何をなまけていたんだ。そんなので腹いっぱいになる
わけがないじゃないか。」

ผู้เป็นแม่เอ่ยปากตอบลูกเสียงสั่นว่า “ถึงก่องข้าวจะน้อยแต่ก็น้อยต่อนแต่
แน่นในดอกลูกเอ๋ย ลองกินเบิ่งก่อน”

お母さんは「確かにお弁当箱は小さいかもしれないけど、ご飯はいっ
ぱい入っているわ。食べてみなさい」と震えた声で言いました。

ด้วยความหิว ความเหน็ดเหนื่อย ความโมโหหือ้อตาลาย ไม่ยอมฟังเสียงใดๆ
เขาเกิดบันดาลโทสะอย่างแรง มือคว้าได้ไม้ ตรงเข้าไปตีแม่ที่แก่ชราล้มลง

空腹のせいか、疲れきっていたせいか、激しい怒りに駆られた息子は、
そばにあった棒でお母さんを殴ってしまいました。

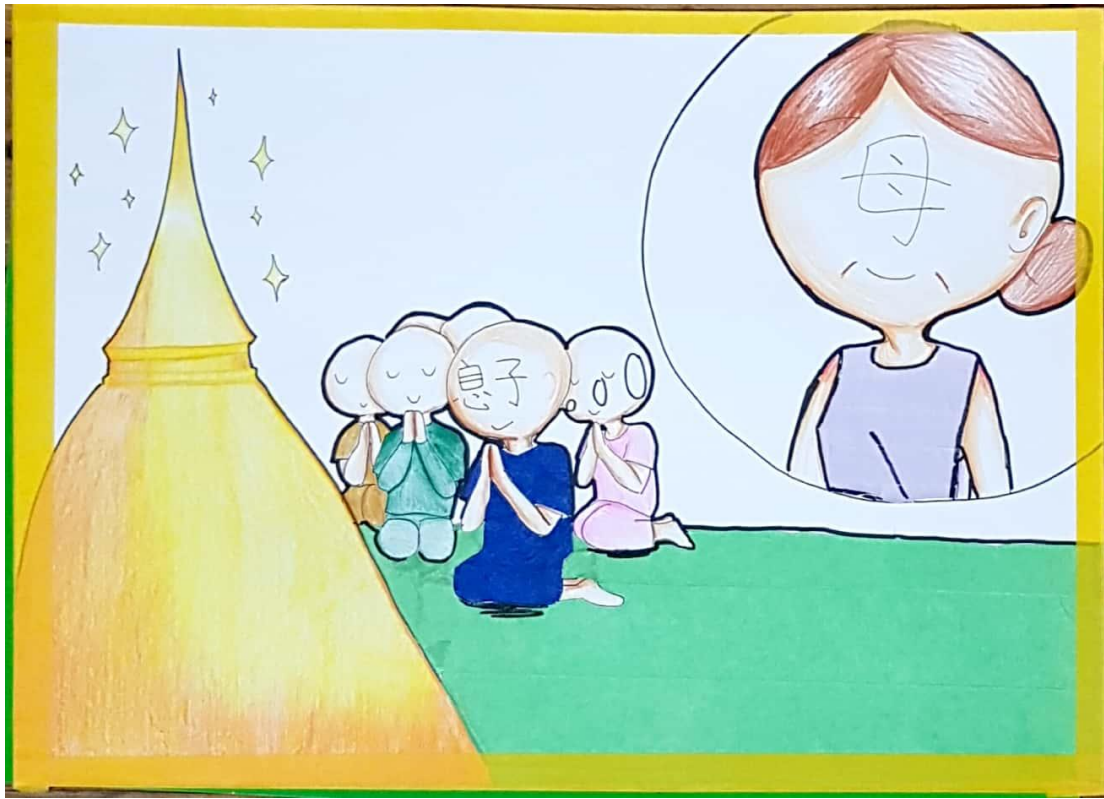
แล้วเดินไปกินข้าวกล่องที่แม่เตรียมมาให้ จนอิ่มแล้วข้าวนั้นก็ยังไม่หมดกล่อง

息子は我を忘れて弁当を食べました。お腹がいっぱいになるまで食べました。ところが、食べても食べても弁当箱は空になりません。お母さんの言うとおりだったのです。

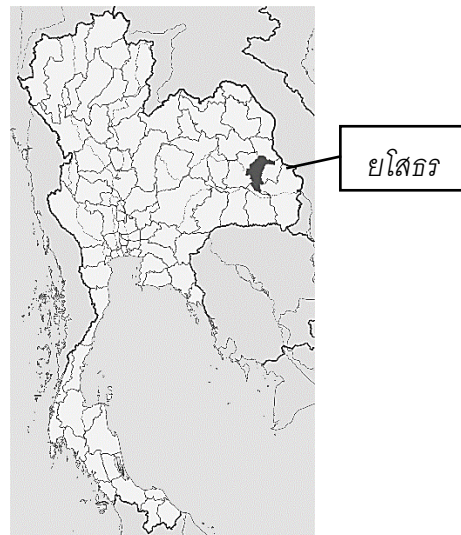
ลูกชายเริ่มรู้สึกผิดชอบชั่วดี จึงรีบไปดูอาการของแม่และเข้ามาสวมกอดแม่
ชายหนุ่มร้องไห้โฮ สำนึกผิดที่ฆ่าแม่ของตนด้วยอารมณ์เพียงชั่ววูบ

ふと我に返った息子は、急にお母さんが心配になりました。倒れているお母さんを抱きかかえましたが、すでに亡くなっていました。とりかえしのつかないことをしたことに気づいた息子は、泣きじゃくりながらお母さんの亡きがらをいつまでも抱きしめていました。

เมื่อชายหนุ่มปลงศพแม่แล้วขอร้องญาติมิตรชาวบ้าน ช่วยกันปั้นอิฐก่อปูน เป็นพระธาตุเจดีย์บรรจุอัฐิแม่ไว้ ให้ชื่อว่า “ธาตุก่องข้าวน้อยฆ่าแม่” เป็นที่เคารพ บูชาจนตราบทุกวันนี้

息子はお母さんの遺体を火葬しました。それから、親戚や村人などに 助けてもらい、供養のための塔を建てました。この塔は「小さな弁当の せいで殺された母の塔」として、現在も残っています。

นิทานเรื่อง “ก่องข้าวน้อย” หรือบางที่เรียกว่า “ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่” เป็นนิทาน อธิบายถึงที่มาในการสร้างศาสนสถาน คือ พระธาตุก่องข้าวน้อย ซึ่งเป็นศิลปะแบบขอม ตั้งอยู่กลางทุ่งนาบ้านตาดทอง ตำบลตาดทอง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ทั้งนี้คำว่า “ก่อง ข้าว” หรือ ก่องข้าว เป็นเครื่องจักสานที่ใช้เป็นภาชนะบรรจุข้าวเหนียวหนึ่งของชาวอีสาน และลำนนาเมื่อราวสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลายถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นนิทาน เรื่องนี้เป็นนิทานพื้นบ้านที่รับรู้กันโดยทั่วไปในสังคมไทย แม้เชื่อว่าจะมีที่มาจากนิทาน พื้นบ้านของอีสาน แต่ในปัจจุบันนิทานเรื่องนี้ได้แพร่หลายและรับรู้กันอย่างกว้างขวางใน สังคมไทย ทั้งภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้

นอกเหนือจากสำนวนที่ได้เสนอไปในนิทานภาพแล้ว ยังพบว่ามีเรื่องเล่าประวัติ ความเป็นมาของการสร้างพระธาตุก่องข้าวน้อยอีกสำนวนที่แตกต่างออกไป

ปัจจุบันนิทานเรื่อง ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายดังปรากฏใน หลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของหมอลำเรื่องอีสาน ลิเกของภาคกลาง ละครขอ ภาคเหนือ หนังตะลุง เพลงลูกทุ่ง เพลงแหล่ เทคนั้แหล่แบบอีสาน บทสวดสรวัญญะ ลำซิ่ง ภาพยนตร์ ภาพจิตรกรรม วีซีดีการแสดง และการ์ตูนแอนิเมชัน ซึ่งล้วนมีการนำเอาโครง เรื่องนิทานก่องข้าวน้อยฆ่าแม่มาสร้างสรรค์ดัดแปลงเป็นข้อมูลทางวัฒนธรรมของไทยมา จนถึงทุกวันนี้

「小さな弁当」いわゆる「弁当が小さすぎて母を殺した」という物語は仏教に関する建物を 作ったときの物語である。その建物はお弁当が小さすぎて母を殺した塔である。お弁当が 小さすぎて母を殺した塔はカンボジア建築の影響を受けた塔であり。その塔の所在地はタイ の東北部にあるヤソートーン県ムアン郡タードトーン地区である。塔は畑に囲まれ、ター ドトーンという村にある。ところが、「ก่องข้าว」いわゆる「กล่องข้าว」の言葉はアユタヤ時代 後期からラッタナコシン時代にかけて、タイのイーサーン（東北）とラーナー（北部）の 民族が使っていた箆から作った入れ物である。この入れ物は「ข้าวเหนียว」（日本語：もち米） と言う米の入れ物である。はじめは、イーサーンの昔話からの物語だけだったが、今やこの 物語はタイの北部、中央部、南部まで広まった、タイ人なら誰でも知っている物語である。

紙芝居に出てきた話以外にも、他にもこの塔の都市伝説があり、いろいろなバージョンが ある。

現在、「お母さんの小さなお弁当」という話はとても有名な話で、様々なメディアに使わ れている。例えば、東北部の俗曲、中部の伝統芸能(リケー)、北部の伝統芸能(ソアー)、南 部の紙芝居、古歌、説法、祝詞、ダンス、映画、壁画。演劇の VCD、アニメーションなどの メディアが「お母さんの小さなお弁当」の話を作品にしたことで、タイの文化は今でも守ら れている。

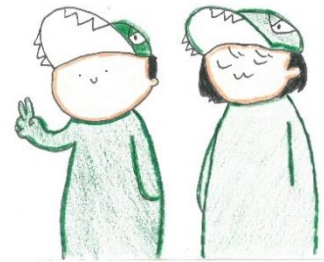
ที่มา <http://ich.culture.go.th/index.php/th/ich/folk-literature/252-folk/456--m-s>

สิ่งฉลาด

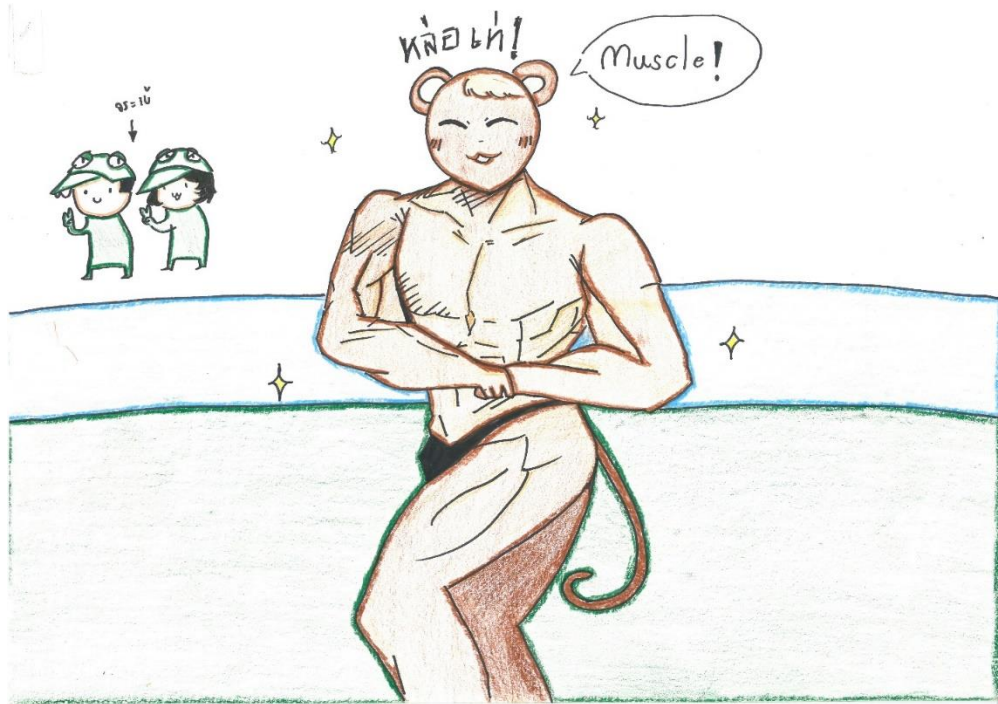
賢いさる

สิ่งเจ้าปัญญา

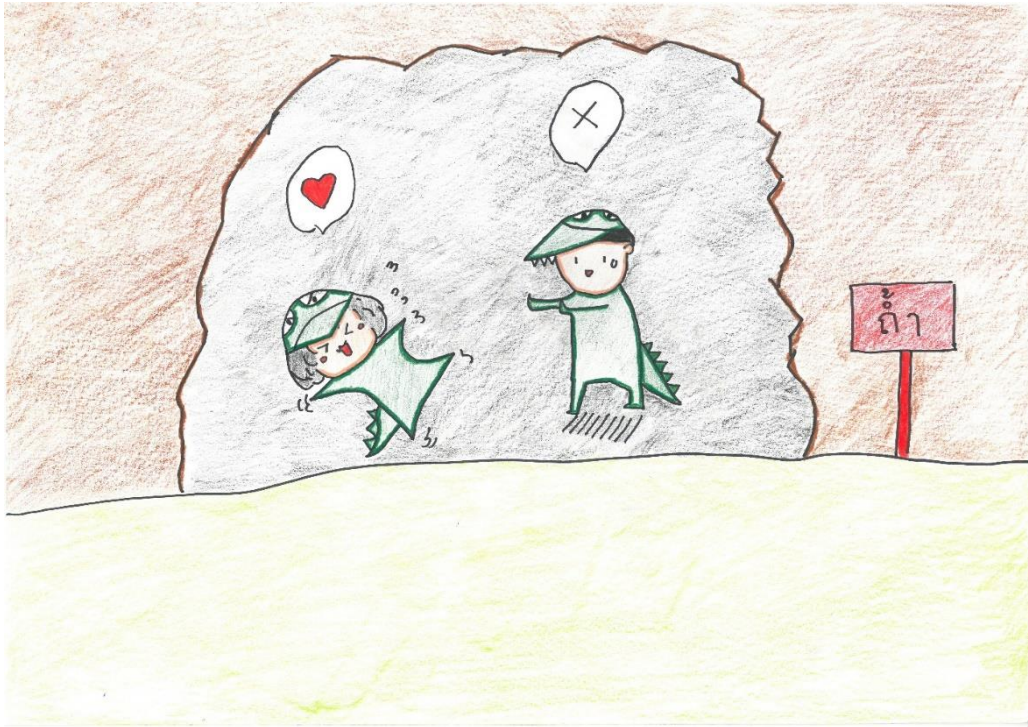
賢いさる

สิ่งเจ้าปัญญา

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พระโพธิสัตว์เกิดเป็นพญาลิงมีรูปร่างใหญ่โต
สวยงาม และมีจระเข้สองตัวเมียอาศัยอยู่ วันหนึ่ง จระเข้ตัวเมียเห็นร่างกายของ
พญาลิงแล้วเกิดแพ่ท้องอยากกินหัวใจลิงตัวนั้น

むかしむかし、あるところに美しい姿をした1匹のサルとワニの夫
婦が住んでいました。ワニの夫婦にはもうすぐ子どもが生まれるところ
でした。ある日のこと、ワニの妻はサルの心臓が食べたくなりました。

ภรรยาพูด "พี่ช่วยนำมันมาให้น้องหน่อยนะจ๊ะ" สามีจึงพูดว่า "น้องจำเราเป็นสัตว์ในน้ำ ลิงเป็นสัตว์บนบก พี่จะจับลิงได้อย่างไรละจ๊ะ"

ภรรยาพูดด้วยความน้อยใจว่า "พี่ต้องหาวิธีจับมันมาให้ได้ มิเช่นนั้นน้องขอตายดีกว่า"

สามีจึงพูดปลอบใจว่า "น้องจำ อย่าเพิ่งตายเลย พี่จะไปจับมันมาเดี๋ยวนี้ละจ๊ะ"

「あなた、あのサルの心臓を取ってきて。」ワニの妻が夫に言いました。「でも、ボクたちは水の中に住んでいて、サルは木の上に住んでいるから、捕まえるのは難しいよ」と夫が言いました。

「サルの心臓を食べられないくらいなら、死んだほうがましだわ。」妻はすねてしまいました。

「落ち着いて。必ず捕まえてくるから、死ぬなんて言わないでくれ。」ワニの夫は約束しました。

ว่าแล้วก็ไปหาพญาลิงที่กำลังลงมาดื่มน้ำที่ฝั่งพอดี ร้องถามขึ้นว่า "ท่านลิง ท่านกินแต่กล้วยที่ฝั่งนี้ไม่เบื่อรีไร ไม่คิดอยากจะข้ามไปกินผลไม้ฝั่งโน้นบ้างหรือ" ลิงตอบว่า "ท่านจระเข้ แม่น้ำนี้กว้างใหญ่ไพศาล เราจะข้ามไปได้ได้อย่างไร"

ワニの夫は岸辺で水を飲んでいるサルを見つけて話しかけました。

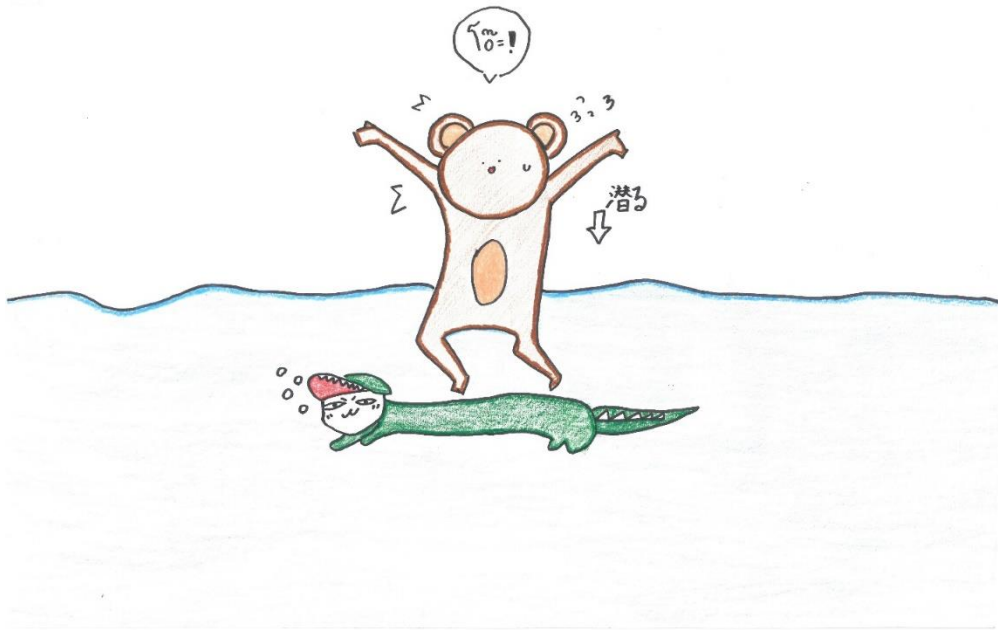
「おーい、サル。バナナばかりじゃ飽きるだろう。向こう岸にはいろんな果物があるぞ。食べたくないか」

「やあ、ワニさん。でも、こんなに大きい川をどうやって渡れというんだい」とサルが答えました。

จระเข้ได้ที่จึงเสนอตัวว่า "ถ้าท่านจะไปจริง ๆ ก็ขึ้นบนหลังของเราไปก็ได้ เราอาสาจะไปส่ง" ลิงเชื่อคำพูดของมันจึงได้กระโดดขึ้นบนหลังจระเข้ไป

「本当に向こう岸に渡りたいなら、オレの背中に乗ればいい。連れて行ってやるよ」とワニの夫は言いました。サルはワニの言葉を信じてその背中に乗りました。

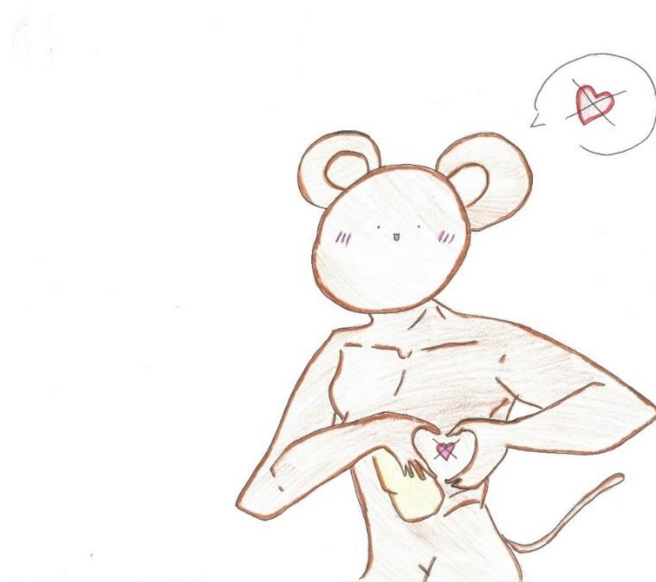

จระเข้พาลิ่งไปถึงกลางแม่น้ำก็มุดลงดำน้ำ ลิ่งร้องถามว่า "ท่านแกลิงเรา จะให้เราจมน้ำตายรึไง"

จระเข้ตอบว่า "เรามีได้คิดอาสาจะพาท่านไปฝั่งโน้นจริง ๆ หรือก เมียเรา แพ้ท้องอยากกินหัวใจท่าน เราจะพาท่านไปให้เมียเรากินต่างหาก"

川の真ん中まで来ると、ワニは突然水の中へ潜り始めました。サルは「私をいじめるつもりなのかい」と尋ねました。

ワニは「本当は向こう岸に連れていくつもりなどないのだ。妻がおまえの心臓を食べたがっている。これからおまえを妻のところに連れていく」と答えました。

ลิงพูดขึ้นด้วยเล่ห์ว่า "เพื่อนเอ๋ย ท่านบอกมาก็ดีแล้ว หากหัวใจอยู่ในท้อง เราเมื่อกระโดดไปมาบนต้นไม้ หัวใจเราก็แหวกหมดนะสิ หัวใจเราไม่ได้อยู่กับตัวหรอก"

サルは「話は分かった。でも私の体に心臓はないんだ。心臓があったら、木から木へ飛び移るときに壊れてしまうからな」と嘘をつきました。

จระเข้หลงกลถามไปว่า "แล้วท่านเอาหัวใจไปไว้ที่ไหนล่ะ"

ลิงจึงชี้ไปที่ต้นมะเดื่อต้นหนึ่งที่ไม่ไกลนักมีผลสุกเป็นพวงอยู่ พร้อมกับพูดว่า "นั่นไง หัวใจของเราแขวนอยู่ที่ต้นมะเดื่อนั่นไง"

จระเข้พูดว่า "หากท่านให้หัวใจแก่เรา เราจะไม่ฆ่าท่าน"

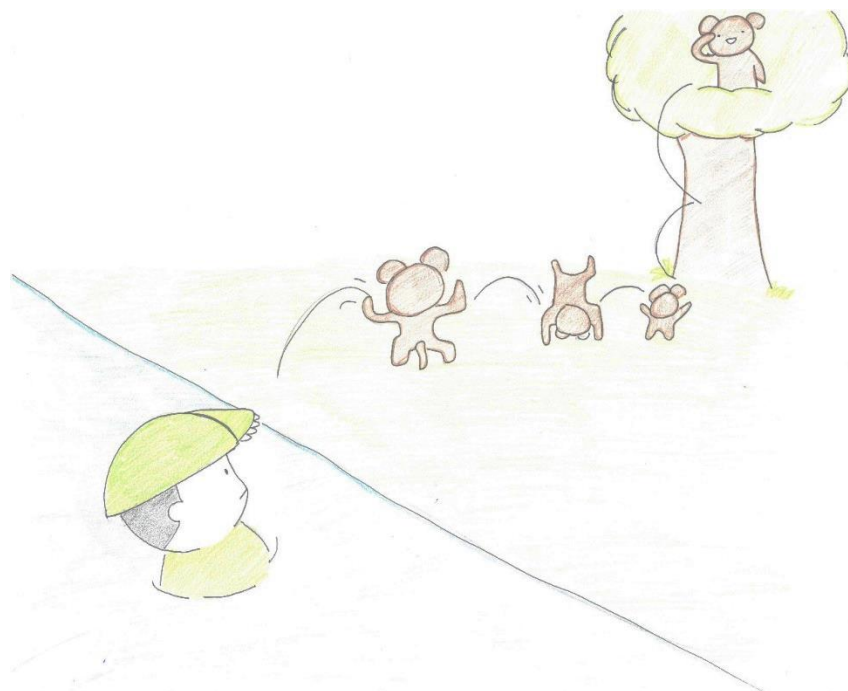
ลิงพูดว่า "ถ้าเช่นนั้นท่านพาเราไปที่นั่นสิ เราจะให้หัวใจแก่ท่าน"

ワニは「じゃあ、おまえの心臓はどこにあるんじゃ？」と聞きました。

サルは向こう岸にあるイチジクの木を指してこう言いました。「そこだ。私の心臓はそのイチジクの木の上にある。」

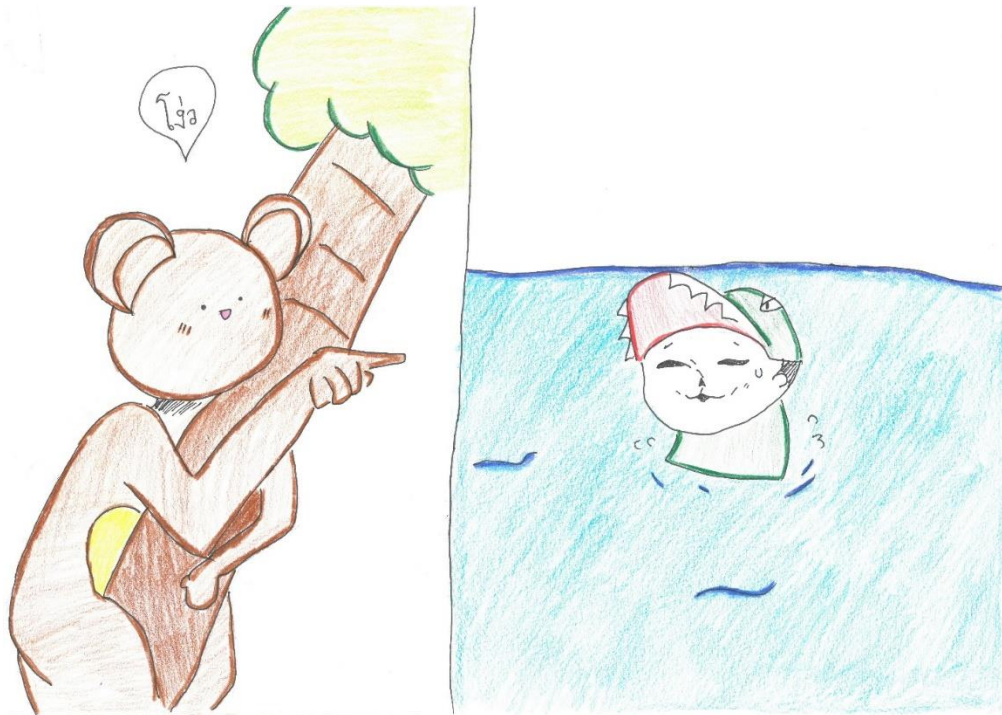
すっかり信じ込んでしまったワニは「もし心臓をくれたら、オレはおまえを殺しはしない」と言いました。

「それなら私を向こう岸まで連れて行ってくれ。そうすれば私の心臓をあげるよ。」サルは言いました。

จระเข้จึงพาลิงไปส่งที่ต้นมะเดื่อนั้น ลิงกระโดดขึ้นต้นมะเดื่อไปแล้ว พร้อมกับพูดว่า "เจ้าจระเข้หน้าโง่ หัวใจสัตว์ตัวไหนจะอยู่บนยอดไม้ เจ้าใหญ่แต่ตัวเสียเปล่า ห้ามปัญญาไม่"

ワニはサルを背中に乗せてイチジクの木がある向こう岸に泳ぎ着きました。木に登ったサルは、ワニにこう言いました。「愚かなワニめ。私の心臓が木の上になどあるものか。体は立派なのに、知恵が足りないぞ」

จระเข้ พอรู้ว่าหลงกลลิงแล้วก็เสียใจ มุดกลับยังถิ่นที่อยู่ของตนตามเดิม
นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คนโง่ย่อมเป็นเหยื่อของคนฉลาด รู้จักใช้ปัญญาเอา
ชีวิตรอดมาได้เป็นยอดดี

その言葉をワニは悔しがり、自分の住みかへすごすごと戻っていきま
した。

この物語の教訓「愚か者は知恵を持つ者には勝てない。知恵を使って
生き延びる者こそが強い。」

おしまい！

ความเป็นมาของเรื่องลึมน้อยเจ้าปัญญา

นิทานเรื่องลึมน้อยเจ้าปัญญาเป็นหนึ่งในนิทานชาดก ซึ่งเป็นเรื่องราวหรือชีวประวัติในชาติก่อนของพระพุทธเจ้า คือสมัยที่พระองค์เป็นพระโพธิสัตว์บำเพ็ญบารมีเพื่อตรัสรู้อยู่ พระองค์ทรงนำมาเล่าให้พระสงฆ์ฟังในโอกาสต่าง ๆ นิทานชาดกนั้นเล่าถึงการที่พระพุทธเจ้าทรงเวียนว่ายตายเกิด ถู้ออกำเนิดในชาติต่าง ๆ ได้พบปะผจญกับเหตุการณ์ดีบ้างชั่วบ้าง แต่ก็ได้พยายามทำความดีติดต่อกันมากบ้างน้อยบ้างตลอดมา จนเป็นพระพุทธเจ้าในชาติสุดท้าย กล่าวอีกอย่างหนึ่งจะถือว่า เรื่องชาดก เป็นวิวัฒนาการแห่งการบำเพ็ญคุณงามความดีของพระพุทธเจ้า ตั้งแต่ยังเป็นพระโพธิสัตว์อยู่ก็ได้ ในอรรถกถาแสดงด้วยว่า ผู้นั้นผู้นี้กลับชาติมาเกิดเป็นใครในสมัยพระพุทธเจ้า แต่ในบาลีพระไตรปิฎกกล่าวถึงเพียงบางเรื่อง เพราะฉะนั้น สารสำคัญจึงอยู่ที่คุณงามความดีและอยู่ที่คติธรรมในนิทานนั้น ๆ

นิทานเรื่องนี้สะท้อนอะไร

นิทานเรื่องลึมน้อยเจ้าปัญญาสะท้อนให้เห็นว่าคนโง่ ย่อมเป็นเหยื่อของคนฉลาด แสดงให้เห็นว่าการที่ขาดซึ่งสติปัญญาและไร้ซึ่งการคิดวิเคราะห์จะทำให้ถูกหลอกเอาได้ง่ายๆ เหมือนอย่างจระเข้ที่ในตอนแรกต้องการหลอกลิงแต่กลับเป็นฝ่ายที่ถูกลิงหลอกแทน เพราะลิงมีสติปัญญาที่ฉลาดหลักแหลมกว่านั่นเอง

かぐや姫

เจ้าหญิงไม้ไผ่

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีสองตายายใจดี วันหนึ่งตาเข้าไปเก็บไม้ไผ่ในป่าไผ่
“เอ๊ะ นั่นอะไรนะ” ตาพูดเมื่อเห็นไม้ไผ่ต้นหนึ่งมีแสงสว่าง
むかしむかしあるところに、心のやさしいおじいさんとおばあさん
がいました。ある日、おじいさんが、竹をとりに竹やぶに入りました。
「おや、なんだろう。竹が光っているぞ。」

ตาแปลกใจมาก จึงตัดไม้ไผ่ออกดูก็มีเด็กหญิงตัวเล็กๆอยู่ข้างใน
“น่ารักมาก พาไปเป็นลูกสาวดีกว่า”

おじいさんが不思議に思って、竹を切ってみると、中から小さな女の子がでてきました。

「なんて可愛い子だろう。連れて帰って、うちの子にしよう。」

ตายายซึ่งไม่มีลูกดีใจมาก ตั้งชื่อเด็กหญิงว่า “เจ้าหญิงไม้ไผ่” และดูแลอย่าง
ทะนุถนอม เหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น เจ้าหญิงไม้ไผ่เติบโตอย่างรวดเร็ว เพียง
สามเดือนก็โตเป็นผู้ใหญ่

子どものいないおじいさんとおばあさんは、大喜び。女の子に、
「かぐや姫」という名前をつけて、大切に育てました。不思議なことに
かぐや姫はみるみる大きくなり、3ヶ月で大人の背丈になりました。

เจ้าหญิงไม้ไผ่กลายเป็นหญิงสาวที่สวยงามมาก บรรดาชายหนุ่มที่รู้ข่าวต่างก็เดินทางมาหาจากทุกๆ ที่

“เจ้าหญิงไม้ไผ่ ไปเป็นเจ้าสาวของเราเถอะนะ”

ใครจะขอร้องอย่างไร เจ้าหญิงไม้ไผ่ก็ไม่ยอมไปเป็นเจ้าสาวของใครเลย

“ถ้าท่านนำของที่ดิฉันต้องการมาได้ ดิฉันก็ยินดีไปเป็นเจ้าสาวของท่าน”

แต่สิ่งที่เจ้าหญิงต้องการเป็นสิ่งที่หายากมากในโลก ไม่มีใครหาพบเลย

かぐや姫は大きくなると、非常に美しい女の子になりました。国中から、うわさを聞きつけた若者がやってきて、

「かぐや姫を、お嫁さんにしてください。」

と頼みましたが、かぐや姫はだれのお嫁さんにもなろうとしません。

「わたしがいう物をもってきてくれた人のところに、お嫁に行きます。」と言っては、世にもめずらしい物ばかりほしがり誰ひとり探し出せるはいませんでした。

誰とも結婚しようとしないかぐや姫の噂はとうとう帝にまで伝わりました。しかし、帝からの結婚の申し込みも断ります。

ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ว่าที่ทุกๆ คืนเจ้าหญิงจะมองดูพระจันทร์แล้วร้องไห้ ตากับยายเป็นห่วงจึงได้ถามถึงเหตุผล

“จริงๆ แล้วหนูมาจากพระจันทร์ ในคืนพระจันทร์เต็มดวงคราวหน้าหนูจะต้องกลับพระจันทร์ หนูอยากอยู่กับตายายใจดีตลอดไป”

ところがいつの日からか、かぐや姫は、毎晩、かなしそうに月を見あげては、泣くようになりました。おじいさんとおばあさんが心配して、わけをたずねると、

「ほんとうは、わたしは、月から来たものです。こんどの満月の夜には、月へ帰らなくてはなりません。しかし、やさしいおじいさんとおばあさんとお別れしたくありません。」

ตายายตกใจมาก จึงนำเรื่องไปเล่าให้พระราชินี ฟัง พระราชินีจึงให้ทหารจำนวนมากคอยป้องกันรอบๆ บ้านเพื่อคุ้มครองเจ้าหญิงไม่ว่า เมื่อคืนพระจันทร์เต็มดวงมาถึงก็มีรถลงมารับจากท้องฟ้า ทหารจ้าวธนูขึ้นเตรียมพร้อม แต่แสงสว่างจ้าที่เกิดขึ้นทำให้มองอะไรไม่เห็น

そこで二人は、帝にわけを話し、大勢のさむらいで、かぐや姫を守ってもらうことにしました。いよいよ満月の夜、空からおむかえの車がやってきました。さむらいたちが、弓を構えたそのとき、ぱっと強い光がかがやき、まぶしくてなにも見えなくなってしまいました。

“ตายาย ที่ผ่านมากขอบคุณมากที่คอยดูแลเลี้ยงดูหนู ขอให้ตาบ้ายายสบายดีตลอดไป”

เมื่อเจ้าหญิงไม้ไผ่กล่าวขอบคุณสองตายายแล้วก็ขึ้นรถที่มารับแล้วจากไปพลางร้องไห้

「おじいさん、おばあさん、今までわたしを育ててくれて、ありがとうございました。どうかいつまでもお元気で。」

かくや姫は、二人にお礼を言うと、おむかえの車に乗って、泣きながら月に帰ってしまいました。

かぐや姫

I. 時代背景

かぐや姫は、日本で最古の長編小説の「竹取物語」が元になっています。「竹取物語」は、平安時代初期に成立した日本の物語で、作者や成立年は未詳です。ですがその文学性の高さから、竹取物語の作者は歌や文学において造詣が深く、貴族社会に詳しくた者であると推測されています。よって、「土佐日記」の作者である紀貫之や優れた歌人である菅原道真などが挙げられています。

「竹取物語」は簡単に言うと、「結婚したくないが故に、男たちに無理難題をたたきつけて、挙句の果てに生まれた場所である月に帰る女の話」です。「竹取物語」にはかぐや姫に結婚をせまる五人の貴族が登場します。江戸時代の国文学者である加納諸平は、それぞれの名前が実在した貴族を連想させていると指摘しました。例えば、阿部御主人が火鼠の皮衣を要求された右大臣阿部御主人、大伴御行が龍の首の玉を要求された大納言大伴御行を表しています。物語中の貴族たちは皆、かぐや姫からの条件を満たせないどころか、怪我をして命を落とすなど散々な目にあっています。これは絶大的な権力を持っていた貴族を批判することが許されなかった時代に、物語を利用して密かに不満を記していたということでもあります。「竹取物語」は単なる物語ではなく、当時の政治を批判するものでもありました。

II. 今も語り継がれる理由

「かぐや姫」は時代を越えて人々に愛され続ける作品です。1000年以上前の物語であるにも関わらず、いつの時代も語訳され、読み継がれてきました。現代においては、子供向けの昔話としてだけでなく、アニメやゲームなど様々にリメイクされています。2013年にはスタジオジブ

リ制作の『かぐや姫の物語』が公開されました。この映画のキャッチコピーは「姫の犯した罪と罰」で、かぐや姫はいったい何のために地球に来て、なぜ月へ帰ることになったのかが描かれています。また、原文の「竹取物語」は、日本の学校で古典の学習に使用されています。「かぐや姫」は日本人の誰もが知っている物語と言ってよいでしょう。

これほどまでに「かぐや姫」が広く受け入れられ、現在も語り継がれている理由として、謎に満ちた物語であることが挙げられます。「かぐや姫」は、日本を代表する昔話の一つであるにも関わらず、作者や作られた年代がわからないなど、未だに解明されていない謎が多く存在します。かぐや姫の成長のスピードの速さや月からやって来た理由など、ストーリー自体も謎に包まれています。そのため、読む人によって幅広く解釈することができます。謎めいていて、多様な捉え方、考察の仕方が可能であることも、「かぐや姫」の魅力の一つだといえます。

Ⅲ. まとめ

竹から生まれた少女がおじいさんとおばあさんに育てられて綺麗な娘となり最後には月に帰ってしまうという、かぐや姫の物語とそのもとになった竹取物語は、日本で長い間子どもから大人まで多くの人々に楽しまれてきました。そこには、日本の古くからある月を愛でる精神や仏教の信仰、SF 小説として現実離れした不可思議な内容に加えて、誰かを愛する大切さや欲に溺れてはいけないなどの生きていく上で必要となってくる考え方が多く含まれていることも理由の一つであると考えられます。1000 年以上も前に制作されたとされにも関わらず、多くの日本語の現代語訳にとどまらず英語を始め多くの言語にも翻訳されていることはこの物語の内容の深さを表していると言えるでしょう。

花咲かじいさん

ตาแก่ผู้ทำดอกไม้บาน

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

มีตายายใจดีแต่ว่ายากจน อยู่มาวันหนึ่ง ตาเก็บลูกสุนัขที่ถูกทิ้งอยู่ข้างทาง มาเลี้ยง สองคนตายายซึ่งไม่มีลูกนั้นได้เลี้ยงดูลูกสุนัขเหมือนกับลูกของตัวเอง

วันหนึ่ง ลูกสุนัขพาตาไปที่ทุ่งนา แล้วเห่า “ขุดที่นี่ โส้ง โส้ง” ตาแปลกใจจึง ลองขุดดู ก็พบเหรียญทอง เหรียญเล็กเหรียญใหญ่เต็มไปหมด

むかしあるところに、びんぼうですが、心の優しいおじいさんとおばあさんがいました。ある日、おじいさんは、道ばたに捨てられた子犬を拾ってきました。子供のいないふたりは、子犬を自分の子供のように、大切に育てました。ある時、子犬はおじいさんを畑へ連れていくと、鳴きました。「ここほれワンワン。」おじいさんが不思議に思ってほってみると、

大判小判がざくざくでてきました。

ตาโลภมากที่อยู่ข้าง ๆ บ้าน พอเห็นเหตุการณ์นี้ก็มาหา “ขอยืมลูกสุนัข
หน่อยสิ” แล้วก็บังคับพาลูกสุนัขที่ตื่นซัดขึ้นไปที่ทุ่งนา

ตอนแรก ลูกสุนัขไม่ยอมเห่า แต่พอกระตุกเชือก ก็ร้อง “เอ็ง เอ็ง” ตาโลภ
มากจึงขุดที่ตรงนั้น ก็พบแต่ขยะกับเศษหิน “เจ้าหมาไร้ค่า” ตาโลภมากโมโห จึง
ฆ่าลูกสุนัข แล้วได้นำไปฝังไว้ที่ทุ่งนา

これを見ていたとなりのよくばりじいさんがやってきて、「子犬をおら
にかしてくれ。」と、いやがる子犬を無理やり畑に連れて行きました。
子犬がなかなか鳴かないので、つなを引っ張ると子犬はきゃんきゃん鳴
きました。よくばりじいさんが、そこをほると、ごみや石ころがでてき
ました。「この役立たずの犬め。」よくばりじいさんはおこって、子犬
をころして、畑に埋めてしまいました。

ตาก็บยายเดินสะอื้น ฮัก ฮัก ไปที่ทุ่งนา ที่ตรงนั้นมีต้นไม้อันหนึ่งขึ้นอยู่ ตาจึงนำต้นไม้นั้นไปทำครก เสร็จแล้วใช้ตำข้าวเหนียวโมจิ และแล้วก็มีเหรียญทองกระเด็นออกมาจากครก ตาโลภมากพอเห็นเหตุการณ์นั้นก็มาขอยืมครกไป แต่พอตาโลภมากตำโมจิแล้วกลับมีแต่เศษขยะกับเศษหินกระเด็นออกมา ตาโลภมากจึงพูดว่า “ครกไร้ค่า” และทำลายครกแล้วก็เผาทิ้ง

おじいさんとおばあさんが泣く泣く畑に行くと、そこに一本の木が立っていました。おじいさんは、その木でうすをつくり、お餅をつきました。すると、お餅の中から小判がとびだしてきました。それをみていたよくばりじいさんがうすをかりていきました。ところが、よくばりじいさんが餅をつくると、ごみや石ころがとびだしてきました。「この役立たずのうすめ。」よくばりじいさんは、うすをこわして焼いてしまいました。

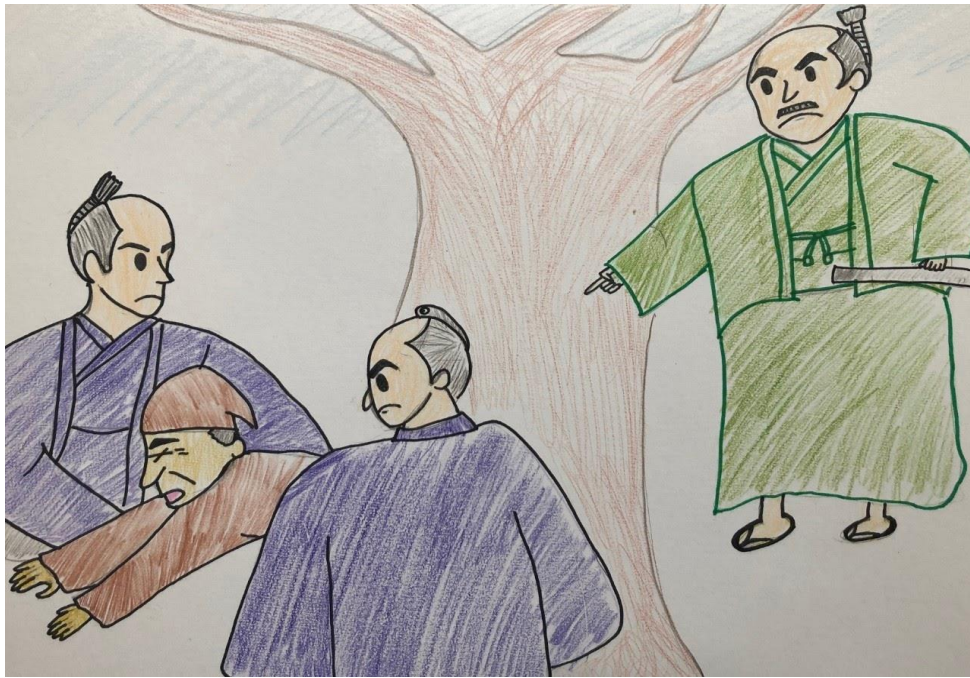

ตาอยากจะได้อะไรก็ได้ที่หนีออกจากครก แม้แต่เศษขี้เถ้าก็ยังดี ตาจึงได้นำ
เศษขี้เถ้ากลับไป พอโดนลม เศษขี้เถ้าก็ปลิวไปถูกต้นไม้ มหัศจรรย์จัง...ดอกไม้
บานพริบ ตารู้สึกดีใจ

“ฉันเป็นตาแก่ผู้ทำดอกไม้บานที่เก่งที่สุดในญี่ปุ่น มาทำต้นไม้ไร้ดอกไม้ให้มี
ดอกไม้บานกันเถอะ” พุดแล้วก็โปรยเศษขี้เถ้าไปเรื่อย ๆ ทำต้นไม้ไร้ดอกไม้ให้มี
ดอกไม้บานพอดี

ในขณะนั้น มีขบวนของท่านเจ้านายผ่านมา “โอ้ นี่มันช่างงดงามมาก” ท่าน
เจ้านายดีใจมาก จึงเอาเพชรพลอยให้กับตา

おじいさんは、せめて灰だけでもと、焼け残った灰をもってかえりまし
た。灰が風にとばされ、枯れ木にかかると、あらあら不思議、ぱっと花
が咲きました。おじいさんは、うれしくなって、「日本一の花咲かじじ
い、枯れ木に花を咲かせましょう。」と、言いながら、つぎつぎに灰を
まいては、枯れ木に花を咲かせました。ちょうどそのとき、お殿様の行
列が通りかかりました。「おお、これはみごとな花だ。」お殿様は大喜
びで、おじいさんにどっさりほうびをあげました。

ตาโลภมากเห็นเหตุการณ์นั้น จึงเก็บเศษขี้เถ้าที่หล่นอยู่ แล้วพูดว่า “ฉันนี่แหละ ตาแก่ผู้ทำดอกไม้บานที่เก่งที่สุดในญี่ปุ่น มาทำต้นไม้ไร้ดอก ให้มีดอกไม้บานกันเถอะ” พอโปรยเศษขี้เถ้าแล้ว ดุสิต เศษขี้เถ้าปลิวไปเข้าตาท่านเจ้านาย ท่านเจ้านายโมโห จึงสั่งลูกน้องให้จับตาโลภมากไปขังคุก

それをみていたよくばりじいさんが、落ちていた灰をかき集めて言いました。「おらこそ日本一の花咲かじい、枯れ木に花を咲かせましょう。」灰をまくと、なんと灰はお殿様の目に入ってしまった。おこったお殿様は、家来にめいじて、よくばりじいさんを捕まえて、ろうやに入れてしまいました。

「花咲爺さん」の背景

○あらすじと分析

心優しい老夫婦と欲深い隣人夫婦が、不思議な力を持った犬をきっかけに前者は幸福に後者は不幸になるという内容である。

日本では室町時代末期から江戸時代初期にかけて成立した勧善懲悪(良いことを勧めて、悪いことを懲らしめる)の話で、朝鮮半島や中国にも似た話がある。また中国の『狗耕田故事』の犬が畑を耕す話との対比からこの話の背後に犬と農耕の重要な関係が見て取れる

この話の花を咲かせるモチーフは中世末以降、千手観音の信仰を背景として民間に普及した「枯れ木に花を」のたとえの形象化であると言われる。それ以前の型は灰をまいて雁を取る「雁取り爺」にあり、雁取り爺は東北で「犬コムカシ」と呼ばれ川上から流れてきた木の根っこから生まれた犬が狩猟で獲物をもたらすという異常誕生の「小さき子」のモチーフを有し、「花咲爺」の祖型であると民俗学者・柳田國男は指摘している。

○特徴とバリエーション

「花咲爺さん」は五大御伽噺のひとつとして広く民間に普及した昔話で、隣の爺型と呼ばれる昔話のパターンである。

この話では、子犬が幸不幸を決定する重要な役割を果たしているが、子犬の代わりに、いろいろな動物や品物がでてくる話もあり、昔話は、各地の話が微妙に影響しあってできていることがわかる。本編には犬の名前は明記されていないが、童話を基にした歌の中ではシロやポチなどと名付けられている。岐阜または岩手地方の昔話だとする説もあれば、どこの地域の話かはわからないという説もある。

○まとめ

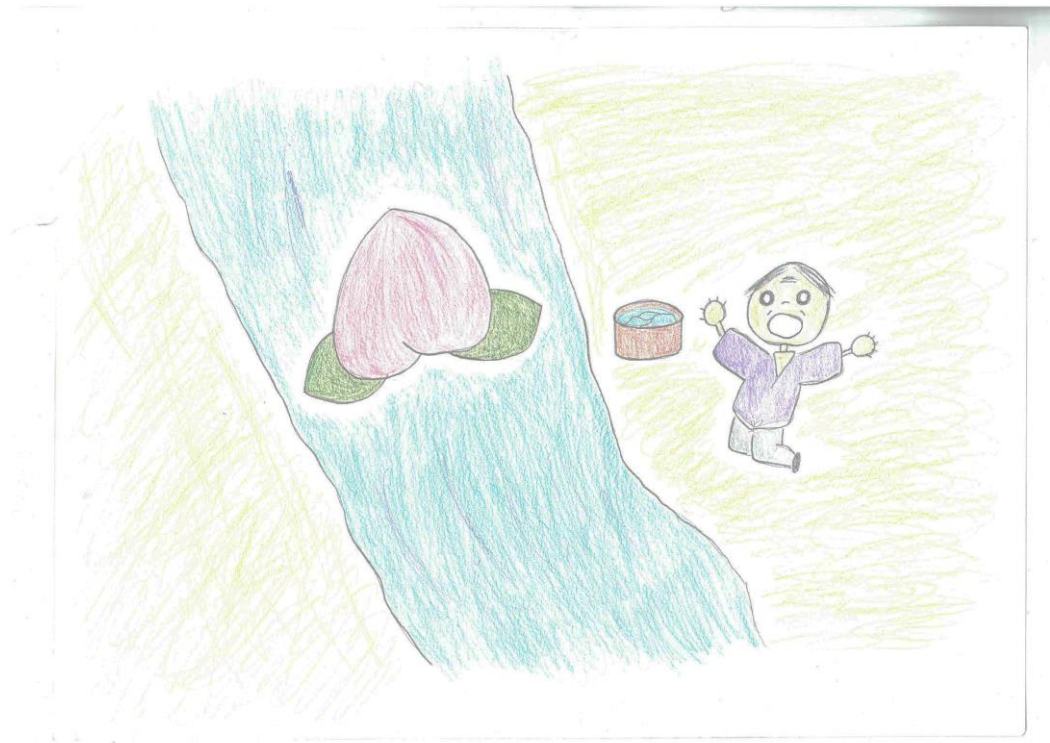
「花咲爺さん」と似たような話は全国にあるが、この話が私たちの心をとらえるのは、人間の気持ちの裏表を、二人の年寄りという、類型化された形で見せてくれるからだろう。また、悪いことをした人を懲らしめて、良いことを勧める勧善懲悪という教訓を分かりやすく示したことで、現在まで語り継がれているのだろう。

桃太郎

โมเมตารุ

桃太郎

โมเมตารุ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีตาแก่กับยาย ทุก ๆ วันตาจะออกไปเก็บฟืนบน
ภูเขา ยายจะออกไปซักผ้าที่แม่น้ำ อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ยายกำลังซักผ้าอยู่ มีลูก
ท้อใหญ่่มาก ลอยตุ๊บป่อง...ตุ๊บป่อง มาตามน้ำ

“ว้าว! ลูกท้ออะไรใหญ่จังเลย เอาไปกินกับตาสองคนดีกว่า”
ยายจึงเก็บลูกท้อขึ้นมา แล้วเอากลับไปบ้าน

昔々あるところに、おじいさんとおばあさんがいました。おじいさん
は毎日、山へ芝刈りに、おばあさんは、川へ洗濯に出かけました。ある
日、おばあさんが川で洗濯をしていると、大きな桃がどんぶらこどんぶ
らこと流れてきました。

「まあ、なんと大きな桃だろう。おじいさんと二人で食べましょう。」
おばあさんは桃を拾い上げると、家に持って帰りました。

ขณะที่ตากำลังจะผ่าลูกท้อ ลูกท้อก็เปิดออกเอง
มีเสียง“อูแว้”ออกมา มีเด็กทารกเพศชายออกมาจากในลูกท้อ
“เกิดมาจากลูกท้อเนี่ย ให้ชื่อว่า ‘โมโมตาโร่’ เถอะนะ”
ทั้งคู่ดีใจเป็นอย่างมากและช่วยกันเลี้ยงดูโมโมตาโร่อย่างทะนุถนอม
โมโมตาโร่เติบโตขึ้นมาเป็นเด็กชายที่แข็งแรง โดยไม่มีปัญหาใด ๆ

おじいさんが桃を切ろうとすると、その時です。

桃はひとりでに割れ、「おぎゃあ。」

なんと、中から男の赤ちゃんが出てきました。

「桃から生まれたから、桃太郎という名前にしましょう。」

二人はたいそう喜んで、桃太郎を大切に育てました。

桃太郎はすくすくと育ち、立派な男の子になりました。

ในขณะนั้น มียักษ์จากเกาะยักษ์มาอาละวาดในหมู่บ้านทำให้ชาวบ้านเดือดร้อน วันหนึ่ง โมโมตาโร่บอกตากับยายว่า "ได้ยินมาว่า มียักษ์ร้ายอาศัยอยู่บนเกาะยักษ์ ผมจะไปขับไล่ยักษ์" ยายจึงได้ทำขนม "คิบิดังโกะ" ที่อร่อยที่สุดในญี่ปุ่นให้โมโมตาโร่ โมโมตาโร่จึงเอาขนม "คิบิดังโกะ" ใส่ถุงคาดเอว แล้วรีบออกเดินทางไปเกาะยักษ์

その時、鬼ヶ島から来た鬼が村で大暴れして村人を困らせていました。ある日、桃太郎はおじいさんとおばあさんに「鬼ヶ島に悪い鬼が住んでいるそうです。私は鬼を退治しに行きます。」と言います。すると、おばあさんは日本一おいしいきび団子を作り、桃太郎に授けました。そして、桃太郎はきび団子を腰に携え鬼ヶ島へと急ぎました。

ระหว่างการเดินทาง โมโมตาโร่ได้ก็ได้เจอหมา

"โมโมตาโร่ ขอขนม 'คิบิตังโกะ' สักชิ้นได้ไหม แล้วจะไปไล่ยักษ์ด้วย"

"ได้สิ ตามมาเลย"

เดินมาสักพัก ก็เจอลิง "โมโมตาโร่ ขอขนม 'คิบิตังโกะ' สักชิ้นได้ไหม แล้วจะไปไล่ยักษ์ด้วย"

"ได้สิ ตามมาเลย"

เดินมาสักพัก ก็เจอไก่ฟ้า "โมโมตาโร่ ขอขนม 'คิบิตังโกะ' สักชิ้นได้ไหม แล้วจะไปไล่ยักษ์ด้วย"

"ได้สิ ตามมาเลย"

道中、犬に出会いました。

「桃太郎、きび団子を 1 つ私に下さい、そうすれば私はあなたにお供します。」

「いいでしょう。ついてきなさい」

しばらく歩いていると、今度は猿に会いました。

「桃太郎、きび団子を 1 つ私に下さい、そうすれば私はあなたにお供します。」

「いいでしょう。ついてきなさい」

しばらく歩いていると、今度は雉に会いました。

「桃太郎、きび団子を 1 つ私に下さい、そうすれば私はあなたにお供します。」

「いいでしょう。ついてきなさい」

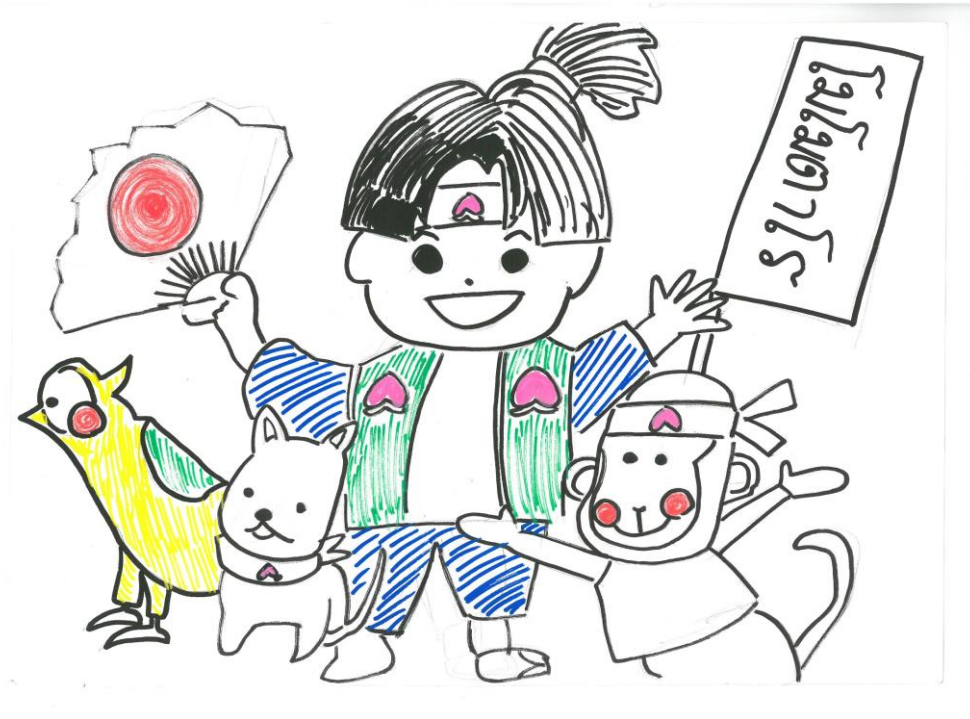
เมื่อพวกโมโมตาโร่มาถึงเกาะยักษ์ พวกเขาก็พบยักษ์หลายตนกำลังดื่มสุราอยู่

“ข้าคือโมโมตาโร่ พวกเจ้าไซ้ไหมที่สร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้าน พวกข้าจะมาลงโทษพวกเจ้า”

โมโมตาโร่ หมา ลิง และไก่ฟ้า ก็กระโจนเข้าไปกลางยักษ์ แล้วหมาก็กัดขายักษ์ ลิงก็ข่วนหน้ายักษ์ ไก่ฟ้าก็จิกต้ายักษ์ ท้ายที่สุดพวกยักษ์ก็พูดว่า “พวกข้าจะไม่ทำเรื่องชั่วร้ายอีกแล้ว”

桃太郎たちが、鬼ヶ島につくと、たくさんの鬼がお酒を飲んでいました。

「私が桃太郎だ。よくも、村人たちを困らせたな。懲らしめてやる。」
桃太郎、犬、猿、雉は、鬼たちの中へ飛び込んでいきました。犬は鬼の足にかみつ、さるは鬼の顔をひっかき、雉は鬼の目をつつきました。
鬼たちは「もう、悪さはしません。」と言いました

ท้ายที่สุดหัวหน้ายักษ์ก็ยอมแพ้ โมโมตาโร่จึงยกโทษให้ แล้วนำเพชรพลอยมากมายที่ยักษ์มอบให้ กลับไปยังหมู่บ้าน

とうとう、鬼の大將が降参したので、桃太郎は、鬼たちを許してあげることにしました。それから、鬼からもらった宝物を、どっさり持って村へ帰りました。

จบบริบูรณ์
おしまい

桃太郎

物語の内容

昔、あるところにおじいさんとおばあさんが住んでいた。おばあさんが川で洗濯をしていると川上から大きな桃が流れてきた。これを持ち帰り半分に割ってみると中から赤ん坊が出てきた。赤ん坊は桃太郎と名付けられ大切に育てられた。やがて大きくなった桃太郎は、村で悪事を働く鬼を退治するために鬼ヶ島へ行く決意をする。おばあさんは桃太郎に元気の源になるようにと“きび団子”を持たせ送り出した。桃太郎は道中、持っていたきび団子を分け与えることと引き換えに犬、猿、雉を家来として連れ鬼ヶ島へ向かい、鬼を退治することに成功する。平和を取り戻した村へ戻った桃太郎はおじいさん、おばあさんとともに幸せに暮らした。

物語の背景

桃太郎の歴史的背景については諸説あるが、ここでは香川県が物語の舞台であるという説を紹介する。実存する古文書研究によると、主人公である桃太郎は第7代孝霊天皇の皇子であり、鬼は香川県高松市沖（瀬戸内海）にある女木島を本拠とする海賊だといわれている。そしておじいさん、おばあさんが住んでいたとされる村は「鬼無町（きなしちょう）」という名前で今も残っている。家来として出てきた犬は岡山県犬島の住人、猿は香川県の陶芸師 猿王、雉は鬼無町雉ヶ谷の住人であり、いずれも実存した勇士だと伝えられている。これらを動物に見立て、物語にしたものと考えられる。これ以外にも『桃太郎』は日本各地で様々な伝承が存在している。また、現在では犬や猿、雉は桃太郎の家来として、鬼退治に向かう桃太郎は戦装束を身にまとった姿で描かれているが、これは帝国主義の採用で国家体制が変わった明治時代以降であり、勇ましく鬼に立ち向かう桃太郎は模範的な人物像として太平洋戦争終結までは学校教材等で利用された。それ以前は桃太郎と家来の上下関係はなかったとされる。

物語の各地域への影響

・岡山県

瀬戸内海を挟み香川県の対岸に位置する岡山県では桃太郎がおばあさんから託された「きび団子」と、名産品である「吉備（きび）団子」を関連付けて大規模に宣伝し、現在では桃太郎ゆかりの地として有名である。

・香川県

瀬戸内海にある女木島は鬼たちが暮らしていた鬼ヶ島であるといわれている。実際に鬼がいた洞窟も存在し、香川県の主要な観光地の1つとなっている。

笠地藏

งอบเทวรูป

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีตายายที่ใจดีแต่ว่ายากจน ในวันสิ้นปีของปีหนึ่ง ตากับยายได้ช่วยกันทำงอบ “ตาช่วยเอางอบนี้ไปขายที่ในเมือง เสร็จแล้วเอาเงินที่ขายได้ไปซื้อข้าวเหนียวโมจิ มากินกันตอนวันปีใหม่เถอะ”

むかしあるところに、びんぼうですが、心の優しいおじいさんとおばあさんがいました。ある大晦日(おおみそか)のことです。おじいさんとおばあさんは、二人で笠を作りました。

「おじいさんや、このかさを町に行って売ってきてください。そのお金で正月のもちを買いましょう。」

ตาเองอบ 5 ใบออกเดินทางเข้าไปในเมือง ท่ามกลางหิมะที่กำลังตก แต่คนในเมืองไม่มีใครซื้ออบที่ตาเอาไปขายเลย

おじいさんは、五つの笠を持って、雪の中町へ出かけていきました。でも、町ではだれもおじいさんの笠を買ってくれません。

ระหว่างทางกลับบ้านตาเห็นเทวรูป 6 รูปเรียงอยู่ข้างทาง บนเศียรมีหิมะกองติดอยู่ “โธ! น่าสงสาร ท่านเทวรูปคงจะหนาว เองอบนี้ใส่ให้ดีกว่า” แล้วตาก็เอาอบที่นำมาขายใส่ให้ บนเศียรของเทวรูป แต่งอบมีอยู่ 5 ใบ ขาดไป 1 ใบ

その帰り道、おじいさんが、ふと道ばたを見ると、おじぞうさまが六つならんでいるではありませんか。頭には、雪が積もっています。「これは、おじいぞうさまも寒かろうに。このかさをかぶせてあげよう。」

おじいさんは、売り物のかさを、おじいぞうさまの頭にはかぶせてあげました。でも、かさは五つしかなく、一つ足りません。

“ท่านเทวรูป เอาผ้านี้คลุมหัว ทนหน่อยนะครับ” ว่าแล้วตาก็ถอดผ้าคลุมหัวที่ตัวเองใช้อยู่ออกมา แล้วนำไปคลุมให้เทวรูป

「おじぞうさま、ほおかむりですが、これでごまんしてください。」
おじいさんは、自分のしていたほおかむりを取ると、おじぞうさまにかぶせてあげました。

พอกลับถึงบ้าน ยายก็บอกว่า “ตากลับข้างเลย ขayangอบได้หมดหรือ” ตาเล่าเรื่องที่ได้นำอบไปใส่ให้กับเทวรูปให้ยายฟัง “ตาทำอย่างนั้นดีแล้ว ข้าวเหนียวโมจิเอาไว้กินปีใหม่คราวหน้าก็ได้นะ”

家に帰ると、おばあさんが、「おじいさん、遅かったね。笠は全部売れたんですか。」おじいさんは、おじぞうさまにかぶせてあげたことを話して聞かせました。「おじいさん、それはよいことをしましたね。おもちは、次のお正月に、食べることにしましょう。」

ทันใดนั้น ที่นอกบ้านได้ยินเสียง “ตุ๊บ!” ตายายตกใจรีบออกไปดู เห็นถุงใส่อาหารเลิศรสและถุงใส่เห็ดขี้หนูทองวางอยู่ “เอ๊ะ! ใครเอามาวางไว้” แล้วเหลือบไปเห็นเทวรูปใส่ถอบหันหลังอยู่ไกล ๆ ท่ามกลางหิมะ

そのときです。家のそとで、「どさっ」という音が聞こえました。おどろいた二人が、急いで外へ出てみると、ごちそうや小判の入ったふくろが置いてあります。

「あらま、だれが置いていったのだろう。」

ふと、雪の中を見ると、遠くのほうに、笠をかぶったおじぞうさまのうしろ姿が見えました。

<背景>

笠地蔵のお話は日本を代表するお伽話の1つで昔から語り継がれてきた。このお話の中でおじいさんは、自分が貧しいのにも関わらず雪の中にたたずむお地蔵様を気にかけて、笠を被せて雪から守るという優しくおもいやり溢れる行動をした。笠の数が足りないかわかると、自分のほおかむりを取ってお地蔵様に被せてあげた。

その結果、貧しいおじいさんとおばあさんはお地蔵様によって、お返しとして米俵や小判などの褒美を与えられるのである。

このことから分かるように、このお話は他人に親切にすることの大切さを説いている。また、これは正しい行いをすれば必ず自分に幸せが訪れ神に救われるという仏教の思想に基づいており、日本では昔から人々の生活に仏教が深く関わってきたことを示している。

この笠地蔵の言い伝えは、地蔵信仰のない沖縄以外で全国的に広がっており、中でも東北、北陸地方がこの言い伝えの中心であると言われている。東北地方の岩手県から福島県が発祥の地であるという説が濃厚であるが、本当のことはよく分かっていない。地域により、物語の内容に多少の違いがみられる。

ここで物語に出てくるお地蔵様とはどのような存在であるかを紹介する。お地蔵様は元々は古代インドのバラモン教の神であり、大地の慈愛に満ちた存在として人々を苦しみから救うと信じられてきた。その後、お地蔵様は仏教に取り入れられ、仏教崇拝の対象になった。日本には中国から伝わり、平安から鎌倉時代に人々の間に広まった。地蔵信仰の教えでは、人間は死んだ後に冥土で裁かれ、地獄で罰を受けた後に地蔵の慈悲で救われるとされる。

一般的には6体のお地蔵様が並んで立っていることが多い。これは、すべての生き物は6つの世界で生き変わると信じられているためで、6つの多様な世界で私たちを見守り、悲しみや苦しみから救ってくださるのである。また、お地蔵様は赤いよだれかけや帽子を被っていることが多いが、これはお地蔵様が子供を守る神様として信仰し被せているからである。よだれかけや帽子が赤いのは、赤い色は清く正しい色、魔除けの効果がある色として人々に親しまれているからであり、赤ちゃんに赤い色の服を着せることも多い。

今日、お地蔵様は都会ではあまり見かけないが、今でも道外れなどで私たちを見守っている。

わらしべ長者

เศรษฐีจากฟางเส้นเดียว

เศรษฐี
จาก
ฟางเส้น
เดียว

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนยันแต่ว่ายากจน วันหนึ่งชายหนุ่มไปขอพรเทวดาให้ได้เป็นเศรษฐี เทวดาก็ปรากฏตัวออกมาแล้วพูดว่า “ตั้งแต่นี้ต่อไป จงถนอมรักษาสิ่งแรกที่เจ้าพบ”

むかしむかし、あるところに、貧乏ですが働きものの若者がいました。あるとき、若者は神様に、お金持ちになれるようお願いしました。すると、神様が夢の中で言いました。

「ここから出て、はじめにつかんだものを大事にしなさい。」

ชายหนุ่มดีใจมาก เมื่อเดินออกมาจากวัด ก็สะดุดทกล้ม พอได้สติก็รู้สึกว่ามี ฟางข้าวต้นหนึ่งอยู่ในมือ

大喜びで寺を出た若者は、石につまづいてすってんころりん。気がつくと手に一本のわらをつかんでいました。

จึงเดินต่อไปจนพบกับเด็กชายเล็ก ๆ กับแม่นั่งอยู่ในเกวียนทางฝั่งตรงกันข้าม

“แม่ ผมอยากได้ฟางข้าวนั้น”

ชายหนุ่มเห็นเด็กอยากได้มากก็เอาฟางข้าวให้เด็ก แม่จึงเอาส้ม 3 ลูกให้ชายหนุ่มเป็นการขอบคุณ

さらに歩いて行くと、むこうから車に乗った小さな男の子とお母さんがやってきました。「お母さん、あのわらがほしいよ。」

あまりにわらをほしがるので、若者はわらを子どもにあげました。お母さんは、おれいにみかんを三つくれました。

ชายหนุ่มถือส้มเดินต่อไป ก็พบกับหญิงสาวใส่ชุดกิโมโนอย่างดีนั่งก้มหน้าอยู่
ข้างทาง หญิงสาวเห็นชายหนุ่มก็ถามว่า
“ไม่ทราบว่าแถวนี้มีน้ำไหม ดิฉันกระหายน้ำจนจะทนไม่ไหวแล้ว”
ชายหนุ่มรู้สึกสงสารมาก จึงให้ส้มทั้ง 3 ใบแก่หญิงสาว

若者がみかんをかかえて歩いて行くと、道ばたに、きれいな着物を着た女の人が、しゃがんでいました。女の方は、若者を見るとたずねました。

「このへんに、水のあるところをしりませんか。のどがかわいて、死にそうです。」

若者は、かわいそうに思い、みかんを三つともあげてしまいました。

เมื่อหญิงสาวรู้สึกดีขึ้น เธอก็ให้ผ้าที่สวยงามผืนหนึ่งแก่ชายหนุ่มเป็นการขอบคุณ
元気になった女の人は、おれいにきれいな布をくれました。

ชายหนุ่มถือผ้าเดินต่อไป ก็พบกับม้าตัวหนึ่งล้มอยู่ข้างทาง ทหารเจ้าของม้าพูดว่า
“ผมกำลังรีบเดินทาง มีใครต้องการจะซื้อม้าบ้างไหม”
ชายหนุ่มสงสารม้า จึงขอแลกเปลี่ยนผ้ากับม้า

布をかかえて歩いて行くと、道ばたに馬が一頭たおれていました。持ち
主の、さむらいが言いました。

「道を急いでいるので、だれか馬を買いてとってくれる人はいないかな。」

若者は、たおれた馬をかわいそうに思い、布とひきかえに馬を引きとりました。

แล้วชายหนุ่ม ก็คอยดูแลรักษาม้าจนกระทั่งหายดี
若者がいっしょうけんめい介抱したので、すぐに馬は元気になりました。

เขาจูงม้าไปเจอบ้านใหญ่หลังหนึ่ง กำลังขนของในบ้านออกมา ชายหนุ่มคิดว่าคงกำลังย้ายบ้านอยู่ เจ้าของบ้านออกมาเห็นม้าสภาพดีที่ชายหนุ่มจูงอยู่ จึงพูดว่า

“ฉันจะไปต่างประเทศ คงจะไม่กลับมาที่นี่อีกแล้ว ฉันขอแลกม้าตัวนี้กับบ้านและที่นานี้ได้ไหม” ชายหนุ่มตกใจแต่ก็ดีใจ จึงมอบม้าให้กับเจ้าของบ้าน

馬を引いていくと一軒の大きな家があり、家の道具を運び出しています。どうやら、引っ越しのしたくをしているようです。そのうち、家のあるじがでてきて、若者の連れている立派な馬を見つけて言いました。

「わたしは遠い国へ行ってしまおうので、もうここには帰ってこないだろう。その立派な馬を、わたしの家や畑ととりかえてくれないか。」

若者はびっくりするやら、うれしいやら、馬をいえのあるじにあげました

หลังจากที่ชายหนุ่มเป็นเจ้าของบ้านและที่นาแล้ว ก็ขยันยิ่งขึ้นกว่าเดิม จึงทำให้กลายเป็นเศรษฐี ชาวบ้านพากันเรียกชายหนุ่มว่า “เศรษฐีฟางข้าว”

若者は家や畑を手に入れてからも、一生懸命に働いて、お金持ちになりました。

そして、人々は若者のことを『わらしべ長者』と呼ぶようになったのです。

จบบริบูรณ์
めでたしめでたし

「わらしべ長者」の背景

○時代背景

わらしべ長者は日本のおとぎ話で、平安時代後期に成立した『今昔物語集』や『宇治拾遺物語』に原話が見られる。この物語の概要は、ある一人の貧しい青年が最初に手に入れた藁を用い、物々交換を経て最終的に大金持ちになるという話だ。また原話(『今昔物語集』)では青年は馬と田を交換し、手に入れた田で地道に農業をした結果、その収益で豊かになるという結末になっている。この物語が作られた平安時代の末頃の日本では貨幣がそれほど普及しておらず、物々交換が主流であった。そのためこのような物々交換を軸とした物語が生まれたと推測される。

また、この物語は奈良県桜井市初瀬の長谷寺が舞台とされており、長谷寺から主人公の住む京へと戻る帰り道で話が展開されていく。物語が成立した当時は人々の間で長谷寺参詣が流行していたため、この物語の舞台は人々にとって馴染みのある場所であったと考えられる。

○物語から読み取れる教訓

わらしべ長者には大きく分けて二種類のバリエーションがあり、一つ目は一般的に知られている「観音祈願型」で、もう一つが「三年味噌型」である。物語の大筋はどちらも僅かな物から物々交換を経て最終的に高価なものを手に入れるという点では同じだが、主題は異なっている。

「観音祈願型」は主人公の青年が観音様のお告げ通りに行動することで良い結果に辿り着くという、自身の信仰心の深さが幸運をもたらす様を表現した物語となっている。また、最終的に大きな富を得るまでにある程度の忍耐を必要としているケースが多いため、努力すれば報われるということを表した物語でもある。

一方、「三年味噌型」は主人公の貧しい青年が大金持ちの娘と結婚しようとして、その条件として三本の藁を千両という大金に変えるという難題を突き付

けられる所から物語が始まる。こちらは信仰心や努力の結果というより運と知恵を駆使した結果、富を得ることができたという話である。

○様々なバリエーションとその特徴

「観音祈願型」と「三年味噌型」ではどちらも始めに手にしたものが藁であるというのは同じだが、青年のその後の持ち物の変化に違いがある。前者は藁→アブが結びつけられた藁→蜜柑→反物・着物・布→馬→屋敷・土地・田畑といった変化をする。話によっては、蜜柑を与えた相手の女性が実は大金持ちの娘で、その大金持ちの申し出で主人公が娘の婿になるという結末の場合もある。後者は藁→蓮の葉→三年味噌→名刀→千両と交換していき、約束を果たしたため無事に大金持ちの娘と結婚する。

この物語は日本以外にもブータンや朝鮮、イギリスなど世界中に類似のものが存在している。例えばインドには、一匹のねずみの死体を貰った男が物々交換をし、最終的に金持ちの娘と結婚するという話がある。主人公が交換を繰り返して豊かになるという点では世界共通だが、海外においてこの種の物語は主人公がいかに幸運であったかという点のみが語られる一方で、日本のわらしべ長者はただ運に頼るのではなく、努力や知恵を働かせた内容のものが多いという特徴がある。

○まとめ

わらしべ長者という物語は、平安時代後期の日本においてどこにでもいるような貧しい青年を主人公として描くことで読者に親近感を抱かせた。さらに当時の人々にとって身近であった物々交換により大きな富を得るという夢のあるストーリーと、信仰や努力や知恵が困ったときの助けになるという教訓が読者の心を掴み、この物語は現在まで語り継がれている。

บทส่งท้าย

นักศึกษาชาวญี่ปุ่นและนิสิตชาวไทยได้คัดเลือกนิทานพื้นบ้านของไทยและญี่ปุ่นมาเล่าใหม่สองภาษาในรูปแบบของ “คามิชิโบ” หรือแผ่นภาพเล่านิทาน ซึ่งเป็นวัฒนธรรมการเล่าเรื่องของญี่ปุ่น รวม 15 เรื่องในมือของท่านผู้อ่านนี้

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่นักศึกษาต้องอธิบายเรื่องเล่าโบราณที่มีแนวคิดทางสังคมและวัฒนธรรมแฝงอยู่อย่างลึกซึ้งให้ชาวต่างชาติเข้าใจได้ง่าย ผลงานเล่มนี้จึงบรรจุความทุ่มเทและความพยายามอย่างหนักที่จะถ่ายทอดเรื่องเล่าที่คนในชาติภาคภูมิใจเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยใช้ความรู้ทางภาษาและการค้นคว้าเพิ่มเติมให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้อ่านทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่นมากที่สุด

นิทานไทยที่คัดเลือกมานี้ มีทั้งที่มาจากนิทานชาดกซึ่งแฝงเนื้อหาคำสอนทางพระพุทธศาสนา เช่น เรื่องเสือพบสิงห์ ลิงเจ้าปัญญา วรรณคดีไทยที่เป็นบทละคร เช่น นางสิบสอง แก้วหน้าม้า พิศุลทอง นิทานพื้นบ้านภาคต่างๆ เช่น เกาะหนูเกาะแมวของภาคใต้ ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปลาบู่ทองของภาคกลาง ทุกเรื่องล้วนเป็นนิทานที่คนไทยรู้จักกันดี และยังนำมาประกอบหนังสือเรียนและมีให้เห็นในรูปแบบของการ์ตูน อนิเมชัน ละครโทรทัศน์ ฯลฯ บ่อยครั้ง นิทานที่เกี่ยวกับเจ้านายสูงศักดิ์หรือที่คนไทยเรียกว่า “เรื่องจักรๆ วงศ์ๆ” ผู้จัดทำได้หลีกเลี่ยงการใช้คำราชาศัพท์เพื่อถ่ายทอดให้เข้าใจง่ายขึ้น

นิทานญี่ปุ่นก็เช่นเดียวกัน มีตั้งแต่ที่เป็นวรรณคดีในสมัยโบราณ เช่น เรื่องเจ้าหญิงไม้ไผ่ นิทานพื้นบ้านที่เป็นที่รู้จักกันทั่วโลก เช่น โมโมตาโร่ ตาแก่ผู้ทำดอกไม้บาน ผู้จัดทำได้พยายามใช้ภาษาไทยที่สื่อถึง “เสียง” และ “ภาพ” ที่ถ่ายทอดจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นได้อย่างดียิ่ง

ทั้งนิทานไทยและนิทานญี่ปุ่นล้วนมีจุดร่วมหนึ่งที่เหมือนกัน คือมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดมาแต่โบราณ สะท้อนแนวคิดของคนในสังคม ซึ่งยังคงบอกต่อจากรุ่นสู่รุ่นจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องมิตรภาพ ความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ การทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว ความมีน้ำใจ ความอดทนอดกลั้นฝ่าฟันอุปสรรค ล้วนสะท้อนผ่านการปรากฏตัวของตัวละครดีและร้ายที่มีความหลากหลาย ทั้งมนุษย์ ยักษ์ ภูษี และสัตว์ต่างๆ ทำให้นิทานเหล่านี้มีความสนุกสนานน่าสนใจ ควบคู่กับการสอนใจให้คิดดีทำดี

ขอขอบคุณ ศ.ดร.สุนิสา วิทยาปัญญา นนท์และคณะนักศึกษาชาวญี่ปุ่น อ.รุริโกะ ชูซูกิ และนิสิตชาวไทยทุกท่าน ขอขอบคุณท่านผู้อ่านที่ให้ความสนใจในหนังสือเล่มนี้

ภัทร์อร พิพัฒน์กุล

おわりに

お読みいただいた 15 の物語は、タイ語を学ぶ日本人学生と日本語を学ぶタイ人学生が両国の昔話を「紙芝居」の形で 2 ヶ国語で紹介したものです。いかがでしたか。

古い文化や教訓が織り込まれた昔話を外国人にわかりやすく伝えることは簡単ではありません。本書は、それぞれの国が誇る物語を、母語ではない言語で伝えようとする熱意にあふれた作品です。これまで学んだ成果を生かし、昔話の面白さと素晴らしさを絵と文章で存分に伝えています。読者の皆さんにとって少しでも役に立つことを願っております。

「タイの昔話」は多様性に富んでいます。仏教の古典『ジャータカ物語 (*Jataka tales*)』から「虎とライオン」「賢いサル」、古典文学で舞台劇にもなっている「十二人の少女」「馬顔のゲーオ」「ピクントーン」、地方の伝承から南部の「ネズミ島とネコ島」東北部の「母の小さな弁当」中部の「プラーブートン(金色の沙魚)」などです。10 話ともタイ人がよく知っている話で、現在でも絵本、アニメ、テレビドラマなどの題材になっています。また伝わりやすさを優先し、高貴な人物が登場する話でも「ラーチャーサップ (王室用語)」をなるべく使わないようにしました。

「日本の昔話」も同様です。世界的に有名な「桃太郎」「花咲爺」はもちろん、古典文学としても知られる「竹取物語」など、幅広く紹介しています。擬音語や擬態語など独特の表現もできるだけ忠実にタイ語で表現しようと努めました。

これらの昔話はすべて、古い世代から新しい世代へと受け継がれていくべき文化遺産です。友を大事にし親への恩を忘れぬこと、「良いことをすれば自分に返ってくる」という仏教的な道德観、他者への思いやり、困難に立ち向かう力など、昔話にはあらゆる教訓が詰まっています。善玉と悪玉、鬼、仙人、さまざまな動物たちが登場し、昔の人々の暮らしや考え方について楽しく教えてくれます。

最後になりますが、東京外国語大学のスニサー先生、シーナカリンウィロート大学の鈴木ルリ子先生に心より御礼申し上げます。

パットオン・ピパタナクル

รายชื่อผู้เขียนและวาดภาพ "คามิชิโบะ นิทานไทย นิทานญี่ปุ่น"
タイと日本の昔話の「かみしばい」作成者リスト

นิทานไทย タイの昔話	ชื่อ นามสกุล (ไทย)	氏名
1. เกาะหนูเกาะแมว ネズミ島とネコ島	เจวรินทร์ สารีผล	ジェワリン・サリーポン
	เกวลิน แผลงศร	ケワリン・プレนซอน
	กัณฑ์ชา ตันตรระรัตน์	カンティチャ・ตันตราต
	ภาวรินทร์ วงศ์โสภาก	パーワリン・วอนโซเปอร์
	จอมขวัญ ว่องวิชัย	จอมขวัญ・วองวิชัย
2. กระต่ายตื่นตูม 驚いたウサギ	กษิติศ ปิยะเศรษฐ์	กษิติศ・ปิยะเศรษฐ์
	ณภัทร สิทธิคง	นาพัทท์・สิทธิคอน
	ธนพนธ์ วัชรรงค์	ตนาพนธ์・วัชรารอน
	นันทพงศ์ เจริญรัตน์	นันทาพนธ์・จารอนราต
	ทีปพนธ์ เพิ่มเยาว์	ตีปาพนธ์・ปามยาอ
3. ปลาบู่ทอง ブルーブートン (金色の沙魚)	ขวัญชนก ทวีสุวรรณ	ควนชาโนกข์・ตาวีสวน
	กฤติมา รัมมะเดช	คริตีมา-รัมมาเดอ
	เกวลิน วงสามารถ	เกวริน-วอนสามาร
	วรัญญา เรือนจันทร์	วราญญา-รุนจาน
	กนกรัตน์ ลิ้มปี่เสวตกุล	กนออกราต-ลีรัมซาวเอตา-ควน
4. นางสิบสอง 十二人少女	จิตาภา พรลักษณะเจริญ	จิตา-พา-ปอน-ราตซานาชา-รอน
	รชต อยู่ดี	ราชาตา-ยูดี
	ยุทธพงษ์ คุณานุปกรณ์	ยุตทาพนธ์-คุน-นูปา-คอน
	ศุภกร ปาล์ครกุล	สพา-คอน-ปารากุล
	ณัฐณิชา บรรทัดพันธุ์	นัททนิชา-บันตาด-พาน
	กัญญารัตน์ น้อยมี	กานยา-ราต-นอยมี
5. แก้วหน้าม้า 馬顔のゲーオ	พัสวีย์ นภาวารกุล	ปัสซาเวีย-นาปา-บอ-รา-กุล
	ณัฐนิช ผลเพิ่มพูนทวี	นัททา-นิต-ปอน-ปัม-ปอน-ตา-เวีย
	ชวัลกร แจ็งสว่าง	ชา-วอน-กอน-เชอ-น-ซา-วัน
	กัณฑ์พิชญ์ พงษ์เสริม	กานทา-พิท-ปอน-สาม

6. พิกุลทอง ピクントーン	ชวัลรัตน์ สุขโกศล	ชาวันรัต · สุกโก้
	พิญญานันท์ ตั้งโรจนลักษณ์	ปีนาร์ · ตันโรจนา
	นวียา เชิญขวัญ	นาเวียร์ · ชานกวัน
	กฤษฎาทิพย์ โอภาสวัฒน์กุล	คิตตี้ · โอเวอร์
	จิตา ชัยสิริสมบัติ	ตี้ · ไชยสิริ
	ธัญธนิษฐ์ นาคะเวช	ตันตัน · นาเคอ
7. โสนน้อยเรือนงาม サノノイ姫	ฉัตรชนก นมะหุต	ชัชชา · นามฟู
	ญาณิศา บริสุทธิ์	ยานี · บอริส
	ภุติศ สุวรรณโชติ	บูดี · สวันนา
	สุดารัตน์ สังขสูตร	สตา · ซานคา
	สุกฤษ เสถียรฤทัย	สกริต · แซ็น
8. เสือพบสิงห์ 虎とライオン	กัลย์สุดา ฉัตรวิเชียรชัย	คันดา · ชัตตวิเชน
	พิมพ์อักษร สิทธิวิบูลย์	พิมพ์ · สิทธิ
	วราญ เสริมรัตน์	วรา · เสริม
	อัครเดช ชูประยูร	อัก · ชู
	ปณณธร โปบาทะ	ปณ · โป
9. กล่องข้าวน้อยฆ่าแม่ 母の小さな弁当	จิตมิกา วันheim	จิ · วัน
	ชาลิษฐ์ แพรปราณีต	ชาร์ · แพร
	มณฑนา วรรณมรินทร์	มณฑ · วรรณ
	สุภาพร ไรจน์ประภากร	สุ · ไรจน์
	ศุภิสรา พงษ์สุวรรณ	ศุ · พงษ์
10. ลิงเจ้าปัญญา 賢いサル	กานตพงษ์ ศรีนุช	กาน · ศรี
	ธนาคาร หนไทสง	ธนา · หน
	อุษมาณ หมดบินเฮด	อุ · หมด
	ชัยพร ศรีอรุณศิริสกุล	ชัย · ศรี
	ศรัณย์ภัทร สว่างแสง	สร · สว่าง

นิทานญี่ปุ่น 日本の昔話	ชื่อ นามสกุล (ไทย)	氏名
1. เจ้าหญิงไม้ไผ่ かぐや姫	โทกุดะ มารินะ	徳田茉莉那
	ทากากิ โมโตมิ	高木紀実
	โรกูโตะ อายุ	六渡愛由
2. ตาแก่ผู้ทำดอกไม้บาน 花咲爺さん	คุนิโยชิ ไทจิ	國吉泰至
	นาเบทานิ มิสึกิ	鍋谷美月
	เกียนทันเนียะ	グエンタンニヤ
3. โมโมตาโร่ 桃太郎	อากิบะ นานามิ	秋葉菜々美
	ฮิกุจิ โทโกะ	樋口瞳子
	โฮริอิเกะ โคกิ	堀池皓貴
4. งอบเทวรูป 笠地蔵	โอดานิ อาซากะ	大谷朝香
	โยชิตะ อากาเนะ	吉田亜香音
	ทามูระ มาชิโระ	田村麻尋
5. เศรษฐีจากฟางเส้นเดียว わらしべ長者	อาโอกิ รินะ	青木莉奈
	อิกุมะ คาซุเนะ	井熊和音
	โคอิซึมิ ริสะ	小泉理沙
	โอคาคากิ มานามิ	岡崎 愛未
	ฟูนาบาชิ ยูซุเกะ	船橋 唯介
	มาสึอูระ มิโคริ	松浦碧

ออกแบบปก 表紙

กัญญารัตน์ น้อยมี カンヤーラット・ノイミー
 ญาณิศา บريسุทธิ์ ヤニサー・ボリスット
 ณัฐนิชา บรรทัดพันธุ์ ナットニチャー・バンตัทตพาน

บรรณาธิการ 編者

ผศ.ดร.ภัทร์อร พิพัฒน์กุล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 シーナカリンウイロート大学 パットオン・ピปาตานากุล
 ศ.ดร.สุนิสา วิทยาปัญญาพนธ์ มหาวิทยาลัยโตเกียวศึกษาต่างประเทศ
 東京外国語大学 スニサー ウิตตยา-พานยานอน

นันทาน

คามิ

ชิไบ

「かみしばい」

